“MASONERIJA”
Biblioteka “Otkrivena istina”

Francisco Franco y Bahamonde
(Joakim Boor)

Posvećeno Ukazanju Gospe Fatimske 1917. g

IZDAVAČ/Publisher
©Naklada E. Čić
Crveni Križ 16, 10000 Zagreb
www.emilcic.exactpages.com, ecic@inet.hr

UREDNIK
©Mr. sc. EMIL ČIĆ

PREVODITELJ
SA ŠPANJOLSKOG JEZIKA
Zoran Vernazza

RECENZENT
Emil Čić
Zoran Vernazza

LEKTOR
Martin Peterlić

NASLOVNICA
Emil Čić

PRIJELOM KNJIGE
Editing by Emil Čić

TISAK
Printed by
"Ekološki glasnik" d.o.o.

Donja Lomnica

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 884887.

ISBN 978-953-7802-00-4

Francisco Franco y Bahamonde

MASONERIJA

Naklada E. Čić
Zagreb, rujan, 2014.
ISBN 978-953-7802-00-4

“ Geslo blagosti masonerije opijum je koji se širi i izljeva nad žrtvom, zbog čega se ista u nastavku uhvati na spavanju. Kakvoj sudbini se mogu nadati oni koji su podvrgnuti vjerovanju da nema neprijatelja, pa žive veselo, sretno i samozadovoljno, ako jedan skriveni neprijatelj kuje urote i vreba dan za danom da bi se okoristio njihovom neopreznošću i uništio ih?“

“…Cjelokupna tajna *filozofije povijesti* počiva na volji i odluci Božjoj. Suvremeno društvo hoda na rubu ponora, jer je izgubilo duh i dušu.…“

“Nije uzalud naša Sveta Crkva utvrdila, da: "*Kada Bog odlazi iz države, demon je onaj koji ulazi; država bez Boga upravljana je i vođena od demona i društvena apostazija vlast je sotone u svijetu…*"…“

Franco

Predgovor:
Frankov Križarski Rat: Bog mora pobijediti! ……………9

Uvod…………………………………………………….16

1. Masonerija i komunizam, 14. prosinac, 1946. ……..19

2. Međunarodna politika, 4. siječanj, 1947. …………..23

3. Demokracija?, 5. siječanj, 1947. …………………..26

4. Masonerija – znak slobode, 5. veljače, 1947. ……..29

5. Predaje o masonima, 1. ožujak, 1947. …………….33

6. Velika tajna, 4. travanj, 1948. ……………………..37

7. To je ono što se ne oprašta, 16. veljače, 1949. …….43

8. Otkrivena tajna, 2. ožujak, 1949. …………………..49

9. Velika mržnja, 16. srpanj, 1949. …………………...54

10. Velika demokratska prijevara, 6. kolovoz, 1949. ….59

11. Visoka masonerija, 9. kolovoz, 1949. ……………...63

12. Pod masonskom diktaturom, 19. kolovoz, 1949. ….67

13. Masonske urote, 31. kolovoz, 1949. …………..71

14. Slobodno zidarstvo, 11. prosinac, 1949. ……...77

15. Jedna jezgrovita izreka, 12. veljače, 1950. ……84

16. Vječni neprijatelji, 22. veljače, 1950. …………88

17. Zločini iz loža, 19. ožujak, 1950. ……………..92

18. Stupnjevi i kušnje, 26. ožujak, 1950. …………96

19. Povijest masonerije, 2. travanj, 1950. ……….102

20. Progoni vjere, 9. travanj, 1950. ……………...107

21. Protukatolička masonerija, 16. travanj, 1950...110

22. Lože su političke, 23. travanj, 1950. ………….115

23. Ratoborna spletkarenja, 30. travnja, 1950. …..119

24. Internacionalizam, 17. svibnja, 1950. ………...123

25. Udruživanja i sastanci, 21. svibnja, 1950. ……128

26. Dvolična diplomacija, 28. svibnja, 1950. …….131

27. La "Ferrerada", 4. lipnja, 1950. ………………..135

28. Protušpanjolske urote, 11. lipanj, 1950. ………139

29. Španjolska masonerija, 18. lipnja, 1950. ……..144

30. Velike urote, 25. lipnja, 1950. ……………………148

31. Tumačenje jednog članka, 27. lipnja, 1950. ……...151

32. Od Jalte do Potsdama, 2. srpnja, 1950. …………..152

33. Postupanje masona, 9. srpnja, 1950. ……………..156

34. Ubilačka djelovanja, 16. srpnja, 1950. …………...161

35. Štete za Španjolsku, 23. srpanj, 1950. ……………166

36. Masonska filozofija, 30. srpnja, 1950. ……………170

37. Političke borbe, 6. kolovoza, 1950. ……………...…174

38. Revolucionarstvo i ateizam, 13. kolovoz, 1950…...178

39. Antimasonska naredba, 20. kolovoza, 1950. ……..182

40. Pobuna Esquilache, 27. kolovoza, 1950. ………..186

41. Prodor masonerije, 3. rujan, 1950. ………………..193

42. Protiv Družbe Isusove, 10. rujan, 1950. ………….196

43. Djelovanje u Francuskoj, 17. rujna, 1950. ………..203

44. Zločini, 24. rujan, 1950. …………………………..209

45. Pohod protiv Isusovaca, 1. listopada, 1950. ……...215

46. Politika i izdaja, 8. listopad, 1950. ………………..221

47. "Slučaj Escorial", 22. listopad, 1950. …………….226

48. Masonerija protiv vojske, 4. studeni, 1950. ………232

49. Suvremena masonerija, 3. svibnja, 1951. ………...235

50. Riječ (španjolskog) izdavača – Unutarnja tajna…..243

Pogovor, recenzija prevoditelja:
Isusovci, masonerija i Hrvati …………………...…….245

Frankov Križarski Rat: Bog mora pobijediti!

Knjigu “Masoneria“ gen. Francisco Franco napisao je pod pseudonimom Joakim Boor, jer je u vrijeme objavljivanja niza njegovih članaka u falangističkom časopisu “Arriba“ pedesetih godina XX. stoljeća (1946.-1951.) bilo nezgodno da se Franco, kao vladar države, potpiše osobnim imenom i prezimenom. Članci su i onako navlačili bijes španjolskih neprijatelja, masonerije, a da ih je potpisao vlastitim imenom možda su mogli izazvati i direktnu svjetsku oružanu agresiju na Španjolsku. No, španjolskom narodu netko je morao reći istinu o španjolskim neprijateljima i uzrocima španjolskog građanskog rata a, kao Vrhovni Zapovjednik Oružanih Snaga Španjolske i Regent Kraljevine, Franco je na stol dobivao sve relevantne dokumente španjolske obavještajne službe i sve potrebne dokaze istraživača španjolske povijesti. I tako je, malo po malo, sakupio 49 vrijednih članaka koje je godine 1952. objavio kao svoju jedinu političku knjigu, zaokruživši svoje životno djelo.

U istom tom razdoblju veliki čovjek iberijskog poluotoka bio je portugalski katolički premijer i kasniji predsjednik **Antonio de Oliveira Salazar** (18.IV.1889.-27.VI.1970.). Salazar je Portugalom vladao od 1932.-1968. Salazar i Franco su primjeri koji pokazuju da su kršćanska država i društvo održivi, ako je narod pobožan i ako je Vlast u rukama pobožnog režima. Britanija je Portugalu već otela brojne kolonije, pa je Portugal morao diplomatski popuštati. Za razliku od Franca, Salazar u Portugalu nije imao građanski rat i masoneriju je oprao u tišini, jednakom mjerom tajnovitosti kojom ova napada Crkvu, Narod i Državu. Portugal je katolicima posebno zanimljiv, jer se ondje u oči sotonističke oktobarske revolucije, u portugalskom selu Fatimi objavila Gospa, Sv. Marija, Bogorodica, Kraljica katoličkih naroda. Gospa je najavila strašne događaje u Rusiji, nestanak cijelih naroda u svjetskim ratovima, privremenu pobjedu zla i obraćenje Rusije. A Portugalu je dala tu milost da nema ratova i da za vođu ima Salazara, koji je kao ekonomski stručnjak državu uspio održati u blagostanju.

Vrhovni zapovjednik Španjolskih Oružanih Snaga, general **Francisco Franco y Bahamonde** i Regent obnovljenog Kraljevstva Španjolske (4. prosinac, 1892. – 20. studeni, 1975.), masoneriju, komuniste i anarhiste morao je vojno potući i definitivno ih je pobijedio, te je rat završio na dan 1. travnja, 1939. U trenutku izlaska ove knjige španjolski katolici 2014. godine slave 75. obljetnicu velike španjolske katoličke pobjede u posljednjem službeno proglašenom Križarskom Ratu u Europi dvadesetog stoljeća, na čemu im je čestitao i Papa Pio XI., a godinu dana kasnije hrvatski katolici komemoriraju 70. obljetnicu propasti katoličke Nezavisne Države Hrvatske, koja je uključivala i hrvatske muslimane, gdje su se Hrvati borili protiv istog neprijatelja: masonerije (vidljive u četnicima) i komunizma (očitovanog u boljševičkim partizanima). Rat je bio usmjeren na obranu civilnog stanovništva, vjere i nacionalne države od četničkih i komunističkih pokolja hrvatskog stanovništva, koji su započeli još početkom travnja 1941. a kulminirali su ubojstvom oko 600 hrvatskih hodočasnika i njihova svećenika, u Srbu 27. srpnja 1941.

Ali taj rat ipak službeno nije bio proglašen za križarski rat i za Hrvate nije završio sretno, kao onaj Francov, kojim je ovaj uspio obraniti naciju, vjeru i Crkvu. Hrvatske žrtve iznosile su preko milijun ljudi i Hrvatska je pala pod okupaciju Srba i komunizma, a Frankov rat u velikoj Španjolskoj uzeo je oko pola milijuna žrtava. I Španjolska je pobijedila.

Nepotrebno je prepričavati detalje španjolskog Križarskog Rata: u ovoj knjizi to čini Franco osobno. U knjizi Franco je o glavnim neprijateljima Španjolske, britanskoj masoneriji, došao do istih zaključaka kao i ja kada sam napisao knjigu “Povijest hrvatskih neprijatelja“, pa bi Francova knjiga slobodno mogla nositi i podnaslov “Povijest španjolskih neprijatelja“.

Franco u knjizi ruši još jedan bitan mit, koji je masonerija nabacila na isusovce: mit da su isusovci urotnici i da su oni sami središte i pokretač svih masonskih zločina. Jer, Franco imenom i prezimenom navodi imena španjolskih i drugih masona, palatina i plemića, koji su iz mržnje na katoličku vjeru isusovce napali, te protjerali iz Španjolske,

Portugala, Francuske i drugih zemalja, ucijenivši putovima diplomacije i samog Papu **Klementa XII**. da isusovce ukine, kako bi masonerija u katoličkoj Europi ojačala i srušila papinsku moć i katoličku vjeru. Pri tome, u korist isusovaca, Franco citira knjige protestantskih i katoličkih povjesničara, pa i samog Voltairea, koji je Crkvu i isusovce mrzio.

Budući da je bio katolički konzervativac i borac protiv boljševizma, predstavnik španjolskog "ancien regime", Franco je uživao i izvjesne simpatije u masonskom angloameričkom svijetu, u kojem dio masona nije bio svjestan povezanosti viših razina masonerije i komunizma, pa je pedesetih godina taj svijet pristao da masonske velesile otvore vojne baze na španjolskom tlu: Franco je time spriječio okupaciju i rat, ali propast katoličke Španjolske došla je pred vrata i potom mu je, nakon smrti 1975., ušla u kuću. I nekadašnja kolonijalistička Španjolska postala je kolonija: danas su cijela sela i manji gradovi naseljeni Englezima i drugim strancima, katolički moral je ponižen homoseksualizmom i korupcijom, a Španjolska više nije velesila već sluškinja angloameričkih masona protiv kojih se Franco, u stvari, i borio.

Povijesne optužbe protiv Franca su smiješne: pa, prije svega u ratu je ubijao ubojice i progonitelje katoličke vjere. Dobro i zlo pred Bogom nisu ravnopravni. A za suradnju s talijanskim fašistima i njemačkim nacionalsocijalizmom optužuju ga isti oni koji su sklapali pakt s ruskim komunizmom, oni koji su podržavali staljinizam, titoizam i druge oblike komunističkog vampirizma. Franco je trebao vojnu pomoć i dobio ju je ondje gdje ju je mogao imati: povijest je dokazala da politika nije moral i ljubav već zajednički politički interes na određenim područjima. Fašizam i nacionalsocijalizam imali su jednu zajedničku crtu: oponašali su kršćanstvo i kršćansku tradiciju, ali nisu vjerovali u kršćanskog Boga Isusa Krista, za kojeg se borio Franco, i kao ideologije to su bile vjerske hereze. I fašizam i nacionalsocijalizam dobivali su službene proteste iz Vatikana i ti dokumenti su povijesno značajni. Ali, fašizam i nacionalsocijalizam s Francom su imali zajedničkog neprijatelja: na Zapadu to je bila angloamerička bankarska masonerija ("banksteri" = financijski gangsteri), koja nemilosrdno

podmićuje, pljačka i spletkari, a na istoku to je bio komunizam koji je do trenutka pojave fašista u Italiji pod Lenjinom već pobio preko dva milijuna nedužnih ruskih, ukrajinskih i drugih kršćanskih žrtva. I zato je u svijesti masa fašizam nastao kao prihvatljiva solucija, da se komunizmu i liberalizmu pokušaju oduprijeti – ali, bez vjere u pravoga Boga. Zato ih je Bog prepustio porazu i vlast dao najgorima: pobijedio je jedino Franco. Naravno, da Franco nikada nije saznao da su i fašizam podigli bankari i da je svjetski rat velika bankarska prijevara. Ali, zatražio je pomoć od Boga i dobio ju je.

Ne birajući sredstva u otporu zapadnoj dekadenciji i komunističkim masovnim ubojstvima i sami fašisti i nacionalsocijalisti ugušili su se u bezbrojnim žrtvama i tako su postali ozloglašeni. A “Demokracija“ je sve svoje žrtve ljubzno, elegantno i sa smiješkom – pomela pod svečani diplomatski tepih, sakrivši sve povijesne istine medijskom promičbom. Ali, Francisca Franca y Bahamondea vodio je sam Bog, pod čijom se zastavom borio, te Španjolska bijaše privremeno spašena.

Zaključci ove knjige pokazuju točnost teza filozofije povijesti Svetoga Aurelija Augustina da je politika produženo sredstvo Države Božje i Države Đavolje. Bili toga svjesni, ili ne, u vojskama i ideologijama ljudi uvijek služe Bogu ili đavlu, a ova knjiga to pokazuje na praktičnom primjeru. Franco je predstavnik katoličke vjere i morala, on je lice pravog starog Zapada i svjedok je istine kršćanskog društva za koje se borio. Na suprotnoj strani nalazili su se anarhisti i boljševici vođeni masonerijom, a nikakvo jadno i proganjano demokratsko društvo: da boljševici nisu počeli spaljivati Crkve, ubijati svećenike i katoličke uglednike, on najvjerojatnije nikada ne bi ušao u taj rat. Svjedoci kažu da je Franco bio neustrašiv vojnik, koji je u Maroku s pištoljem stupao u ispred svojih trupa. Tu neustrašivost davala mu je njegova katolička vjera. Kada je ta vjera napadnuta - krenuo je u rat.

Franco za sve španjolske nevolje u prvom redu optužuje britansku masoneriju, predstavnicu sotone, preko koje “knez ovoga svijeta“ vlada “kraljevstvima ovoga svijeta“. Sve ono što je u evanđelju slikovito naznačeno i nedorečeno, u

povijesnoj slici Francisca Franca odmotava se u svom užasu povijesne zbiljnosti i istinitosti: masonerija je za svoj instrument izabrala komuniste i njima se služila u razaranju ideje kršćanskog svijeta, da bi bankari nad nemoćnim državama mogli vladati. Danas kada komunista formalno-ideološki nema, u zbiljnosti mi ih vidimo na djelu. Cijeli sustavi komunizma presvukli su se u “demokraciju“, pa su komunisti i njihovo potomstvo nastavili vladati: u Rusiji Crvena Zvijezda komunizma vojna je oznaka Ruske Vojske, Rusija slavi komunističke pobjede i sramotne komunističke likove, u Hrvatskoj vidimo sličnu sliku. U Hrvatskoj komunističke oznake partizanskih ubojica boljševika dopuštene su, a zastave Hrvatskih Obrambenih Snaga se plijene, dok se nositelji hrvatskih oznaka uhićuju. Ideologija je zamijenila vanjski sadržaj, a kolonizatorska masonerija i komunisti organizacijski su postali amorfna bezidejna mafija koja i dalje vlada. Zlo je nastavilo upravljati svijetom!

Francov poučak u knjizi jest da se s masonerijom ne može surađivati, jer je ona uvijek u povijesti izigrala, prevarila sve one katolike koji su se njome sporazumijevali. Masoneriju se, zajedno s Božjim vodstvom, mora vojno i moralno poraziti i protjerati iz svih struktura, jer u suprotnom ona nastavlja raditi protiv ideje kršćanskog društva, sve dok ga ne sruši i ne upropasti. Taj poučak potvrđuje i kraj Frankizma u Španjolskoj: čim je Franco preminuo, sotonistička hidra digla je glavu i srušila je katoličku Španjolsku.

*****

Prevoditelj je u Španjolskoj našao da je ovu knjigu nevidljiva ruka pažljivo uklonila iz fonda podataka španjolskih knjižnica i možda je niti jedna veća biblioteka nema. Ipak, nepoznati španjolski katolici djelo su stavili na raspolaganje na međumrežje, kao pdf format i nekoliko izdanja je ipak stajalo na raspolaganju. U američkoj Kaliforniji djelo je prevedeno na engleski jezik, ali kada smo knjigu odlučili nabaviti preko međumrežja - već je u prodaji nije bilo. Tako smo bili prisiljeni prevoditi direktno s originala, a jedina osoba od povjerenja koja je stajala na raspolaganju bio je bivši pomorac

i dipl. ekonomist Zoran Vernazza, koji je španjolski naučio u praksi. Tako je nakon dugih godina traženja ova knjiga pronađena i objavljena u hrvatskom izdanju. Samo su tri jezika na kojem knjige ima: španjolski, engleski i hrvatski.

Kršćanski katolički čitatelj iz nje će naučiti jako mnogo, jer je pisana iz prve ruke iskustva i baca novo svjetlo na cijelu europsku povijest, pa tako i na ovu našu hrvatsku povijest. I Španjolska i Hrvatska pretrpjele su napadaj islama, koji je trajao stoljećima: Španjolska je protiv islama ratovala oko 800 godina, a Hrvatska 500 godina. Njihov rat završio je Reconquistom, ponovnim zauzimanjem otetih područja Andaluzije. Hrvatski rat završio je ulaskom generala Filipovića u Sarajevo 1878. godine.

Nakon toga naš rat postao je rat protiv Balkana: Turke su naslijedili turcizirani Srbi, a islamizacija brdovitih područja istočne Europe, nazvana balkanizacija, preko četništva i komunizma prelila se u Hrvatsku. Na Balkan je prodrla britanska masonerija i instrumentalizirala je Srbe i srpsko četništvo za prodore u Hrvatsku i za rušenje katoličke Europe.[1]

Španjolskoj i Hrvatskoj neprijatelj je bio i ostao zajednički, jer su te zemlje bile bedem katoličkog svijeta, pa sva zapažanja o izdaji koja se odnose na Španjolsku na jednak način možemo čitati i za Hrvatsku: masonerija je utemeljena na antikršćanstvu, izdaji i sebičnosti i zato kod nje, u najvećem broju slučajeva, nema odanosti Domovini. Lokalna masonerija Domovinu izručuje britanskoj masonskoj središnjici, a ta ruši svaku nacionalnu državu, u korist bezbožnosti, nemorala i prevlasti novca bankarskog sotonizma.

Kako je to izgledalo u Španjolskoj naći ćete u ovoj knjizi.

Mr. sc. Emil Čić
Hrvatski Akademik, HAZUD,
Basel-Zagreb
uz dan Male Gospe, 8. rujna, 2014.

[1] O tome u mojoj knjizi “Povijest hrvatskih neprijatelja“.

Ova knjiga se rodila kao živa potreba, jer ima puno Španjolaca, koji se nalaze u ili izvan zemlje i žude upoznati istinu i doseg jednog od najuzbudljivijih pitanja koja su u naše doba, u isto vrijeme, i malo poznata: o masoneriji. Čini se nezamislivim u jednom tekstu prikupiti činjenice propitane i zabilježene u španjolskim godišnjacima, koje su u većine slobodarskih povjesničara izostavljene, te istaknuti važnost raka koji nagriza naše društvo. To je jedno od omiljelih sredstava s kojima masonerija dostiže svoje tajne ciljeve. S time se ne može poigravati. Bilo je nužno raskrinkati, izvući na svjetlo i zadovoljiti opravdanu znatiželju tolikih koji su zainteresirani. Potaknuti tom potrebom rasporedili smo naslove pojedinih članaka u svojoj knjizi, a isti su bili objavljivani u dnevnim novinama "Arriba", počevši od 1946. g. do dana današnjeg (1950. g.). Mislimo, dakle, da se veza koja spaja opći predmet odnosi i proširuje po logičkoj povezanosti, a u isto vrijeme na pojedinačno i neovisno. Želimo dalje kazati da je sve napisano tako da bude pojedinačno razumljivo, jer tako zahtijevaju okolnosti objavljivanja. Skupina čitatelja tiska jedna je bezlična masa, za koju svaki pojedini članak mora biti u odnosu s prethodnim tekstom, da isti ne bi izgubio smisao. Bilo je zbog toga nužno čvrsto stajati na općim stajalištima, radi opasnosti od ponavljanja. Ova napomena upozorava čitatelje, jer smo prema naprijed navedenim člancima htjeli dati prednost cjelokupnim tekstovima i ne samo zato da bi u krajnjem slučaju ostajao povoljniji dojam, nego i zbog same točnosti trenutka u kojem se prikazuje neka informacija, na bilo koju temu, a kazalo ne bi trebalo biti zamorno za pretraživanje činjenica, koje se nalaze unutar stranica.

Ali osim toga, ova knjiga izlazi i kao obrana Domovine. Recimo načelno: "ne otkrivamo tu prikrivenost …, da ludilo i strast protiv naše Domovine dade primjer, koji nas obavezuje da sa svog vodećeg mjesta ne ostavljamo oružje, kojeg nam je Bog stavio u ruke", i nište nije djelotvornije od prodiranja u tajnu i potom obavještavanja o radnjama ove tajne udruge, sa njezinim poznatim ciljevima (mržnja na Rim i Španjolsku) i činjenice da se nešto ni pod koju cijenu ne želi priznati.

Prije nego li što otkrijemo jednu manje istraženu tajnu u novom dobu, kažimo da se radi o njihovom najzaštićivanijem misteriju. Ravnajući se prividnostima kojih nije malo, oni drugi, sasvim nedužni čude se da masonerija ima toliki značaj, koji im se pripisuje, ne vjerujući niti da su joj namjere tako niske, niti da im postupci toliko zlikovački. Oni kao glavni razlog ističu činjenicu da u Engleskoj većina ljudi visoke vrijednosti u društvu pripada masoneriji.

Znači, imam ovdje područje koje treba razjasniti. Napadamo englesku masoneriju i malo bi nas zabrinjavala da je zatvorena na svom prirodnom području, jer ono što nas zanima nisu toliko obilježja nje same, nego njezina želja da se prebaci preko svojih granica. Masonerija je engleski proizvod na isti način na koji je komunizma ruski,[2] to je jedan proizvod koji se uspio utaboriti u drugim zemljama, kao što su Sjeverna Amerika i posebno Francuska, na isti način kao što je i komunizam činjenica u Jugoslaviji. Ali u istom obliku kao što komunizam ne diše u potpunoj suglasnosti, kako to pokazuju gazde iz Moskve, tako je u Francuskoj ili Italiji, a sukladna njihovom obliku je i španjolska masonerija, koja ispunjava one naloge koji dolaze iz Londona ili Pariza. Nitko ne može nijekati da je masonerija bila djelotvorna u potkopavanju našeg imperija. Ona bijaše vrlo uspješna u istjerivanju isusovaca, to je jedna od činjenica koje su uzrokovale velike štete u našoj Americi. Ona je bila ta koja je pokrenula rat u našim kolonijama i koja je XIX. stoljeće pretvorila u niz beskrajnih pobuna i građanskih sukoba. Engleskoj to bijaše sredstvo koje je pokrenulo komadanje jedne vladavine, koja je Francuskoj činila sjenu, i najbolji način da ju kao suparnika izbaci s južne granice. Niti jednoj od ove dvije nacije nikada nije odgovarala jaka Španjolska, i da uspiju s njom su igrali "al alimon". Ako to nekome može izgledati prirodno i ljudski

[2] Franko tada nije znao da je komunizam također subverzivni produkt britanske masonerije i da je Marx bio engleski čovjek, što je izvrsno objasnio Webster Tarpley u svoj knjizi "Protiv oligarhije". Članstvo Marxa u sotonističkoj skupini obrazložio je Richard Wurmbrandt u knjizi "Marx i đavo". Dr. John Rusel je prvi socijalist u svijetu, a Engels živi – u Britaniji! (Prim. urednika)

logičnije, prirodnije i ljudskije, Španjolci su se pokušali rasteretiti od tako "velikodušnih" prijatelja, odbacujući od sebe zarazu koja im je poslana, premda je stigla umotana u prijateljstvo, koje nikada nije bilo štetnije. Jer tako nastupa francusko-englesko pokazivanje prijateljstva – kroz osmjeh. Međunarodna politika ne drži do pronicanja u područje ljudske neposrednosti, za nju prijateljstvo i čuvstvo ne postoje. Nikada jedna zemlja nije prisna prema drugoj nego uglavnom gleda vlastite koristi. To je novac u opticaju i tome se treba pokoriti, jer je to pravo koje u obrani svoje neovisnosti i svojih zakona treba štititi svaka nacija, a tako i Španjolska mora preduhitriti masoneriju. Od kada je **Felipe Wharton** (21. prosinac, 1698. – 31. svibanj 1731.), jedan od najprevrtljivijih ljudi svog stoljeća, u Španjolskoj osnovao prvu ložu, pa do naših dana, masonerija stavlja ruke u sve nesreće naše Domovine. Ona je bila ta koja je izazvala pad Ensenade. Ona bijaše ta koja je uklonila isusovce, ona je ta koja je skovala pofrancuzivanje, ona je ta koja je potkopala našu vladavinu, koja je podbola naše građanske ratove i koja se potrudila da se isti nemilosrdno prošire. Već u našem stoljeću masonerija je bila ta koja je uništila Maure i uvijek je svojski zalagala da nam pred neprijateljem veže ruke i noge, da dotuče Monarhiju i konačno da bijesno raspravlja i kesi se čvrstini našeg karaktera. Kako se može nijekati pravo na obranu od nje? Masoni u Španjolskoj to pokazuju: izdaju domovine i prijetnju religiji, to su podle osobe koje su zbog vlastita bogaćenja sposobne svoju braću prodati neprijatelju.

Sve ovo prikazuje se na ovim stranicama. Onaj koji želi znati kolika zloća, kolika razina izopačenosti, kolika sredstva mržnje koristi masonerija, neka čita ove stranice. Tko želi pronaći dokaze zbog kojih Španjolska optužuje masoneriju i izbacuje ju iz svoga okrilja, neka prouči ovu knjigu.

A poslije čitanja, ako se ono učini pozorno, ne smijemo izgubiti razum.

Masonerija i komunizam
14. prosinac, 1946.

Cjelokupna tajna u postupku koji se raspalio i buknuo protiv Španjolske sastoji se od dvije riječi: "masonerija i komunizam". Međusobno su suprotstavljene, međutim obje se bore za potpuno gospodstvo, a drugi u ovom slučaju odnosi pobjedu nad prvom, kako se pokazalo kod organizacije Ujedinjenih Naroda.

Činjenica je to koja ne može biti prirodnija. Kao što masonerije pokreće manje političke sljedbe, komunizam koji je vlastohlepniji oslanja se na politiku masa, spretno koristeći čežnju za društvenom pravdom. Dočim prva oskudijeva u brojčanom smislu tj. količini, i drži da je život u tajnosti njezino oružje, dotle druga raspolaže s "petom kolonom", kao jezgrom u tuđoj zemlji. Osobna želja se očituje u spremnosti masona da zaborave dogovor sljedbe o upregnuća u kola Moskve. Na svim skupovima OUN raspravljalo se o prijedlogu Trygve Liea, masona 33 stupnja masonerije, da ih se ne liši odjedanput službe u korist Moskve. Iza grubog postupka Spaaka, – također 33 stupanj, ali belgijske masonerije, koji je u kumstvu sa Giralom, koji je opet 33 stupanj španjolske masonerije, nastupa Padilla, Meksikanca, 33 stupnja masonerije svoje zemlje u vođenju nekih zastupnika, koji su protiv naređenja svojih vlada bili odsutni od glasovanja, što je očigledan znak mimo volje naroda i dogovora među nacijama i svog vlastitog ugleda – postoji tajna međunarodna moć puno opasnija i strašnija od svih oblika fašizma koje smo imali, ili imamo, jer se sve odvija u tajnovitosti, pod rukom graditelja i razgraditelja, koji sebe hirovito i razmetljivo naziva demokratskim predstavnikom.

Nismo mogli otkriti te sitne prisnosti, jer nismo prijateljski upleteni u živote tih tuđinaca, u njihove savjesti, kada ludilo i težnje daju primjer za borbu protiv naše Domovine, a obvezni smo ne napuštati mjesto u obrani s oružjem u ruci, koje nam je Bog dao.

Španjolski ustanak dogodio se protiv svih sramota i gadosti, koje Republika utjelovljuje, za spas Domovine u

kritičnom trenutku raspadanja, kao zaštita u odnosu na masoneriju, zbog onih njenih težnji u kojima se u Kataloniji i Baskiji koristi tzv. "domorodcima" – da bi u našoj zemlji iskorijenio dva zla: prvo masoneriju, koja je sama bila oružje kojim je razorena španjolska vladavina i kao zaštita od svih pobuna i nemira kroz stoljeće i pol i, drugo, da bi iskorijenio međunarodni komunizam koji je u posljednjem desetljeću potkopavao i rušio cijelu ekonomiju i napredak španjolske nacije, i koji je u danom trenutku trebao uspjeti i bez rasprave silom terora nametnuti sovjetski komunizam…

Ukupna zaštita s kojom su se crveni Španjolci susretali u međunarodnim krugovima ima jedno te isto objašnjenje i jedan te isti izvor, a to su masoni, koji izdaju naredbe kao pokrovitelj i oslonac i financiraju pomoću sovjetskih veleposlanstava i svojih povjerenika.

Masonerija i komunizam, smrtni neprijatelji i u otvorenoj borbi, ujedinjuju se, usprkos toga, ovom prigodom preko Girala i Trygve Liea, vjerujući svaki posebno u mogućnost pobjede svoga protivnika, s potpunim prezirom prema španjolskom narodu i njegovim pravima, zaboravljajući kako se Španjolska u svojoj krvi i svojim oružjem prije deset godina izbavila od raka koji ju je nagrizao, kao i da Španjolci znadu za sve te igre, razne smicalice i rovarenja koje masonerija priprema iz inozemstva. U drugim nekatoličkim državama masonerija može čak biti i prilagođena nekom obliku domoljublja, i poslužiti se njime unutar poretka, ali nema rasprave o tome, bio mason ovakav ili onakav, jer je ona izvanjsko sredstvo za uništenje španjolske vladavine i konj za trku u borbama i pobunama, kojima je političko naređenje usmjereno na rušenje naše Domovine.

Paljenje crkava i samostana u svibnju 1931. g., progonstvo Družbe Isusove, kao perjanice vjerskih redova i zapljena njihove imovine u prošlom stoljeću od masona Mendizabala, zatim ubojstva Melquiades Alvareza, Salazar Alonsa, Abad Condea, Lopez Ochoa – od tolikog broja republikanskih ubojica pod vladavinom crvenih u Madridu, sve su to bila razbojnička djela smišljena po masonima. Ono što je tu začuđujuće, u toj prilici kao i toliko puta u povijesti,

da u ruke uzimaju oružje i ubijaju soje drugove pokajnike, a i danas se služe svim mogućim majstorijama, svom svojom zloćom i svim svojim snagama protiv onih koji u Španjolskoj utjelovljuju protumasonski duh i osiguravaju mir i red. Ako je napadaj iz Moskve i njezinih quislinga, odnosno od predstavnika siromašnih, podjarmljenih kao i podčinjenih naroda, onda stiže objašnjenje da je to po nalogu komunista i vodstava nekih drugih predstavnika, čime se jednostavno prikazuje privid.

Stupajući na čelu, na strani sovjeta jurišaju dva predstavnika: belgijski i francuski, oslanjajući se prvenstveno na svoje parlamentarno iskustvo i masonsko uvođenje, ali protiv svoje volje i bez glasovanja, uz pogrdne riječi koje zadovoljavaju njihovu mržnju i koje predstavljaju najveću sramotu i ljagu kakva se dogodila u skupštini. To je ono što prikazuje jednu naciju koja u svom parlamentu ima katoličku većinu, naciju koja se ističe i razlikuje po svojoj razboritosti i po svom smirenom duhu, što se podrazumijeva za jedan civiliziran i napredan europski narod, i takav narod biva izdan od predstavnika, koji su nošeni patološkim strahom i masonskim duhom, te zapanjuju skupštinu lišavajući ugleda svoju vlastitu zemlju, nabacivši se na nju pogrdama i psovkama. Za Španjolce takvo ponašanje gospodina Spaaka nije bilo iznenađenje, jer se u to vrijeme u živoj raspravi, u financijskim krugovima u Madridu razmišljalo o tome da bi Belgijanci u tom smislu mogli napraviti odlučujući napor u smjeru naših nedovoljno istaknutih i kvalitetnih masona i njihovoj poslušnosti prema sljedbi i nedostatnoj masonskoj mržnji prema našem Caudillu i prema našem Režimu. To je ponavljanje jedne druge masonske djelatnosti, koja je provedena na jednom trgu u Bruxellesu, u svezi spomenika španjolskom anarhistu po imenu Francisco Ferrer Guardia, masonu 33. stupnja, strijeljanog od anarhista iz Barcelone, u krvavom tjednu godine 1909.

Ukoliko se odnosi na Francuze i tog nesretnika M. Jouhauxa, jednog od glavnih organizatora međunarodnih brigada u našem oslobodilačkom ratu, ne možemo očekivati ništa drugo nego protušpanjolski duh i loše susjedstvo, zahvaljujući francuskoj masoneriji, što podnosimo tijekom

dugog niza godina, sredstvo na koje se francuska nacija oslanjala da bi kršila graničnu crtu između dvije zemlje. Više nego li nezadovoljna time čak je za našeg oslobodilačkog rata u svome šovinizmu i svojoj gramzivosti težila razdijeliti jug Francuske po jednoj poznatoj mjeri, prema karti koja se odnosi na dio Pirinejskog ozemlja, a u blizini njihove granice, gdje na sjeveru rijeka Aragon spaja dva područja Huesce, i to Kataloniju na istoku i Baskiju na zapadu, i gdje je postavljen i takav natpis koji označava jug. Natpisi su jasno istaknuti na plavoj podlozi: "Jaka Španjolska je muha na vratu Francuske", a uzbuđuje se zbog pomoći crvenim Španjolcima.

Francuska masonerija, preko koje se zaziva "jamstvo i prijateljstvo mirne Španjolske" i koja stvara prividno političko povjerenstvo iz masonerije, koja u zadnje vrijeme iskupljuje dugove francuskog pristaše zvanog Feliciano Court – ta ista masonerija nadahnjivala je sve njihove napadaje na našu Domovinu. Ali ne ostaje samo na tome, jer je vlastohleplje bilo toliko da ga ne možemo prešutjeti. Jedno autoritativno mišljenje dobilo je ne manje značajan odgovor, a radilo se o jamstvu da u trenutku, kada jedna poljska nacija trpi strašnu agresiju Njemačke, treba napraviti jasan međunarodni sporazum od strane francuske nacije, njene vlade Nacionalnog Spasa, koja je u Španjolskoj potpisala nagodbu Jordana-Berard, prema kojoj se od Engleske zahtijeva da ispuni svoje obećanje i da uđe u rat za Poljsku, te da u slučaju španjolskog ulaska u rat, čega su se oni bojali, u tom slučaju njima jamče da će steći španjolske Baleare i sjevernu obalu Maroka, kao cijenu za svoju intervenciju.

Tu se jasno razotkrilo tko protiv koga rovari. Od tada postoji jasna namjera Ministarstva vanjskih poslova Velike Britanije, a isto se očituje i u vodstvu francuskih predstavnika, bez obzira na političku boju, iz koje se vidi da su oni međunarodno udruženi i povezani.

Španjolci se više ne smiju dati prevariti, jer su učili od svojih neprijatelja. To nam pokazuje gdje je ukorijenjena naša snaga i kako se možemo nositi s napadačima. Odgovor je dao španjolski narod, na dan 9. studenog – "S Francom do smrti".

Međunarodna politika
4. siječanj, 1947.

Ako hladnokrvno istražujemo kako je postavljena bitka u međunarodnoj diplomaciji, u odnosu na pronicljivu ustrajnost ruske diplomacije, protiv svoje volje prepoznat ćemo siromaštvo i nedostatak dosljednosti zapadnjačke politike. Dokazano rušilaštvo sovjetskog režima s kraja prve četvrtine stoljeća nastavlja se na istoj uobičajenoj crti njihove vanjske politike, bez ikakvog odstupanja i bez ikakvih unutrašnjih zapreka, ili skretanja s utvrđene putanje prijašnjih vremena. Njihovi ljudi, pročišćeni u revoluciji u zadnjih dvadeset i pet godina komunističke stege, znadu da neuspjeh u sebi donosi smrt, pa svoje tijelo i dušu izručuju na milost i nemilost i na izvršenje, kako im to nalaže njihova država.

Nasuprot toga mi vidimo samo nestalnost, prosječnost i neodlučnost. Dok Staljin ne treba savjete ni povjerenje, drugi trpe promjenjivost i nepouzdanost javne potpore i bivaju podvrgnuti kolebljivosti, spletkama i rovarenjima prevladavajućih političkih skupina, a često puta su prepušteni neprijateljima vlastite nacije.

Pri ocrtavanju tog poretka jasan primjer vidimo kod velike američke nacije, gdje se vidi rasprodaja vlastite pobjede zbog neodlučnosti i propusta vlasti da je preuzmu na sebe i s njom upravljaju. Nedavno smo nazočili žalosnom događaju, koji se zbio na sastanku u Parizu i koji je američkog ministra trgovine stajao službe. Tada je popustljivost američke politike optužila samu sebe, tj. dok je njihov predstavnik pregovarao, pojavio se drugi ministar uz znanje predsjednika i istog razvlastio. Koje je rješenje, u ovom slučaju, trebalo biti normalno i najpovoljnije za britansko savezništvo, a da ne dopusti poništenje ovlaštenog otpravnika državnog odjela, pa čak i od samog predsjednika?

Što se dogodilo iza kulisa? To trebamo razjasniti. Vladavine naroda, kao stare apsolutne Monarhije imaju svoje vrijednosti, svojeg Richelieua. Već je u vrijeme oplakanog predsjednika Roosevelta postojao američki Richelieu. U to doba to je mjesto bilo utjelovljeno u osobi privatnog savjetnika zvanog **Harry Hopkins** (17. kolovoz, 1890. – 29. siječanj,

1946.), koji prati predsjednika skoro cijeli dan, iako je zadužen za vrlo povjerljive državne poslove. Danas je Hopkins mrtav, ali imao je važnog nasljednika, mnogo manje povjerljivog od pokojnika. I dok se za prvog jedva znalo, jer je njegova uloga bila tako povjerljiva, drugi je svojim postupcima vrlo brzo izazvao međunarodne skandale. On je skrivio dvosmislenu i kolebljivu američku vanjsku politiku. U takvom slučaju je optužen, a radi se o razjedinjavanju južnoameričkih zemalja. Prošlo je mnogo oluja i kada se činilo da ćemo uskoro ugledati pobjedu iznova smo napadnuti. U čemu je tajna nove snage? U istom onom koji uživa u plodovima, uz najveće povjerenje i smjelost, a to je stari savjetnik nesretnog predsjednika. Harry Hopkins jučer je bio glava i pobornik rascjepkane američke masonerije, a danas je to moćni rusofil i kapitalist Branden, desna ruka i oslonac te iste masonerije, koja zagovara ideje umrlog savjetnika.

To je razlog da se unutar jedne nacije uskladi službena politika državnog ministarstva, te da se interesi podudaraju na razini moći, da se u krajnjem slučaju ne bi dogodilo da tako značajna država mora tražiti odstupnice.

Ona se nadahnjuje posredstvom masonerije i osnažuje svoje jedinstvo sveameričkom neovisnošću. Branden je tvorac te ideje i njegova moć je takva da unatoč neuspjehu u toj bitci, - koja je započela protiv uređenja u Argentini i unatoč teških objeda protiv njega, koji je predsjednik komisije za vanjske poslove senata, u kojem se to odigralo, - ta njegova moć još se besramnije povećala do takvog sjaja i ugleda da je zasjenila predsjedništvo sveameričkog sjedinjenja.

Ova činjenica toliko važna za svjetsku politiku, koja je usprkos toga izgledala prividna, uza sve to, odjeknula je na naše odnose s američkom nacijom na neprilični način. Čini se da su američkoj strani smetale dvije stvari da se ti odnošaji prihvate: katolička vjera, koju su ondje ostavili naši prethodnici, i hispanizam koji obilježava tamošnju naciju, nakon našeg otkrića i sljedno tome – Katolička Crkva, kojoj kao staroj majci treba ukloniti tragove i raspršiti je na najbolji mogući način, što razumijeva uključivanje rovarenja svake vrste. Nadasve dobra vjera i izuzetna volja Španjolske raspršile su se pred ukupnošću sila na koje je Španjolska

naišla, pa bez imalo povezanosti s tim činjenicama plaća za posljedice, a u vrijeme tih događaja komunizam za sebe na nečastan način vrlo spretno i spremno iskorištava iste.

Ova politika ostvarena iza leđa i protiv volje vlastitog američkog naroda, koji je tako propustio plodove pobjede, na tom kontinentu kod iskrenog naroda počinje buditi oprez, što pak označava kolebljivu politiku ove velike nacije.

Demokracija?
5. siječanj, 1947.

Tužna predstava koju je Organizacija Ujedinjenih Naroda nedavno prikazala svijetu i nazvala ju "slučaj Španjolska", kada se upozna njeno unutrašnje razotkrivanje, za vanjskog promatrača izgleda sablasno - i taj slučaj ostaje besmrtan za povijest. Ostavljajući na jednoj strani sve činjenice, koje su nedopuštene, vodeći računa o tome kolika je naša pozornost, upoznavši jedanput i iznova sve sudionike i nedostatak sudske nadležnosti i povredu samih potpisnika Organizacije, a također na više mjesta i nepoštivanje dužnosti samog tajnika i predsjednika Organizacije i nespojivost mnogih članova Odbora i Skupštine, zatim potpuno odsustvo pravosudnosti u svim donesenim spisima, koji uklanjaju vrijednost i poništavaju usklađivanja, koji prijevremeno ili prekasno provjeravaju postojanje drugih činjenica oko tog događaja - pred sobom imamo predstavu koja je navještena pod nazivom demokracija, pa najprije treba zapitati: gdje je demokracija?

Postoji li slučajno u Rusiji, pod vladavinom diktature sovjeta, za vrijeme protekle četvrtine stoljeća, ili u Ukrajini, ili Bjelorusiji, koje se tako prikazuju na umjesan način, i gdje je općepoznato da ne postoje niti najmanja osobna ljudska prava? Postoji li u Poljskoj, Čehoslovačkoj, Bugarskoj, Rumunjskoj, Jugoslaviji i tolikim drugim narodima pod strahovladom komunističkih agenata? Koristi li se (demokracija) u drugim nacijama, koje također imaju agente, gdje su vlade zasnovane nasilnički, kroz pobune, a narodi žive pod diktaturom, i jesu li one manje ili više prerušene?

Ako želimo istražiti podrijetlo i korištenje nedjeljivih osobnih ljudskih prava i jedne velike većine koja se tamo osporava, te zemlje trebale bi biti isključeni iz Organizacije.

Što više promatramo njihovu samostalnost i neovisnost, potvrđuje se to veći stupanj njihove prividnosti. Koliku neovisnost u mišljenju imaju zemlje zaposjednute od neprijateljske vojske, koja je, k tome, kod malih zemalja nadopunjena i pomiješana s istom tom sovjetskom diktaturom, gdje besramno dopuštaju provedbu sile?

Svuda gdje se ispituje i promatra demokracija, takve nema nigdje. Ako je demokracija izraz volje naroda, onda nije suprotna onome što je ovdje slučaj. Demokracija je izvitoperena kroz tolike godine lukavstva političkih stranaka, prigrabljena i krivotvorena u ime volje naroda. Toliko mnoštvo pojava dobro rasvjetljava tu činjenicu!

Belgija i Čile dvije su zemlje, koje se ne razlikuju i po tome što u svojim parlamentima imaju katoličku većinu naklonjenu španjolskoj naciji, ali kada se radi o predstavnicima izvršne vlasti protivni su španjolskoj politici, i uza sve to šire klevete i laži s kojima žele obmanuti.

I usprkos tome, njihovi predstavnici u Organizaciji Ujedinjenih Naroda kao od šale su prisvojili vlast, što se već ponavljalo, i učinivši to kao da ih se ne tiče, zajedno s gospodinom Spaakom, Belgijancem, koji se pretvorio u oličenje protivnika našeg režima i španjolske nacije, a također i predstavnik Čilea koji se sa svoje strane uključio u njihov demagoški projekt. Međutim to se dogodilo unatoč tome što kroz povijest sama Španjolska zadnjeg stoljeća nije imala, niti je pravila, neke razlike između te dvije zemlje, već je s njima održavala vrlo srdačne i uredne odnose. Nasljedni princ Belgije, kada su mu bila povrijeđena prava u njegovoj zemlji, bijaše zaštićen i s punom pozornošću zbrinut od poglavara španjolske države, a belgijski je narod Španjolskoj bio svekoliko zahvalan. Čile je nacija čiji su se predstavnici znatno istakli u obrani bjegunaca u veleposlanstva, kada su ovi bili progonjeni od crvene Španjolske, i španjolski narod i njegova vlada su također zahvalni. Ali potom, iznad svega slijede dužnosti i obaveze demokracije, pod plaštem čistih interesa gdje, kada su u pitanju pojedinci, postoji sektaška strast. To što se zbiva u tim zemljama također postoji u velikom dijelu zemalja koje su na njih utjecale.

Tajna na koju smo nabasali jest masonerija, čije su posljedice djelovanja provalile u svijet devetnaestog stoljeća i koje su za Španjolsku bile razlogom svih njenih nesreća, masonerija koja danas vlada i slavi se na Zapadu, u sredstvima međunarodne politike, koja svezuje, razvezuje i upliće se u odnose među nacijama povrh volje vlastitog naroda, uključujući i nepoštivanje političke pristojnosti i javnog

mnijenja, čime su zasjenjene činjenice, te se tako postavlja kao glavni neprijatelj demokratskih načela. Demokracija je javna, a masonerija je tajna, demokracija poznaje prava, a masonerija ih ponižava, demokracija osjeća načela slobodne, volje političkih udruga, a masonerija ih pokorava uz prisegu i kaznu brisanja iz članstva, ili smrtnom osudom, po nalogu "viših". Lopez Ochoa, Melquiades Alvarez, Salazar Alonso, Abad Conde, Darlan – bijahu među mnogim koje je masonerija ubila. Mason je obavezan na poslušnost iznad svojih vlastitih uvjerenja i savjesti, svetih interesa svoje domovine i zahtjeva svoje vjere. Koristi se demokracijom da bi istu izdao. Toj pojavi koja se zove masonerija ne može izmaći niti jedna zemlja.

Tako je mason viši rang ako je Englez, židov ili muhamedanac pred Englezom židovom ili muhamedancem koji je također mason, a k tome posmrtne ostatke masonerija uništava bez bilo kakvog objašnjenja.

U Španjolskoj je ustanovljen "veliki grijeh", da iz svoga plemenitog tla ima iščupati masonski rak koji nagriza, i izdaju otkrivenu u njihovim ložama, pod zapovjedništvom nadređen-ih masona, u službi stranaca. Radi toga i svog katoličanstva osnovana je zaštita pred bijesom masonskog ateizma i usmjeravanja spletkarenja iz inozemstva, od kojih se druge države spašavaju od utjecaja masona, kojima pripadaju njihovi poglavari, ili većina vladajućih.

To je velika tajna i sramota Organizacije Ujedinjenih Naroda, u kojoj volja naroda biva izrugana uslijed sveobuhvatne strasti i obećanja iz loža i njenih predstavnika, i to je razlog da ubojice i lopovi iz našeg rata za oslobođenje, zaštićeni u masonskim bratstvima, iskorištavaju dobronamjernost i prijateljstvo onih istih koji se nazivaju predstavnicima demokracije.

Masonerija – znak slobode
5. veljače, 1947.

Upravljen nam je poticaj za objavom jednog članka o nečasnom djelu masonerije u Španjolskoj i njezinim spletkama po međunarodnom nalogu, kojih je kroz ovo vrijeme bilo jako puno, s molbom za razjašnjenje nekih sumnji, koje postoje o masoneriji, jer se ne može objasniti razlika, a radi se o odnosu između kontinentalne ateističke masonerije i engleske masonerije. Najuvjerljiviji razlog, u tom smislu, jest da engleska masonerije prema zadnjim statistikama doseže petnaest milijuna članova, od čega devet u Velikoj Loži Engleske i šest u Škotskoj Loži, i razumijeva se da većina u Velikoj Britaniji nisu katolici i stoga se nalaze u engleskoj protestantskoj crkvi, iako kršćani, ali u grijehu, međutim ne ateisti, koji po potrebi imaju nazor oprečan ateizmu, koji inače obilježava kontinentalnu masoneriju.

Kada masonerija u nekoj zemlji dostigne približnu ukupnost i kada se smatra da je ima dovoljno u svim redovima, po raznim staležima društva, gospodarskim i lakrdijaškim, tada je prirodno da se jedna takva zemlja može javno ukoriti kao nevaljala, zbog činjenice da je toliko masonska.

Nasuprot tome, kada masonerija živi u zemlji s katoličkom vjerom, ona se hrani otpadnicima, ateistima i odmetnicima, u čijem krugu se, naravno, susreće s obmanjivačima, zlotvorima, slobodnim razvratnicima i s većinom niskog društvenog taloga. Radi toga španjolska masonerija, u isključivo katoličkoj zemlji, postaje utočištem nitkova i rulje. To je neodvojivo od vremena republike, zbog nedostatka vjere i vlastohleplja, zbog ljudskog pada u nereligioznost i ondje bivaju uvučeni u masonsku kolotečinu, koja predstavlja i zastupa Republiku.

Ostali prijenosnici se slažu u saznanju da je masonerija samo i jedino republikanska, ili je ista također postojala u doba Monarhije i uvjeravala svoje neprijatelje da nije iz istog vučjeg legla kao i komunizam. Masonerija je liberalni proizvod, koji je postojao i u Monarhiji, kao i pod republikom i u socijalizmu. Masonerija uživa u slobodi, pa

prema tome, masonske stranke su isključivo liberalne, radikalne i one koje se općenito nazivaju ljevičarskim. Nasuprot tome, ne biti mason uglavnom znači ne biti član socijalista ili komunista. U Engleskoj, zemlji monarhije, masonerija razumijeva članstvo u svim strankama iako prevladava sklonost liberalima, budući da je kralj veliki majstor reda i obavlja svoju dužnost kao veliki vojvoda. I nitko ne može biti ministar, ni veleposlanik, ni admiral niti bilo koji dužnosnik na odgovornom mjestu u zemlji, ako ne pripada masonskoj udruzi, nekom od dva njezina ogranka: Velikoj Loži Engleske ili Velikoj Loži Škotske. I to je razlog zbog kojeg katolici u toj zemlji ne zauzimaju visoke položaje.

U Španjolskoj masonerija uvijek bijaše veća prijateljica Republike nego li Monarhije, ustrojivši u njoj istinski ideal, ali istovremeno to ne mora značiti da monarhistički političari među masonima nisu bili brojni, u svim promjenama koje su se događale u prošlom stoljeću i u prvim desetljećima ovog. I, naprosto, masonska stranka u Španjolskoj bila je monarhističko-liberalna, njezino vodstvo većinom se podudara s Velikim Majstorstvom ili Velikim Orijentom španjolske masonerije.

Uzdigavši se na čelo restauracije, osoba u liku Don Alfonsa XII. utjelovila se u Monarhiju Sagasta, tj. u Veliki Orijent španjolske masonerije sa sličnim imenom "brat mir", sa svim "sinovima udovice" i od tada, nastavljajući s Moretom i ostalim članovima liberalima, u redovima liberalne stranke masonerija se ugnijezdila kao povlaštena. To objašnjava privlačnost s kojom se potpomagalo proglašenje Republike i zanos s kojim joj se služilo.

Masonerija je kapitalistička i građanska i kapitalizmu služi koliko može. Time se ne želi reći da se ne može proširiti i na druga područja Španjolske: masonerija je kao korov i iznad svega ne razumijeva jednu ograničenu oblast, omeđenu granicom, i s te točke gledišta odista sliči proletarijatu, koji se laskanjem dodvorava masoneriji i vrlo dobro skriva istinu, da bi se ova uvukla i uplela u radničke organizacije….

Marksisti i komunisti ne običavaju biti masoni, iako su masoni često puta njihovi upravljači; budući da su u bitci zajedno, oni stoje pod plaštem zaštite i sigurnosti masonerije i

nekažnjivi su. Komunisti obično nisu masoni pa, dakle, iz Moskve ne primaju veliku ljubav niti podršku. A kako se jedni i drugi bore za sveukupnu prevlast, suprotstavljaju se i mrze se, premda to ne iskazuju, a jedni kao nadmoć koriste ono što drugi u stvarnosti provode. Komunizam je protukapitalistički (pokret). Masonerija služi kao zamjena kapitalizmu. Oboje love u istim vodama, ali tako da masonerija osvaja dobro raspoređenu manjinu, a komunizam je bio – iako oponaša masoneriju – politika masa, i danas također kani osvojiti dobro razmještene i utjecajne manjine.

Drugi posrednici uvjeravaju me da se stanovite osobe, koje se drže kao masoni, tome opiru kao da to nisu, pa prisežu iz koristoljublja. Takve bih zapitao: Zbog koga ste prisegli? U ime svog Boga? Ako ne vjeruju! U svoju čast? Ako je nemaju! Koju vrijednost ima prisega izdajnika? Rekoše, također, da masonima nisu bili oni Španjolci koji su u vrijeme Republike optuženi od naših desnih stranaka, usprkos tome što su podigli crveni ustanak i što su razotkriveni kao takvi.

Drugi pak posrednik zbog mržnje se masonerije prema Španjolskoj ne izjašnjava. Ne razumije to da u drugoj zemlji masonerija može služiti svojoj naciji, dočim u Španjolskoj služi, suprotno tome – izdaji. Kako je moguće da španjolski masoni podnose tu sablazan, protiv svoje Domovine?

Objašnjenje je vrlo jednostavno. Onaj koji je svoju savjest prodao ne može postavljati uvjete i mnogi su se zbog tog razloga odvojili od masonerije. Usađivanje masonerije u Španjolsku podudara se s njezinim propadanjem.

Utemeljio ju je Felipe Wharton (21. prosinac, 1698. – 31. svibanj 1731.) 1728. g., prvi i posljednji engleski vojvoda od Whartona, jedan istinski nitkov i pustolov. U toj osobi bijahu sakupljene sve privlačnosti i mane. U Španjolskoj se oženio po drugi put, s Terezom O'Byrne, kćerkom pukovnika sjeverno-irskog puka, sa službom u Španjolskoj i počasnom damom španjolske kraljice. Bio je ranjen na bojištu kod Jiblartara (Gibraltar) boreći se protiv svojih sunarodnjaka, i imenovan je pukovnikom, koji je pripojen irskom puku, u vremenu kad ga je Engleska otpustila zbog izdaje. Premda se pred svoju smrt preobratio na katolištvo, prije toga, u Madridu je utemeljio prvu masonsku ložu, u pokornosti i s dobrim

odnosima prema Velikoj Loži Londona. U Madridu se oslanjao na plemstvo, postigavši tako ugled i politički utjecaj.

Još ponešto o osobi vojvode od Whartona; lijep, darežljiv, rječit, obrazovan, inteligentan, vlastohlepan, spletkar, nitkov, lažac i pijanac, kako ga obilježavaju engleski povjesničari, kao otac naše masonerije - veliki i dobar zaslužnik, svakako poglavlje za sebe.

Predaje o masonima
1. ožujak, 1947.

Brošura od Lequerica prikazana u knjizi generala Berenguera sadrži i donosi oštroumno razmišljanje o suvremenim političkim zbivanjima i zato je vrijedna čitanja, jer daje zrelo razmatranje i poznavanje činjenica o političkoj povijesti Španjolske, neobjavljenih sve do danas, i brojnim Španjolcima objašnjava i osvrće se na inozemne pritiske za mnogih nemirnih godina, koji su izazvali povlačenje s vlasti don Antonia Maura,[3] u trenutcima kada ga je slijedilo jedno mnoštvo mladih, razočaranih u politiku, njega koji ih je obmanuo s obećanjem naciji nudeći nadu u napredak i red. Tako kažu činjenice ispričane po Lequericau, otvoreno i bez sustezanja:

"…O tako teškom pitanju zanimljivo je upoznati jedan odlučan podatak, pa sam se prognanog suverena u proljeće 1938. u Rimu usudio zapitati, s predumišljajem u slikovitom obliku, a radilo se o Kralju Eduardu VII., je li propustio savjetovati se sa šefom konzervativaca, kako se tada vjerovalo i nekima govorilo… Ne, Kralj Eduardo mi nikada nije govorio o nečem sličnom. Ja sam bio taj koji je, pritisnut teškim okolnostima, prihvatio te mjere. Imali smo vijest, po kojoj je pritisak iz inozemstva bio tako snažan, da se režim ne bi mogao obraniti, i da bi se podigao ustanak. Tada smo se, da bismo izbjegli ponižavajuću nespremnost pred izravnom vanjskom akcijom, u duhu konzervativaca pripremili i dogovorili da sve izgleda kao neki unutarnji problem, te da se smijeni vodstvo i brzo uspostavi vlast bez Maura.…"

Pritisak iz inozemstva, slabost sustava, strah od općeg ustanka i odricanja od neovisnosti: s time bi se prethodno otvorio jedan novi zlokobni i ponovni pritisak.

[3] Antonio Maura y Montaner (2. svibanj, 1853.-13. prosinac, 1925.), u razdoblju od 1903. – 1922. g. pet puta bio je premijer Španjolske, pod kraljem Alfonsom XIII. Konzervativac, slikar. Njegovi sljedbenici kasnije podržavaju gen. Miguela Primo de Rivera (1870.-1930.), koji ima sina, osnivača katoličke Falange, koju naslijeđuje Franco.

Što se temeljem tih savjeta začelo u Španjolskoj? Ne zaboravimo da kod pristupa unutar Krunskog Vijeća prevladavaju liberalni kriteriji, koje odobravaju u Ložama. Unatoč činjenici "Maura", ne postoje takvi nalozi, koje povremeno donese međunarodne lože, nego je to došlo naknadno, unutar tri godine, kada je problem "zakuhan" radi susjeda beduina, u Melilli, i neprijateljstva na granicama, pa je vladi postalo obavezno da pojača vojnu posadu i preuzme kredit u obliku iznosa od tri milijuna pezeta. Liberalna oporba tajno se povezala s masonerijom i odmah iskoristila priliku od nacionalnog značaja, da na destruktivan način može kritizirati i destabilizirati vladu. Dana 6. srpnja te godine, Canajelas iz oporbe objašnjava: "…Marokanski problem nije izazvao nikakve poteškoće, tako da su usvojene mjere gospodina Maura u procjeni zaista neobjašnjiv promašaj. Kada je u Cortesu (Saboru) gospodin Moret otvorio raspravu o ovom predmetu, ta je bila vrlo žustra.…"

Samo tri dana kasnije, 9. srpnja, poduzet je prvi i najjači napadaj na naše trupe, pa su se ostvarile slutnje vlade Maura, koji za taj naš postupak ima zahvaliti protudomovinskoj kampanji španjolske ljevice. Opravdanje za ukrcaj jednog bataljuna u Barceloni, za Maroko, u svrhu razdvajanja, u tim događajima poznat je kao *Krvavi Tjedan*. Akcija u Maroku započela je uz negodovanje Francuske i uz neprikriveno licemjerje. Masonerija još jedanput bijaše jedva dočekala da nasrne na naš ustanak i zaustavi naš napredak. Ista ona, koja je stoljeće ranije iskoristila brata Riegoa, da bi spriječila ukrcaj trupa za Ameriku i ista ta koja je godine 1898., uz pomoć masonske parlamentarne većine, izdala našu vojsku i poslala svoje opunomoćenike u Pariz, da potpišu onu sramotu i ozloglase cijeli jedan sustav.

Nesrazmjer i propust, koji je na kraju polučen, kao i mediji uključeni u optužbe, dali su neodržive zaključke. Taj ustanički pokret u Kataloniji niti u jednom trenutku nije bio društveni već politički i nosi obilježje pečata nereligioznosti i anarhizma s jasnim porukama, a to su dizanje mostova u zrak, paljenje crkava, te napadi i ubojstva svećenika i državnih službenika. Pod jedinstvenim i prepoznatljivim žigom razo-

reno je četrdeset crkava i samostana, ali niti jedna tvornica niti zgrada, bilo javna ili privatna.

Kao uzrok tim događajima istaknuta su u cijelom slučaju trojica, koja su osuđeni na smrt: dvojica od manjeg značaja, uhićeni zbog pljačke i požara i jedan bivši čuvar iz sigurnosti zvan Hoyos. Ni jedan ni drugi nisu ušli u povijest niti izazvali prosvjed, unutarnji ili vanjski. Sve počasti pridaju anarhistu i masonu Franciscu Ferreru Guardiji, istaknutom revolucionaru, koji je već sudjelovao u pobuni u Villacampu, izbjeglici i prognaniku u Pariz, koji je već bio upleten u onaj zločinački pokušaju ubojstva iz 1906. g., protiv don Alfonsa VIII., na dan njegova vjenčanja, kada je život oduzet drugim osobama, koje su promatrale mimohod. Prihvatilište za pomilovane i oslobođene podvrgnuto je u Barceloni, u školi zvanoj Moderna i u izdavačkoj kući jednog anarhista i nihilista. Iz te škole je izišao Mateo Morral, bijedni anarhist i izvršitelj atentata.

Ferrero je pripadao loži "Istina" iz Barcelone. Zakonito oženjen, imao je petero djece. Prvo dijete, Trinidad, bijaše krštena a drugih četvero: Paz, Luz, Sol, i Riego nisu bili. Iselivši se u Pariz ušao je sa svoje dvoje najstarije djece u ložu u ulici Cadet, gdje je zauzeo visoko mjesto. U godini 1893. razveo se od svoje žene, sklopivši prijateljstvo s gospođom Meunier, koja je plaćala njegove troškove, dok ga nije napustila sreća. Njegova slobodoumnost u ložama učinila je da u njima bude nadmoćan.

U događajima *krvavog tjedna* njegova krivnja je dokazana, ali bio je oslobođen zahvaljujući novcu dobivenom iz Francuske, međutim, kasnije u ponovljenom postupku osuđen je na smrt. Tijekom mjeseca kolovoza, u izvješćima iz naše Domovine, francuski je tisak širio malodušje. U časopisima iz Belgije i Francuske, u danima prije pritvaranja, objavljivani su izmišljeni razgovori s njime, tako da izgleda kao da boravi u Bruxellesu i Parizu, da ga se u Kataloniji, gdje je uhićen, više ne traži.

Razne isprave, masonski naputci, prikupljeni od ljevice, putovanje baruna de Boneta u Španjolsku, da bi vidio Moreta, u tim su danima za masoneriju bili važni čimbenici, a kada se dogodilo smaknuće, u svim velikim narodima Europe

digli su se prosvjedi te se preko tiska širilo nasilje protiv tog smaknuća. Je li to nepravda? Da, djelomično je bila, jer je prema materijalnim činjenicama izravno smaknut vođa i dva manja izvršitelja, ali ostaje nekažnjen onaj koji uživa sve plodove slobode, a pripremao je cijelu stvar. U Cortesu masoni - liberali udružili su se s republikancima da bi napali vladu i nijekali bilo kakvu povezanost i suradnju. Vlada je odstupila uz povijesnu rečenicu Maura: "Policijski sat srušio je ustavni poredak". Masonerija je pobijedila u prvoj bitci. U slučaju koji se odnosi na Lequerica slijedila je druga pobjeda. Treća se dogodila 1931. g., kada su se u zbacivanju monarhije ujedinili liberalni političari i masoni. To je mnogo, jer se iskrivljuju činjenice, ali povijest optužuje i vapi do Neba.

U najveće pomagače na križnom putu naše nacije, u onom najvažnijem u izbavljenju Španjolske od masonerije, ide zbir činjenica koje su stvorile osnovu da se prikaže nedostojno klevetništvo protiv naše nacije i našeg sustava. Nema s njom (masonerijom) pretvaranja: ili se odričemo svoje samostalnosti u korist spletaka i izdaja upravljanih iz inozemstva, ili zadržavamo zasluženu čast i suprotstavljamo se njihovim napadajima i tako ih složni tjeramo u bijeg, pokazavši njihovu nemoć.

Sve ovo uglavnom dolazi iz inozemstva i kreće se na rubu izdaje, jer poslušnost i naputci dolaze iz istog izvora. Masoni se uvijek iznova vraćaju i mi njihovo kretanje moramo osluškivati i nadzirati, kako se ne bi obnovili, jer s njima ulazi žig izdaje.

Velika tajna
4. travanj, 1948.

Paradoks međunarodne zajednice, koja se jedne strane s punim razumijevanjem javno prikazuje sovjetske prijetnje i nasrtljivu imperijalističku politiku Rusa i suzdržljivost u ponašanju Španjolske, s druge strane pred čitateljima nas potiče da otkrijemo uzroke tajni, kojima su u toj međunarodnoj lakrdiji poduprte zamke.

Današnje otkriće o razlozima općeg napadaja pred očima svijeta, koji trpi Španjolska i njezin sustav, po odluci sovjeta i, budući da komunizam u našoj naciji nije uzalud uništen, kada su usta već zaslađena medom pobjede, pustivši da se pokopa krema odnosno cvijet naše mladosti nakon međusobnog sraza, - kasnije suzbijajući i zapostavljajući divizije boraca, koji su na putu povratka u slobodu, Francuzi namjeravahu učiniti najezdu na našu zemlju, na isti način kako se to danas čini s Grčkom. Izgleda točno, i uzdamo se, da javnost prepoznaje stanje poravnanja i pročišćavanja cijele politike neprijateljstva, koje zemlje zapadne Europe u zadnje dvije godine ističu prema našoj Domovini, koje jednako tako neočekivano iskazuju potrebu za suradnju sa Španjolskom, bezobrazno je prozivajući i još uvijek zastupajući stari koncept o natražnjačkoj i glupoj Španjolskoj, koja se može besplatno upregnuti u kola, koja imaju oblik vrijeđanja i uznemiravanja. Tako unutar naših granica ima onih koji naš protukomunistički osjećaj pokušavaju odvesti daleko od nas samih i našeg ponosa, ne htjevši reći da Španjolska raspolaže sama sobom, a ne onako kako je oni s gnušanjem prikazuju.

Ne smijemo zaboraviti, da nije bilo komunizma, kakav se iskazao u tim godinama, odnosno kao neprijatelj Španjolske, dakle, kao u onim trima prilikama (u 1934. g., za asturijskog ustanka; 1936. g. pod vladom Narodnog Fronta kao pokrovitelja crvenog ustanka, i godine 1945., kada se preko francuske granice pokušalo provaliti s partizanima i teroristima, te zavesti komunistički teror) ništa drugo ne bi izazvalo naš Križni Put. On se pokušao ustoličiti u našoj Domovini, i bilo je onih koji bi mu otvorili vrata, da na silu prokrče put, da bi se okoristili njihovim napadajima, te da

primjene licemjerno i lažno optuživanje, klevetanje i širenje gadosti po novinama, kako se to u svijetu događalo, a protiv naše nacije, nastojeći nas tako dovesti u izolaciju i stvoriti uvijete da ju se ekonomski potopi i uguši. I tako bi Španjolska s komunizmom bila pometena s lica zemlje i time bi ju tako, kao i druga domaća zla, izgrizao masonski rak.

Ako na drugim dijelovima komunističkog prostora masonerija izgleda sasvim ograničena, i to danas u slobodnoj i otvorenoj oporbi, na području Španjolske oni (masonerija i komunizam prim. prev.) živi u prisnom priležništvu. Glavni preživjeli iz Međunarodnih brigada, koji su se borili u Španjolskoj, stari članovi s druge strane, iz Kominterne, zauzimaju vodeća mjesta, ili su u zemljama koje su pale pod vladavinu sovjetske Rusije, članovi Vlada, ili kao vodeći kadrovi nastavljaju djelovati u komunističkim partijama drugih država. Martinez Barrio i ostali, prikupljaju španjolske masone, služe u Rusiji i s Rusijom nastavljaju prisnu vezu. Masonerija u Španjolskoj je takva kakva jest, a ne onakva kakvu bi drugi željeli da bude.

Prema tome, u toj borbi Španjolska je dala (da cijeli svijet mora vidjeti kako je ona čvrsti bedem protukomunizma) i uništila je onu malu izdajničku rulju, njegovanu i štićenu kroz više od jednog stoljeća, koja se bunila i koja je služila protiv Španjolske, za tajne interese stranaca, i koja je u svojim ložama, ili preko loža, tijekom cijele povijesti rovarila protiv naše katoličke vjere i obnavljanja nacije, poslušno izvršavajući naloge iz inozemstva, odajući nas u svakom ključnom trenutku povijesti. Tako su se raštrkali po svijetu s ukradenim zlatom i blagom – krasan podvig! – odnijevši sa sobom u strane lože mržnju i bijedni duh, živeći ondje kao paraziti u žabokrečini.

Ako je u nekim zemljama masonerija mogla biti stvaralački čimbenik, u nekom drugom obliku, u službi slobode ili politike vanjskog osvajanja, u Španjolskoj se u potpunosti pokazala kao zlokobna poluga koja djeluje protiv Španjolske, tim više što su tajne moći građanskih medija razvile vlastitu ideju slobode, koja je trebala otvoriti vrata komunizmu.

U ovoj nespretnoj i nepromišljenoj izvanjskoj podršci masona unutarnjim izdajicama, koje je svijet osudio na isti

način kada je umrla tajna tih razotkrivenih osoba, koje protiv naređenja svojih vlasti, ili protiv volje zemlje, za svoj račun prakticiraju želje i interese nekih političara i diplomata. Napadačka sovjetska politika proizvela je smrt tolikih uglednih međunarodnih masona, da je Rusiju pretvorila u javnog neprijatelja masonerije broj jedan, pri čemu ne želim kazati da se zbog toga ne trebaju odbiti druge politike, koje su neprijateljske za Španjolsku i to u svim razdobljima preporoda, kada je ista sudbonosno trpjela.

Ima, međutim, u našoj Domovini i onih koji poslušno, po naputku masona, masoneriju nastoje prikazati kao bezazlenu i dobroćudnu udrugu, koja je daleko od političke djelatnosti, u prilog onih koji žele iskoristiti protu-republikansko ozračje, da bi razdvojili područje republikanske ljevice, koja je polje njihove isključive političke djelatnosti. Masonerija u Španjolskoj, međutim. utemeljena je od raznih skupina njezinih pristaša kao neznatna manjina, uvijek izričito ispolitizirana, rođena i stvorena unutar plemstva i djela političke aristokracije, da zauzme određeno mjesto u odnosu na građanstvo i ono što mu pripada.

Kralj, dva kraljevića i različiti vojvode, markizi i drugo plemstvo do službe nadarbenika, koje tijekom XIX. stoljeća čini visoku hijerarhiju, okružuju prijestolje za vrijeme kraljevanja Karla III., sve pod sjenom svemoćnog grofa od Arande, što predstavlja jedno tužno sjećanje.

Vojvoda od Albe, suvremenik tog monarha, skovao je pobunu *Esquilache*, koju je zatim licemjerno pripisao ocima isusovcima. Na samrti se pred biskupom Salamanke odrekao svojih zabluda i iskazao se kao tvorac pobune, jer ga je vodila mržnja prema Družbi Isusovoj. Bahato držanje u rovarenjima francuskog masona, vojvode od Choiseula, grofa od Arande, Campomanesa, Azara i ondašnjeg državnog ministra don Richarda Walla, događaji su u kojima je sudjelovao. U tajnu parnicu protiv isusovaca umiješani su i sami masoni pod neposrednim vodstvom samog Albe, a također su tu bili i don Miguel Maria de Nava, don Pedro Rodriguez Campomanes, don Luis del Valle Salazar i don Pedro Rico Egea, svi istaknuti članovi velike lože Španjolske.

Ubojstvo generala (Huan) Prima (y Prats, 28. prosinac, 1870.) od strane španjolskih loža rječito pokazuje anarhiju i zločinstvo koje u njima caruje, što bijaše povod za povlačenje savojskog kralja i za kaos u Republici, kao i za potpunu anarhiju u ložama i međusobne unutarnje borbe, pa restauracija Alfonsa XII.[4] izgleda kao svečano obećanje temeljeno na tradicionalnim vrijednostima, koje nas oslobađa zlosretnog utjecaja, međutim, sklonost liberalno republikanske stranke, pod vodstvom Praxesdes Mateo Sagaste (1825.-1903.) u samo deset mjeseci odvelo je vlast u anarhiju, a taj sjajni mason, sa simboličnim imenom "brat mir" i s dužnošću velikog komendatora španjolske masonerije, bijaše od tada nadahnuće za svaku suvremenu politiku monarho-liberalizma.

Španjolska se masonerija od drugih oduvijek razlikovala svojim obilježjem ateizma i protunacionalizma.[5]

Susrećemo je kada je bila nadahnuta prijestoljem i kada je upravljala vladom, prilikom prvog progona isusovaca, zatim se sve ponavlja s Kraljicom Vladaricom, kada je mason Mendizabel stavio svoj potpis na zakonsku odredbu o raspuštanju vjerskih redova i za krađu, odnosno otimačinu njihovih dobara, pa opet kod prevlast Vlade i španjolskog Cortesa u modernim vremenima, kada su ponovno razjurili Družbu Isusovu te počeli paliti Crkve i pokrenuli progone. Masoni su bili uzrokom svih pokrenutih pobuna koje su se kroz stoljeće i pol dogodile na našem tlu i iste takve su uslijedile na našem teritoriju u Americi, a masoni - upravitelji osramotili su se i izdajama osakatili našu Domovinu.

Mason je bio Morayta, i njegovom je pomoći iz Španjolske osokoljena kubanska pobuna i s masonima iz Cortesa i na plećima tamošnje vojske, preko izdaje i odbijanja predaje, a masoni koji su bili brojni među ustavnim političarima jednostavno su se sa svojim savjetnicima u zadnjem trenutku povukli – i tako je pala Monarhija - a na taj način masoni su pobrali plodove svoje izdajničke i licemjerne

[4] Alfonso XII., kralj Španjolske 1857.-1885.

[5] Ateizam i antinacionalnost je isto obilježje masonerije u Hrvatskoj: razaraju najkatoličkije nacije.

politike pomoću Republike, a na isti su način Španjolsku izručili Međunarodnim Brigadama, Česima i komesarima iz Moskve. Zbog toga je zakonit španjolski položaj: jer jednako tako kao što su danas druge nacije odbacile svoju upravu, ili ključna mjesta dale komunistima, a zbog izdajica i službe drugima vlastima - Španjolska ima suvereno pravo prema njima izvršiti presudu, radi zla koje je jednako toliko veliko i ustrajno, kolika je i težina izdaje. S jednom razlikom da komunizam zbog svoje lažne društvene promičbe pokreće i pobuđuje osjećaje masa, dok samo u Španjolskoj nadahnjuje ništa manje doli nekoliko tisuća besramnih gulikoža i zelenaša.

U našoj zemlji masonerija je rođena pustolovinom onog ukletog nesretnika vojvode od Whartona, čija žalosna uspomena iz Velike Britanije, gdje je nakon što je bio poglavar svoje Velike Lože, isključen iz nje zbog izdaje i nemorala, te je potom bio utemeljiteljem naše masonerije, koji poslije svog nesretnog života, punih raznih osobitosti, izdaje i francuskog utjecaja i njenog žalosnog i zlosretnog republikanizma, dolazi u središte pozornosti neznaboštva, razvrata, raskalašenosti, obmana i zloćudnog vlastohleplja.

Brojne su masonske publikacije, koje s tih izdaja tijekom zadnjih godina skidaju teret odgovornosti, ali nemamo potrebe ustuknuti pred poviješću, da bi potvrdili te činjenice. Zadnju godinu u Americi se od izdavača *Kler* iz Buenos Airesa objavljuje jedna nova naklada, koja se zove *Enciklopedijski rječnik masonerije*, u izdanju dvojice obrazovanih slobodnih zidara, don Lorenzo Frau Abrinesa i don Rosendo Arus Arderiua, 33. stupanj škotskog starog obreda, a drugi među njima veliki je majstor katalonsko-balearske lože. Mnoge značajne osobe različitih nacionalnosti, na portretima prikazani s pregačama i obilježjima, iz visoke političke hijerarhije, promatramo kao dostojanstvene likove zapisane u knjizi časti. Ne nedostaje ih među povijesnim španjolskim likovima, u trećem svesku, u dijelu povijesti masonerije posvećenom Španjolskoj, čije je odlučujuće djelovanje pod našom Republikom potvrđeno slijedećim riječima: "Poznato je da je 149 masona tvorilo ustavotvorni Cortes Republike, posebno ministara, podtajnika, gradskih upravitelja različitih provincija, kao i generalnih direktora"

(stranica 467, treći svezak). Ali, dapače ima još više: u istom svesku na stranici 468 i dalje, koje su posvećene španjolskoj masoneriji u izgnanstvu, umetnut je jedan dokument, u kome je naznačen središnji veliki komendator don Enrique Varea Perez, i veliki generalni tajnik Isidro Sanchez Martinez, koji je upućen na Vrhovno pravosudno vijeće Juga Sjedinjenih Američkih Država sa sjedištem u Washingtonu, a što je objavljeno u spomen spisu pod datumom 15. listopada 1945., u kojem je poslije lažno i na prečac objavljena laž o izgnanstvu i osudama masona, te se moli "…da se u njegovu mandatu doprinese rješenju oko Španjolske i njenog ozračja, uvažavajući sve odnose i utjecaje u diplomatskim krugovima, uzimajući u obzir braću spisatelje i novinare itd," opisujući to u časopisima i raznim publikacijama u kojima surađuju, na tiskovnim konferencijama i tome slično, s ciljem da se pokrene inicijativa za ukinuće takvog stanja u Španjolskoj i da se ponovno uvedu na silu ugrabljene slobode. Kada se ovo što je rečeno ujedini sa svojstvima jednog masona tipa **Trygve Lie** (1896.-1968.), koji je u sramotnom savezu i s igrama iza kulisa, s masonima i boljševicima i mnogobrojnim istaknutim članovima OUNa, onda je lako objašnjiva činjenica da jedna manjina s pojedincima na čelu, istupa protiv opće zajednice, s jasnom primjenom nepravde i najčešće izdajući sredine iz kojih dolaze, a to su vlastiti narodi, pri čemu krivotvore njihovu volju i mandat - i sve to u interesu sektaštva i pod nadzorom internacionalizma.

To je velika tajna u kojoj međunarodni mediji uporno ustrajavaju u zlonamjernosti, uključujući i vlastitu korist, protiv naše nacije i time odgađaju proglašenje onoga što je već neosporno.

To je ono što se ne oprašta
16. veljače, 1949.

Povodom predsjedničkih izbora u Portugalu, njihova stara masonerija namjeravala je sa sebe otresti tobožnje probleme i prikazati se u obnovljenom svjetlu i snazi i, preustrojivši se za budućnost, snažno napasti susjednu državu. Pri stanju pozornosti vojske i uz dobro raspoloženje portugalskog naroda, odbačeno je rovarenje i uklonjeni su pokušaji i napori da se još jedanput pokuša iskoristiti stanje ekonomskih poteškoća, koje trenutno vladaju u svijetu, i tada u mutnim okolnostima stvoriti uvijete za udruživanje u savez s komunistima, te im predati zemlju, ne sumnjajući to da će pod njihovom zaštitom netko drugi ugasiti vatru i onda na tim ruševinama izgraditi novu masonsku Republiku za sve.

Što se dogodilo da je manevar u zadnjem trenutku propao? Dvije sasvim važne činjenice: prvo odbijanje dogodilo se radi važne činjenice da je europska masonerija ušla u savez s komunistima i, drugo - jamstvo vojske da ne dopušta prodaju i izdaju Domovine. A još važnije od svega jest čekati da se ugrabi nova, povoljnija prilika, jer kako vrijeme prolazi tako ni sila ne može trajati vječno.

Da je portugalska masonerija pojačala svoju djelatnost - u našoj je Domovini poznata stvar. Od vremena našeg Križnog puta, od tadašnjih postupaka i nauma, koje su nazvali "Iberijske doline", od tada oni povremeno kane potaknuti španjolsku "braću" s ciljem unošenja nemira na naša sveučilišta, ili zlouporabiti prostodušnost naše mladeži, iako s oskudnim ishodom.

U svezi Portugala masonski postupak je, u jednu ruku, osnovan kao dio plana masonerije protiv Španjolske. Ako je ta masonska činjenica bila lako prevladana, to ne znači da moramo isključiti naš alarm upozorenja, budući da to pokazuje težinu i ozbiljnost krize, koju je u zadnjem desetljeću nametnula europska masonerija, na čelu s opasnim prijetnjama koje predstavlja komunizam, ne odstupajući od svojih namjera za uspostavom starih pozicija, i udružujući se u savez s komunističkim krvopijama, kao što je to slučaj bio u Poljskoj,

Rumunjskoj, Čehoslovačkoj i Mađarskoj, da bi ih onda, jednog dana, odbacili kao nepotrebnu masonsku braću.

Ovaj nedostatak realizma i neopreznost kontinentalne masonerije, te sljepoća uzbuđenja, ono je što nas istinski upozorava, pa se tome Španjolska protivi tim više budući da prepoznaje i zna obranu od njihovih napada, kao i odgovornost koju glasoviti europski masoni imaju za sudbinu Zapada.

Masonerija je zloupotrijebila demokraciju kao sredstvo za širenje svoje moći i podjarmljivanje naroda, a ta ista demokracija kobno se okreće protiv onih koji ju predstavljaju i tada djeluje suprotno i antidemokratski, u odnosu na način na koji je začeta. Što je sadržaj masonerije nego li jedna tajna sljedba koja je u nekoj zemlji ujedinila male skupine, i koja je potom kroz podmukle urote i zaštitu iz inozemstva, i pod neograničenom stegom, prisvojila, ili pod upravu stavila nacionalna dobra? Zašto su njihove tajnovite odluke i pripadnost ložama nepoznate narodu? Zato da bi utemeljili tajno sredstvo iz kojeg će se kasnije izleći revolucionarni liberali modernih vremena, koji liberalnu politiku mnogih zemalja premazuju pokornošću i zaštitom inozemnih masona. Na vanjski znak i udarac čekićem velikih loža, u državama se odgovara cjelokupnom unutarnjom i vanjskom politikom, pod kontrolom uglednih masona, koji uz pomoć stranaca u svojim zemljama dohvaćaju moć.

Niti uzvišen interes Domovine, niti sveobuhvatan narod, niti poštivanje religijske svijesti, ni osjećaj časti i samopoštovanja, nasuprot obvezujućoj poslušnosti prema višoj tajnoj moći - ne predstavljaju im ništa. I kada se u izdvojenim slučajevima povede pobuna na zahtjev ili poziv domoljublja, javljaju se masonski upravitelji, a zatim i fanatična ruka, masonska i bezdušna, koja obavlja smaknuća.

Prim, Canalejas, Melquiades Alvarez y Salazar Alonso među mnogim ostalim masonima bijahu smaknuti po nalogu masonerije, kao osveta za odmetništvo.

Jedno od takvih gnusnih smaknuća postalo je uzrokom dubokog raskola i rasprava unutar sveukupne masonerije. U izvršenje onoga što se dogodilo bilo je uključeno više ubojica, ali za vrijeme zadnje rasprave istaknut je samo jedan razlog velikog rascijepa: onaj admirala Darlana, o kojem se nitko ne

usuđuje govoriti. Admiral Darlan sporazumio se s Rooseveltom i sa sjevernoameričkom masonerijom, ali i prije američke odluke da ga iskoristi u Sjevernoj Africi, osoba imenom Darlan bila je zapreka engleskoj koncepciji i njenom favoritu, britaniziranom de Gaulleu, pa je europska masonerija naručila njegovu likvidaciju. Nadmoć Darlana, kojeg su podržavali Roosevelt i američka masonerija, nije odgovarala interesima europskih masona pod nadzorom Engleza, pa nisu spriječili fanatičnu ruku koja mu je olako presuda. O tom masonskom djelu se šuti. Tako se dogodilo i američka je masonerija to, bez sustezanja, podržala. Ipak, od tada se između dvije masonerije otvorio ponor, koji nikada nitko ne će premosti. U američkim medijima ukorijenila se doktrina Monroea, a iz poslušnosti europska masonerija sada uvelike podupire američku i pada pod njezinu stegu.

Jedna sentimentalna zgoda, prilikom smrti predsjednika Roosevelta, podsjeća nas na masonsko ubojstvo francuskog admirala. Zadnji posjet koji je nesretni predsjednik učinio prije svoje smrti, poslije podne uoči svog odlaska, bio je onaj sinusiročiću žrtvovanog admirala. Žrtva dječje paralize, kao što je Roosevelt, bijaše povučen čovjek i jednostavno su ga dovukli na mjesto predsjednika Sjedinjenih Država, a njegov zadnji posjet bijaše jadnom i bespomoćnom dječaku.

Lik razboritog i umjerenog masonskog moćnika imenom Harry Hopkins, tajanstvenog privatnog savjetnika predsjednika Roosevelta, vrlo bi mogao rasvijetliti taj odnos, ali njegova osjetljiva priroda nije dugo nadživjela samog nesretnog predsjednika. Šteta je da su njegovi zanimljivi Memoari prešutjeli epizodu kao što je ova, koji su za povijest zadnjih godina američke politike utoliko zanimljiviji.

Da smo se upoznali sa spletkama masona i načinom na koji ih oni pokreću, lakše bismo mogli razumjeti mnogo drugih epizoda suvremene Europe, međutim, da bi smo ih bolje objasnili trebalo bi ih raščlaniti na pojedinačne masonerije, po svakoj pojedinoj zemlji, i tako ih prikazati.

Kako je ovdje već rečeno, vjerujem da u britanskoj naciji postoji petnaest milijuna masona, petnaest milijuna poslušnika pod tajnom stegom loža, kojima je engleski kralj moćni vladar, i premda ima parlamentarne predstavnike,

njihove funkcije su u rukama jednog od njegovih moćnih vojvoda i visokog dostojanstvenika dvora. To znači da na plećima demokracije postoji jedan temelj za moću organizaciju, pokornu prema naputcima i udarcima čekića svojih "majstora vladara", što otkriva masonski totalitarizam, koji nam se uzalud nastoji sakriti.

Oko devet milijuna pripadnika masonerije prikazano je u *Biltenu Velike Lože Engleske* i drugih šest milijuna u Škotskoj. Petnaest milijuna u jednoj cjelini od četrdeset i osam čini većinu, s obzirom na spol i dob, koja je neslobodna tj. zarobljena pod stegom, i puno je više od nekoliko milijuna katolika (redovnika i svećenika, prim. ur.). U odnosu na europsku masoneriju engleska sačinjava Veliku Ložu Majku, od koje druge proizlaze i, još više od toga, - u Engleskoj potpuna masonska tajnovitost djeluje u službi Britanije i njezinog Imperija, a u zemljama Europe ona je stvar koja se naprosto pretvara i štiti kako političku tako i intelektualnu manjinu, za čiji sloj posreduje i podjarmljuje cijeli narod. U velikoj većini ostalih zemalja masonerija ne prelazi sto milijuna pripadnika a najčešće uključuje samo nekoliko desetka tisuća, prvenstveno uglednika iz politike, tiska i obrazovanja.

U toj osobini većina engleske masonerije, kao i neznatna manjina kontinentalne, ponajprije obuhvaća skoro sve Engleze - od Kralja do proletera, preko aristokracije, trgovine i intelektualaca - kao i pripadnike, članove protestantske crkve, koja se na izgled prikazuje kao kršćanska, dok se kod stranaca predstavlja zakrabuljena, kroz djelovanje svojih pastora i pod zaštitom loža, tako da ne mogu suditi o jednima i drugima, te da se tako kontinentalna masonerija prikaže kao ustrojstvo s potpuno različitim obilježjima. Ona je ateistička i sklona je daljnjem smanjenju što je zemlja katoličkija, s razlogom u bojazni da je dohvati izopćenje, a što se odnosi na razne slobodnjake, bezbožnike, židove, častohlepne političare ili zločince, koji se spašavaju od zatvora ili sramote pod zaštitom lože, ali koji zato u politiku, financije, obrazovanje i na polju intelektualizma uporno i postojano puštaju svoje korijenje i ukazima ne zaboravljaju odobravati

potrebu dominacije svojih zemalja u unutarnjoj i vanjskoj politici.

Neobuzdani napredak suvremene politike masa i ove neznatne manjine postavili su opasne masonske zamke, podigavši cijene za hrabrost. Ali masonerija se obvezala, da privuče vođe i socijalne moćnike i danas gotovo sve njihove velike države djeluju pod masonskom stegom. Udružena pobjeda učinila je da se zaštićeni masoni mogu vratiti, nakon što su bili uklonjeni, te da se mogu osvetiti i ponovno se osjećati kao Vlast. Osuđen je Ph. Petain (1856.-1951., predsjednik Višijske republike, francuski heroj i maršal I. svj. rata, prim. ur.), zatvoren Murrasa (filozof), a da ne govorimo o osudama i smrti tolikih dobrih Francuza, i zatim o vrlo teškim osudama i dopuštenjima da se prema duhu lože u Francuskoj provode javne, nepostojeće kazne. Govori se o tome da događaj nedočekivanja francuskog naroda za pobjednika kod Verduna (Petain), samo nekoliko dana prije dolaska savezničkih trupa postoji kao autentično svjedočanstvo filmske dokumentacije onog vremena.

Jednako tako, kao masonsko djelo, možemo označiti spletkarenje protiv Španjolske, na tajnim međunarodnim sastancima. Kakvu važnost ima to da je komunizam bio taj, koji je prvi bacio kamen, kada su drugi s oduševljenjem slijedili? Kod stranih zemalja nema previše razumijevanja za Švedsku, kada u ratnim godinama kroz njezin teritorij prolaze njemački vojni vlakovi za Norvešku i Finsku, čija je industrija u potpunosti bila u službi njemačkih vojnih snaga. Danska, koja je dopustila najezdu i čiji su Kralj, Vlada i političari s osvajačem ostali u suživotu, potom Švicarska, čija je gotova sva industrija također mobilizirana za ratne snage nacizma, nije imala manje problema pred javnim ukorom kod saveznika, a nasuprot je stajala Španjolska koja se žilavo odupirala silama Osovine, da se sa svojim vrijednostima stavi u njihovu službu, kao što su napravile neke druge zemlje, koje su prema nacističkim nastojanjima imale meku granicu. Nazočnost masona u vodstvima tih država i njihovim vladama, kao i njihova politička načela, opravdavaju blagost (saveznika) i rasvjetljavaju njihovu nepravdu.

Pripadnost masonima Bevina, Blumea, Oriola, Trifon Gomeza, Madariaga i nekih drugih osoba iz monarhističko-liberalnih krugova Španjolske isto tako objašnjavaju tajni sporazum, koji je proveo general Marshall, u svrhu promičbe i rovarenja protiv Španjolske, kada je prošlog ljeta Španjolskoj uskratio pomoć. Zavjerenički masonski duh stvorio je optužbe na sve strane. Što se tiče masonerije i njezine poslovne dvoličnosti, sučelice glavnoj opasnosti, u napredovanju i djelovanju komunista u Europi stoji i nastojanje da stvore jednu opću barijeru bez štete za vlastite probitke i zaštitu od antimasonskih progona. Time se objašnjava ravnodušnost i nedjelotvornost nacija pred teškim napadajima koje podnose Katolička Crkva i njezina hijerarhija, u ostalom, jednako kao i licemjerje s kojim se Jeruzalem i Sveta Mjesta izručuju fanatičnim bogoubojicama. Zbog podmuklog djelovanja masona u svijetu žrtvuje se savjest sedamsto milijuna kršćana, radi nekoliko milijuna židova, čime se onda podiže trajna tužba protiv Društva Naroda i onih koji na tu odluku stavljaju svoje grješne ruke.

Uvjereni smo da sve dok masonerija diše ne smijemo zaspati na lovorikama. U svačiju dušu potrebno je urezati da masonerija stoji budna, ne spava niti se odmara i nepokolebjivo se povodi za iskorištavanjem svih pogodnosti. Ni za živu glavu ne smijemo podcjenjivati opasnost, jer su vremena teška i pred sobom nemamo plemenitog i viteškog neprijatelja, nego pakosnog, licemjernog i podmuklog, koji iskorištava neslogu, vrijeđa i zagađuje gdje god može, sijući korov. Jedino je kršćanska milost nešto pred čime oni lutaju, a drugo je da im se ne dopusti da ponovno gmižu u smjeru ključnih mjesta u društvu

Razmišljajući o našim riječima naša braća s poluotoka nek' jednom zatvore vrata tim pogodnostima, koje neprijatelj i te kako može iskoristiti. Za obje zemlje vrlo je važno da nam je Gospodin nametnuo isti put. Odnosi se na Portugal!

Otkrivena tajna
1. ožujak, 1949.

Smrt generala Girauda i objavljivanje njegovih Memoara u Francuskoj, u kojima se smjera na ubojstvo admirala Darlana, izvršeno dok je bio na službi u Alžiru, dalo je povod za iznošenje na svjetlo dana velike tajne o tom mračnom zločinu francuskog ministra.

Uzbudljiv članak vrsnog novinara Claude Lagardea, koji je objavljen u *Carrefouru* i ponovno tiskan u broju od 26. lipnja u španjolskom tjedniku *Domingo*, dao je Španjolskoj na uvid da je dotični razlog tog događaja aktualan još od vremena ratnog oduševljenja, ali mu nije posvećena dovoljna pozornost.

Zahtjev, koji je nakon rata postavio ubojica, istakavši svoje ljudske osobine i objavivši nepravilnosti koje su nastale zbog žurbe i tajnovitosti postupaka tog događaja, pretvoren je u novi predmet s prilozima Girauda, čime je postao jednim od najznačajnijih u suvremenom razdoblju, jer para jedra iza koji se tajna brižno čuva.

Claude Lagarde nam sasvim nepristrano opisuje taj slučaj:

General Giraud primio je poruku o ubojstvu Darlana na dan 24. prosinca 1942. g., u sedam na večer. Njegov ubojica zvao se Fernand Bonnier de la Chapelle. Giraud se tada nalazio u izvidnoj posjeti, na granici Alžira i Tunisa. Vratio se u Alžir, kamo je stigao 25. prosinca, u tri poslije podne. Istog dana Bonnier de la Chapelle bijaše osuđen na smrt i slijedeći dan, taj mladić od dvadeset godina, pao je pod zrnima streljačkog voda.

Sjećanja generala Girauda određena su za objavljivanje poslije njegove smrti, a osvrćući se na tu činjenicu, kaže: "Bilo je to nužno učiniti i bilo je to gorko iskustvo. Osobno sam donio tu odluku (o smaknuću Bonnier de la Chapellea) i odmah je zaustavljen interes za pritjecanje jasnih informacija."

Nije nikakva tajna da je taj atentat imao duboke i dalekosežne uzroke i da će francuska budućnost zbog toga biti izmijenjena.

Darlan je umro, a njegov je ubojica taj zločin platio životom. Smatralo se da nema razloga za nabacivanje blatom,

niti za napuhivanjem strasti. Zato su ga puno kasnije osudili, što se vidi i iz dossiera.

Čujmo Lagardea: "Njegovi *Memoari* posmrtno su objavljeni, po naredbi, a Giraud ih je kanio objaviti u pogodnom trenutku, kada se otvore dossieri. Koji su razlozi potakli generala da održava šutnju? Zbog čega je ubojica Darlana smjesta smaknut, bez mogućnosti obrane i bez sučeljavanja svjedoka? Tko je preuzeo odgovornost za osudu i strijeljanje jednog domoljuba od dvadeset godina? Vosson, Chatel i general Nogues nisu bili složni. Šef kabineta generala Noguesa ocu ubojice jasno je rekao da se general Giraud ispričava i dopušta neku vrstu milosti, u smislu da se provede puno istraživanje zbog sumnje da je smaknuće trebalo odgoditi."

Zašto ta žurba od strane čovjeka, koji je u rukama imao sve mogućnosti i koji je, kako izgleda, jednom momku morao dopustiti sva jamstva, koja za to predviđa pravda? Giraud je tada bio zapovjednik kopnenih i zračnih snaga. Svemoćno vijeće postavilo ga je na mjesto civilnog i vojnog zapovjednika isti dan kada je smaknut Bonnier.

Jasno je da je Giraud suđenjem mladom Bonnieru mogao osigurati presudu, ali kakvu presudu! Nepripremljeni prijeki vojni sud bez i jednog svjedoka, bez upute o radu, tajnim glasovanjem i iza zatvorenih vrata, izbjegavajući podrugljivo javno mnijenje, sve to obavlja za par sati, te je na kraju donesen pravorijek u ime Maršala Francuske, šefa francuske države, koji izdaje naređenja o smaknuću.

Nije proteklo još niti godinu dana od strijeljanja Bonniera, kada Giraud uviđa da bi se sa zahtjevima oca, koji je zahtijevao rehabilitaciju svog sina, na neki način mogao nagoditi. Procijenio je, doduše s malim zakašnjenjem, i shvativši obavezu, kako treba potpisati stanovitu odanost i vratiti nekakvu počast za sjećanje na ubojicu Darlana iz prosinca 1942. g., a sve to uz posredovanje Komore za reviziju, pri Okružnom sudu u Alžiru.

Istraživanje Darlana kao osobe i vrhovnog zapovjednika vojske u Sjevernoj Africi i investitura Girauda u ime Vrhovnog Vijeća, na sam dan smaknuća, sa svim vojnim i civilnim ovlastima, potaknulo je francuskog pisca na pomisao

o nedostatku nekih unutarnjih činjenica, što je sumnju proširilo na pitanje časti vojnika, koji je prema ustrojstvu i ugledu naslijedio mjesto koje odgovara upravitelju cijele Sjeverne Afrike. General Giraud je mogao biti, a i bio je politički mlitavac, ali ne možemo sumnjati da je bio častan čovjek. U nekom trenutku mogao je pomisliti kako mu taj zločin nije u interesu, pa i nije bio, ali njegov nedostatak osjećaja za politiku naknadno je pokazao da sve stoji suprotno. Ne bijaše koristi za generala Girauda. Admiral Darlan u onim je trenutcima predstavljao drugi, viši interes, koji ga je u tim vremenima obilježavao, bio je naime čovjek Sjeverne Amerike.

S druge strane vidimo agresora, koji nam se prikazuje u liku mladog zanesenjaka i domoljuba, a kojeg se danas optužuje zbog viših razloga.

Alcer Abulker u knjizi *Alžir i njegove spletke* prikazuje nam Bonniera kao mladića punog religijske mistike i domoljublja, što čini razumljivim kako je smrt Darlana bila apsolutno potrebna, tj. bilo je potrebno da Darlan prestane živjeti kako bi otpor Francuza i sjevernih Amerikanaca mogao nastaviti disati.

To je ono u što je trebao vjerovati mladić domoljub i zbog čega je bila potrebna smrt Darlana, što je mladiću od drugih bilo određeno da izvrši. Posebna značajka takve vrste zločina jest da i sam izvršitelj u njega vjeruje, jer mu je sve tako prikazano, da će po pravdi i posredovanju biti zadužen i neotkriven, što znači neuhićen, iako je materijalni počinitelj nedjela. *To je masonski zločin u punom smislu riječi.*

Vratimo još se na izvješće Claudea Lagardea. Jednako nam rasvjetljava:

"Kada se raspravlja o Bonnier de la Chapelleu, vidljivo je da Giraud znao za sredstva privole i malo dalje prikazuje ih u svojim *Memoarima* – a to je da su dva čovjeka imala duboki utjecaj na momka, jedan na njegov duhovni život, a drugi na njegov osobni stvarni život. Dossier ubojice Darlana također su zanemarili i s te strane, jer su znali da će se to uz jednog takvog mladića shvatiti, te će onda sa svih točaka zaslužiti razumijevanje i oprost."

Tko su bili ti ljudi, koji su stvarali jednu od tajni te povijesti? Prema Lagardeu, general Giraud propustio je nadzor nad odlukom o osudi i strijeljanju mladog Bonniera, jer je bio nadahnut državnim razlozima, pa odmah kaže:

"Bez sumnje, bilo je brojnih razloga od državnog interesa zbog kojih je mrtvački sanduk za mladog Bonniera pripremljen i prije nego li je uopće i osuđen na smrt. Da, točno. Štoviše, čak nije ni bio osuđen po sudu, a lijes je već čekao da u njega stave mladića. Također, u osnovi vjerojatno bijaše da isti državni razlozi puštaju Darlana da umre, a da ga uopće ne pokušavaju spasiti od smrti, niti prihvaćaju izjave koje bi mu mogle biti od pomoći. Zbog toga je istina da je smrt Darlana bila požurivana, na isti način na koji je smaknut Bonnier de la Chapelle, tj. na brzinu."

Može li se reći još nešto? Razlozi i viši državni interesi opravdavaju postojanje uzroka za gomilanjem zločina i zločina koji, iako su ubojice na njih nagovarani, ostaju nekažnjeni.

Nema sumnje da, u trenutku dolaska njegove smrti, nešto muči savjest starog vojnika. U tom poslu postoji neka slabost i nedostatak energičnosti prema društvu u Alžiru, koje je u tome posredovalo i nagovaralo ga. Zato mora šutjeti i pokoriti se zbog ugleda Francuske i jednog nerazumljivog državnog razloga, po shvaćanju materijalne odgovornosti egzekutora, kojeg treba uhititi i zatvoriti oči, te u istrazi o sukrivcima i počiniteljima ne dospjeti predaleko. U trenutku smrti sjećanja su ga sigurno progonila i mučila.

Još slijedimo novinara, koji nam ima nešto za reći. U svom radu uvjerava nas da je Darlan želio govoriti o nepojmljivim spletkarskim igrama. Uz izliku o mogućem ili stvarnom zaustavljanju prolijevanja krvi stavio si je čep u usta. Tako se osudio na šutnju. Ali, štoviše, netko je u ovom nepojmljivom događaju imao još čudniju ulogu, netko tko se na mjestu prijenosa tijela zadržavao u jednim kolima s devama i u kolima, sjedeći na sjedištu sve do klinike, taj biva spreman - da u slučaju da rana nije smrtonosna - zadaviti žrtvu. Članak završava s ovom značajnom viješću: ovdje ima i drugih stvari koje su se o Giraudu zaboravile iznijeti, a koje se odnose na ubojstvo Darlana. Na primjer, do zadnjeg se trenutka vjerovalo

kako će Bonnier pucati iz praznog pištolja. Jednako tako kako se postiglo da ne govori Darlan, u nastavku su usta začepljenja i ubojici. Te užasne nepravilnosti koje se javljaju u okružju zločina i njihove pravde, kojima se cijela čestita svijest opire, unatoč tome imaju jasno objašnjenje: prije tog mračnog zločina otkrivamo što masonerija kuje, te da se kroz povijest ponavlja da su ubojice jednostavno lutke (na koncu).

Ubojstvo Darlana počinila je masonerija. Masonerija i u ratu odigrava svoju ulogu kao obavještajna služba. Darlan, mason, protiv naređenja masonerije, postaje čovjek Sjedinjenih Država i zato iščezava kao i tolike druge važne osobe. Nazočan je Africi i imenovan vrhovnim zapovjednikom. Kao miljenik de Gaullea, Darlan je smatran engleskim čovjekom, uz podršku ujedinjenih snaga s kojima je Francuska do tada računala. Postao je smetnja i morao je nestati.

Ima tu važnih razloga za državu, koja je vezala Girauda, zatočenika masonske družine iz Argela, jednako kao i u slučaju u kojem se Pucheau obvezao na šutnju, do izručenja na milost i nemilost svoje vojničke časti, što se prikazalo kao načelo za interes države. Na masonske odnose ubojstvo je imalo ogromne posljedice, jer je na zahtjev Roosevelta i odlukom Hopkinsa, koji je bio visoki masonski savjetnik predsjednika, pukla veza i odnos s europskom masonerijom.

Ovaj masonski zločin imao je sentimentalan epilog. U jednu sjevernoameričku kliniku Roosevelt je primio i prihvatio sina nesretnog admirala, koji je trpio od posljedica dječje paralize, kao i sam predsjednik, čiji je zadnji posjet u večer prije smrti bio učinjen upravo Darlanovu sinu.

Da su se u ime istine i suprotnih procjena, od onih koje su se dogodile Darlanu, začepila usta i poštedio život mladom domoljubu, ili da su ga rehabilitirali, kako se moglo naslutiti u dossieru Girauda, te da se nastavila normalna istraga, jednako bi se očuvala mračna načela državne politike i tragovi stopa bili bi izbrisani.

Masoni u svijetu sakrivaju se u tišini i njihovi zločini tako ostaju nekažnjeni.

Velika mržnja
16. srpanj, 1949.

Politička neizvjesnost belgijske nacije u prvom redu donosi ono što se odnosi na međunarodne novosti i strpljivost, kao i poniznost naroda, koji podnosi mračnu diktaturu masonerije, koja se i uz pomoć masonske udruge uspela do visoke moći i dočepala svih sredstava stranačke politike. Od kada su liberalizam i demokracija u politička borilišta počeli ulaziti preko leđa masonske zvijeri, iste nisu prestale širiti svoja ticala u sva najutjecajnija područja društva, politike, tiska, sveučilišta, pravosuđa i krugovala, kao posebne ljubavi. Masoni su bili prvi liberali i masonske dinastije stvaraju se u vodstvima političkih stranaka, masoni su vlasnici najznačajnijih novina, masoni su brojni sveučilišni profesori, a također oni su i velikom većinom u laičkim udrugama i raznim ustanovama za slobodno obrazovanje; masoni su na visokim stupnjevima u oblastima sudstva i na važnim su mjestima u svim drugim dijelovima društva, oni su vlasnici najvažnijih krugovalnih postaja pa su, dakle, i najzastupljenija većina u svim okvirima u kojima djeluju.

Masonerija je utemeljila aparat za dosizanje ključnih mjesta ministara, podtajnika i glavnih direktora, koji su u liberalnim zemljama bili uključeni u masonski lonac, a koji je u političkom životu naroda postao nositeljem svega. Samo u katoličkim strankama, zvanim desnica, na taj način nisu mogli dominirati, ali su se neki masoni pokušali ubaciti i u njihove redove.

Čini se da je najezda masa na političko polje s jasnim društvenim stavovima odmah bila uništena, pod rukom stare i moćne masonerije, ali očekivana izdaja i klasna borba, koja je prethodila masonskoj moći, zatim njezin utjecaj na sudstvo, mogao je tada prvo privući, pa pokositi glavne vođe radničkih stranaka. Tako je, preko krinke tobožnje demokracije, masonerija ojačala svoju diktatorsku moć.

Svijet dobre vjere niti ne nagađa, i s razlogom, da bi razumio uzroke skretanja s političkog puta koji čine da s njihovim Monarhom upravljaju političke skupine liberala i

socijalista. Kada se govori o velikodušnom Monarhu koji je uklonjen, prožimaju se dvije činjenice:

prvo, nije pobjegao u inozemstvo već je ostao slijediti sudbinu svojih vojnika, koje nije napustio niti u teškom trenutku poraza i, drugo, morganatski brak sklopljen u sužanjstvu s princezom Rethy. Prije svega, u tome se ističe otmjeni pothvat jednog Kralja i vojnika, što je čestiti narod, mora se priznati, prepoznao i, s druge strane, nije mogao biti socijalno neosjetljiv, i uz neodobravanje naroda njegovog drugog braka iz razloga odbojnosti, držao je da je ipak osigurao nasljednika prijestolja iz prve veze. Ovo je kao argument, zaista paradoksalno, poslužilo socijalističkoj stranci, koja tobože štiti ravnopravnost i jednakost društvenih staleža.

Što se tiče upravljanja, Monarh iz progonstva nije ništa mogao učiniti, jer mu zbog kleveta i objeda nisu vraćene počasti i dostojanstvo, a nije mogao odstraniti niti mrlju i ljagu s imena i djela, koji su važni za narod i njegova Monarha, a što je katolička stranka po osjećaju i razumu željela ponovno uspostaviti i dovesti ga na prijestolje.

Zbog toga uzroci nisu vidljivi na površini ni u političkim činjenicama, nego stoje skriveni u tami i kao takvi ne mogu biti priznati. Zašto takve politike odbacuju legitimnog i poštovanog Kralja, u zamjenu za bespravno opunomoćenog namjesnika? Koji je razlog da liberali i socijalisti u vladi ne žele surađivati sa skupinom katolika, koji brane Monarhiju i njezin povratak? Uzrok ne može biti jasniji. Kralj je dobar katolik i masonerija ne želi propustiti priliku i dopustiti da joj promakne da za šefa države konačno postavi jednog člana masonerije, kao namjesnika, ili jednog neiskusnog mladića s kojim masonerija može upravljati i čak ga, što više, preobratiti na svoju stranu. Spaak, mason visokog ranga, tako skoro u potpunosti, s vodstvom socijalista i velikodostojnicima liberala, s belgijskim katoličkim narodom i mnogim drugim Belgijancima dobre vjere odrađuje prljavu igru, dok im se pažljivo prikrivaju masonska obećanja i zamagljuju stvarni događaji.

Kralj Danske, niti u jednom jedinom danu, sa strankama i drugim europskim narodima nije imao nikakvih poteškoća, unatoč mirnom napuštanju njegova teritorija od

strane okupatora i nastavkom kraljevanja u svojoj zemlji, iako je jednom bila zaposjednut od Nijemaca, a niti kralj Švedske, koji je u vrijeme rata njemačkim trupama dopustio prolaz preko svoga teritorija i nisu pretrpjeli nikakve posljedice, zbog okolnosti da su obojica bili masoni visokog stupnja i kao takvi u milosti vlasti, kako kod domaćih tako i kod međunarodnih masona. Isto se to moglo očekivati u slučaju kraljevanja Umberta od Savoje, iz Italije, ali pobuna dijela važnih masona iz te zemlje, protiv namjera međunarodne masonerije, nije dala odobrenje za taj projekt. Uslijed okolnosti koje smo vidjeli, nije se moglo dogoditi da od svojih ratnih neprijatelja, kao šef države, bude prihvaćen i jedan general Mussolinijeve vojske.

Umberto je bio prvi kraljević od Savoje, koji je zbog sudbine Italije koja se našla u fašizmu, već unaprijed bio oslobođen od pada u ruke masonerije, ali zla kob vojske u zadnjim godinama rata gurnula ga je među masone, međutim, zbog unutarnjih masonskih pakosti i podmetanja, te neke vrste pokajanja, predaja masoneriji je zakasnila.

Kralj Belgijanaca je obrnuti slučaj: borio se sa svojim trupama na strani saveznika, protiv Nijemaca, i tako slijedio sudbinu svojih podanika. Kao dobar katolik odbio je sve prijedloge da odstupi s pravog puta, a masonerija ga je smatrala nepoćudnim i neukrotivim – i to mu je bila "mana". Odbijanje liberalne stranke da sudjeluje u sastavljanju vlade van Zeelanda je bolje, s točke gledišta masona, i tako njihovo odsustvo iz vlade, usprkos većini koja ih u zemlji obavezuje, oni vladu u punom smislu riječi žele potkopati i osramotiti, te na taj način udaljiti od Monarhije. Ne manjka u tome, bez sumnje, belgijske skromnosti i umjerenosti, no takve koja je po pitanju dinastijskih problema i njenog potiskivanja sukladna s odrješitošću, ali masonska gušenja i proganjana dotukla su ih. Ova nedavna činjenica nije uzalud slična onoj, koja je nedavno otkrivena, a dogodila se pod masonskom španjolskom Republikom, godine 1934., u kojoj je zbog suradnje s katoličkim strankama Radikalna Stranka, u toj masonskoj etapi postojanja, raskinula vezu s takvima i isključila iz masonerije svoje članove, te iskoristila crvenu pobunu za eliminaciju svoje vlastite braće, a to su: Salazar Alonso, Abad Conde, Rico Abello, Lopez Ocha i Melquiades

Alvarez, ubijeni u Madridu, uz mnoge druge žrtve, koje su već bile "izopćene".

U Europi jednako kao i u Americi, pod znakom privida demokracije, postoje mnogi narodi, koji žive pod stvarnom diktaturom masonerije, jednakom unutarnjoj politici države, koja na raznim međunarodnim skupštinama žrtvuje legitimne interese naroda zbog ludila i strasti njezinih sektaša.

Mržnja masona na katolištvo poslovična je, kao i tjeranje na borbu protiv onog što ima takav značaj, te na svaki način izbjegavaju hvaljenje katolika. Puno je zemalja u kojima biti katolik znači imati zatvoren put za važna mjesta u državi. U Engleskoj, gdje se nalazim "Majka Loža", dobro je poznato da se ne može biti ministar, podtajnik, veleposlanik, general ili biti na nekom značajnom mjestu, a istodobno biti i praktičan katolik i čak, štoviše, biti odan katolištvu ili šutke isto prakticirati. Puno je još takvih zemalja koje slijede isti ili sličan put.

U Društvu Naroda, u Tajništvu, skoro je cijelo osoblje sastavljeno od masona i masonerija sudjeluje u najvećem djelu predstavništava različitih zemalja, uključujući i one živopisne. Roosevelt je najpoznatiji mason, što označava mlitavost i sukrivicu Društva Naroda u odnosu na užasne zločine i progonstva koja trpi Katolička Crkva u Europi. Masonerija, kao i židovstvo, mrze katoličku vjeru i ondje gdje prevladavaju, u vladama i Međunarodnim skupštinama, nastoje ih optuživati i klevetati i, zatim, s užitkom i ustrajno kopati po njihovoj savjesti. Koja je razlika između graje koja se digne kada jedna šačica židova, koja je bila meta njemačkog rasizma, što je služilo za privlačenje drugih naroda, i te ravnodušnosti i licemjernog optuživanja, koje je prošlo kao bljesak kroz razne agencije, dok tisak i krugoval uplići sve sile i vlast.

Može se progoniti druge narode, koji manje znadu i čije političke stranke nastoje ne presijecati put Kralju, prema prijestolju Belgijanaca, ali ne i nas koji znamo smicalice i masonske činidbe i poznajemo snagu masonerije, koja namješta rukovodstva država, kao vlastito oružje.

Za katolika domoljuba i viteza, s izvrsnim odlikama, protiv kojih se masonerija bori, danas se probija led – za belgijskog Kralja.

Velika demokratska prijevara
6. kolovoz, 1949.

Povodom općih izbora zastupnika za Kongres Meksičke Republike, pod prividom slobode i pod ticalima masonske hidre, koja je zakočila zemlju uništivši njezinu slobodu i samostalnost, još jednom je objelodanjena velika prijevara demokracije.[6] Kada u Meksiko stigne jedan Španjolac ukažu mu se dvije stvari: španjolski duh u različitim oblastima društva i preživjela katolička vjera, posebno kod ljudi jednostavnog shvaćanja. "Oče, blagoslovite moje dijete" – žene kleče sa svojom djecom u naručju, na putu gdje prolaze španjolski svećenici. "Oče, blagoslovi moj šator, moju kuću i moj alat za rad", ponavlja se svugdje. Prigodom prolaženjem nekog prelata, za vrijeme njegova kratkog boravka u toj zemlji, prekrivači i ruha bačeni su na tlo, a dok se moli Bogu mnoštvo je nagurano u Crkvama i poniznim riječima zaziva staru Domovinu. U ovoj blaženoj meksičkoj zemlji, okovanoj i šibanoj od tiranskih ugnjetavača pod prividnim znakom demokracije, katolici i Španjolci pustili su duboko korijenje. Kada jednom čestitom Meksikancu tumačimo suprotnosti u mišljenju i o čemu se radi, sa stajališta izvanjske politike njihove Vlade, on nam odgovara da je meksički narod još od davnih vremena naučio misliti drugačije nego li to prikazuju njihove vlasti. I kada se zapanjimo s objašnjenjima i uzvratimo pitanjem kako jedan častan i muževan narod to može dopustiti kad otkrije da je bio prevaren i vođen od lažne demokracije, te da zato kroz tolike godine ne postoji nikakva zaštita za osobnu sigurnost kao ni jamstvo za vlastita dobra; danas postoje ustanove koje su u svojoj politici ipak oportune, premda tiranija i čvrsta ruka u strahu i pokornosti drže većinu. Tako se neodvojivo od meksičke politike provodi prijevara, a pod

[6] Godine 1927. Papa Pio XI. intervenira zbog ubojstava svećenika, paljenja samostana i progona vjere. Svi meksički biskupi bježe iz Meksika, osim trojice. Katolički seljaci “Kristerosi“ započinju građanski rat u kojem pobjeđuju, ali 1929. g. lakovjerni Papa potpisuje sporazum koji masonerija prijevarom obezvrjeđuje. Masonerija i danas vlada Meksikom, jer Meksiko nije imao Franka.

svemoći predsjednika i njegove sljedbeničke kamarile ljudska su prva u cijelosti nestala. Tamo mnogi Španjolci iz usta učenih svećenika koji vode župe u jednoj od naseobina koja nosi isto ime kao jedna bogata španjolska pokrajina, moraju slušati kako su na prošlim izborima uvjerljivu većinu imali katolički kandidati, odnosno predstavnici katoličke vjere za cijelo to područje, a kada je trebalo objaviti rezultate izbora, oni su se naglo promijenili i iskazani su kao glasovi vladajuće strane, a pobjednički glasovi katolika jednostavno su pribrojani na suprotnu stranu. Gruba manipulacija izazvala je negodovanje tamošnjeg naroda , koji je tražeći pravdu izišao na ulice, ali spriječeni su strojnicama koje je poslala vlada, zahtijevalo se rastjerivanje svjetine, nakon čega su se među prosvjednicima brojale stotine palih, što mrtvih, što ranjenih. Prijevara se, naravno, održala i snagom oružja nasilno je provedena.

O tom tako teškom i spornom slučaju niti je tisak u glavnim gradovima zabilježio bilo kakav odjek, niti je krugoval donio neke komentare, a niti sjevernoamerički mediji – koji su toliko osjetljivi – nisu probili šutnju, odriješivši grijehe masonskih varalica.[7]

Život u mnogim takozvanim američkim demokracijama razvijao sa na taj način. Ljude od politike udaljuje razočaranje i sumnja, dok je gledaju kao neizlječivu bolest, ili kao bič poslan od Boga. Izbori u Meksiku neku veću važnost nemaju niti danas, dakle, većina zna da se postojeće stanje ni najmanje ne može izmijeniti.

Nedavno su raspisani izbori za 147 zastupnika u parlamentu. Prijavili su se kandidati triju stranaka: službena stranka vlade, poznata pod imenom Revolucionarna Stranka Institucija, Nacionalna Akcija ili katolička stranka i Narodna Stranka tj. parakomunistička, u što se pretvorio tj. preobrazio komunist Vincente Lombardo Toledano. Popis birača je kao i uvijek donesen prijevarom, uključujući na tisuće nepostojećih osoba, dok su istodobno nestale liste ljudi sklonih strankama koje ne podržavaju vladu i tako se u okolnostima višekratnog

[7] Američka masonerija stala je na stranu meksičke masonerija i zatvorila granice za naoružavanje Meksikanaca.

glasovanja ponavljalo one koji podržavaju vladu, a osim toga brojni su prevaranti više puta razbijali i zamjenjivali glasačke kutije i na taj način nastavljali tradiciju krivotvorenja izbora, koji su ukorijenjeni u toj zemlji. Na taj način demokratskim je putem vladajuća stranka javno pristala na osvajanje 146 mjesta od mogućih 147, dopustivši time katoličkoj stranci samo jedno mjesto. Većina koja je tako po zakonu dobivena, tada je pripojena masonskoj vladajućoj stranci. Od pet milijuna glasova odnosno glasača, prikazan je popis od samo 2,5 milijuna, ostavivši izvan obrade protivne glasove, za razliku od ukradenih i zamijenjenih. U tom raju ne možemo ništa drugo nego li uzviknuti: "Živjela demokracija"!

Govorimo od politici u većini hispano-američkih zemalja, koje su u rukama masonskih loža. U tim zemljama, od njihove emancipacije, odnosno oslobođenja na dalje, masonske bijahu liberalne i ljevičarske stranke, jer masoni u njima čine većinu ministara, kao i tajnika i podtajnika, i glavnih ravnatelja, jer slijedeći nalog masona isti su uvijek predlagani za izbore i u izvršavanju uputa njihovih loža pojedinačno označeni. To čini masonerija, da kao hidra osvaja i zauzima mjesta u vladi te tako suši stabla, koja su počela davati plodove u smislu nacionalnog osvješćenja. Meksiko se suočio s istinskom negacijom pokušaja da bude demokratski. Načelo poštivanja savjesti i prakticiranja vjere, ukoliko se netko izjasni kao katolik, ondje je zakinuto, a Crkvi je zabranjeno posjedovanje imovinskih dobara, dok su ista prešla u vlasništvo države, a zakonom je zabranjeno postojanje sjemeništa za svećeničke formacije u zemlji, pa su mladi sjemeništarci svoje školovanje obavezni nastaviti u Sjedinjenim Američkim Državama. Može li se dati bolji primjer protiv prava pojedinca i Božjih zakona?

Jedna ateistička moćna manjina donijela je Ustav, po kojem se zemlja štiti od mišljenja i savjesti većine Meksikanaca, koji drže do vjere, koji žive podjarmljeno i ovisno o milosti i popustljivosti vladajućih masona dok im za uzvrat lože besramno omogućuju njihova tobožnja zajamčena prava. Ovim podmuklim sustavom, koji je okrutan, masoni žele istrijebiti istinsku vjeru, a u službi protukatolištva i protuhispanizma. Kako nas iz Društva Naroda može izgnati i

otuđiti zemlja koja se ondje pojavljuje kao Meksiko, poričući Majku Domovinu, misleći na Španjolsku, tako da masonerija svoje rođenje utemeljeno na katolištvu i hispanizmu pretvara u glavnu metu njezina sektaškog spletkarenja, i sukladno tome sustavno poništava naše gospodarstvo i provodi naše upropaštavanje? Danas se to u Meksiku ponavlja, a općenito i u Južnoj Americi, a jednog dana *isto će s dogoditi i zemljama Europe, kao i Španjolcima*. (Koso istaknuo ur.).[8] Njihova moć i bogatstvo pobudit će zavist i mržnju njihovih suparnika, i ne mogavši ih pobijediti, pokušavaju Španjolsku slomiti, a masonski ju stroj razara, guši njezinu dušu, te ju izručuje spletkarskim neradnicima iz inozemstva. Isto se danas događa manjim narodima, a to služi tome da se oni jednoga dana odvoje od Majke Domovine, a danas sve služi raskidu, uništenju duha i pokoravanju masonima. I tako nacije prirodno bogate, koje mogu biti velike i neovisne, leže u osrednjosti, zbog moćnih nacija, koje su europski ovisnici, bilo engleski bilo francuski, a koji su opet pod stegom sjevernoameričke masonerije.

Stvarni sadašnji predsjednik Meksika, časni gospodin Aleman, osoba je koja je u nedavno objavljenom Rječniku hispanoameričke masonerije iskazana kao mason koji pripada loži "City of Mexico" i nalazio se pod sjevernoameričkom stegom, dok kasnije nije prešao u drugu ložu pod europskom stegom. Posljedica predsjedničke pripadnosti masoneriji ne može biti važnija od svemoći koju u tim zemljama uživa predsjednik, dakle, može li bilo tko imati svoju čast ili svoju volju, ako ta završava pripadnošću loži i njenom diktatu.

Zbog toga, moramo se pomiriti s time da gledamo našu dragu meksičku naciju zarobljenu po masoneriji i da prisustvujemo tim prijevarama demokracije u konspirativnoj tišini, koju štite oni koju su masoneriji bliski.

Kada zapažamo te nesretne događaje, mi meksičku naciju ne poistovjećujemo s neprijateljskim strastima, niti s masonskom tiranijom koja njome vlada.

[8] Proročki točno pogođeno. Nakon smrti Franca, Kralj Huan Carlos, kojeg je Franco odgajao da vodi katoličku Španjolsku, masoneriji je širom tvorio vrata i već 1977. Španjolska je bila izgubljena.

Visoka masonerija
9. kolovoz, 1949.

Otvoreno pismo koje je kardinal Spellman, nadbiskup New Yorka, uputio gosp. F. D. Rooseveltu, prikazuje njegovo povijesno protukatolištvo i u sadašnjoj politici Sjeverne Amerike na svjetlo dana iznosi aspekt sektašenja, u čemu se posebno ističe Eleonora Roosevelt, kao osoba koja to potiče. Riječi koje je tim povodom uputio kardinal, ne mogu biti jasnije. On ocjenjuje zakon Brendan, koji katoličkoj djeci uskraćuje ustavnu jednakost s ostalom sjevernoameričkom djecom, sramotan zakon, koji manjinsku djecu u SAD nepravedno diskriminira, te na kraju pisma uznemirenoj udovici objašnjava: "…Vaše *poznato* protukatolištvo govori samo za sebe; *sjećamo se* da ste vi na povijesnim stranicama napisali da se ne može eliminirati diskriminirajuće elemente, koji se nečasni za jednu američku majku…"

Tu se ne radi samo o jednom osobnom slučaju koji je motivirao kardinalovo pero, nego o mnogo dubljem problemu i ne nalazimo se pred izdvojenom činjenicom jedne lude žene i sektašice, koja je fobična pred katoličkom vjerom, nego se općenito radi o sustavu koji preplavljuje državu i kojem je nepromišljena dama pravi šampion.

Za katolike predmet ima još mnogo veći doseg, jer časopis *Life* od 28. ožujka, 1949. u krupnom planu, u boji, objavljuje čuveni portret predsjednika Trumana, okićenog svim masonskim znakovima, s glavom obavijenom aureolom i blještavilom s kuglom zemaljskom, te slovom *G*, inicijalom riječi God (Bog).[9] Portret je naslikala Greta Kenton i namijenjen je *Velikoj Loži San Luis*, a u našem slučaju to je znakovito. U slijedećem tekstu objavljenom u časopisu Predsjednik Truman zauzima 33. stupanj koji mu je dodijeljen u jesen 1945., nakon smrt Roosevelta, a Predsjedništvo SAD nosi najviši stupanj, kakav su imali i njegovi prethodnici. Washington, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, Johnson; Garfield, McKinley, Theodore Roosevelt, Taft Harding i

[9] "G" kod masona također je obilježje za "Gnostik", ona sekta protiv koje se apostoli bore i spominju je u evanđelju!

Franklin Roosevelt – svi su bili masoni, ali prema objašnjenjima tog časopisa nitko nije dosegnuo status i tako visok stupanj kao gospodin Harry Truman, i još malo više - bio je mason koji je nadmašio svog prethodnika.

Elonori Roosevelt u ovom se slučaju daje obilježje, koje se u Španjolskoj zove jalova muškarača, koja je ušla u lože i u njima zauzela visoko mjesto, zbog sektaških razloga. Eleonora Roosevelt je mason, djelatna masonka, koja služi kao zaštitnica skupine protukatoličkih sljedbenika. Njoj su nedavno pohrlili španjolski masoni da bi u Skupštini OUN izbjegli glasovanje u korist Španjolske i ona je, prema bilježniku i javnosti SAD, bila ta koja je predsjednika Trumana i State Department udaljila i spriječila provedbu prijedloga da se u skupštini OUN glasuje u korist Španjolske, što je onda službeno, kao gotova činjenica, uključeno kao stav protiv španjolske nacije. Bila je ta stara masonka jako moćna u spletkarenju i u istoj je mjeri utjecala suprotno interesima i odlukama predsjedništva Vrhovnog stožera zemlje.

U vrijeme predsjednika Roosevelta, jedan od najmoćnijih američkih masona zauzeo je mjesto savjetnika Predsjednika i bio je američki Richelieu s punim ovlaštenjima; za vrijeme dugogodišnjeg rada ovog blistavog i samozatajnog masona, jednako kao i u Engleskoj, moglo se ujediniti i spojiti interese Predsjedništva Sjedinjenih Država, tj. vrhovne izvršne vlasti i vrhovnih masonskih vlasti. Nakon što je zauzeo Predsjedništvo, iza smrti prethodnog predsjednika, gospodin Truman svojim se velikim masonskim podrijetlom približio željenom cilju i tako je uzdignut na najviši stupanj američke masonerije.

Koristeći masoneriju za uspon na prvo mjesto čelnika Zapada, kao posljedicu pobjede, u pokušaju pokoravanja Univerzuma i uz obijest stranačke strasti, dokrajčit će i odstraniti sve da bi dostigao ono što se naziva zlatnim stoljećem Sjeverne Amerike. Zanemarujući njegov ateistički gnjev, kolektivna sudbina naroda je u rukama istinskog Boga, koji puno puta uzdiže, ali još brže pušta da se padne. Masonerija može glumiti bič. Jalovost pobjede pokazala se kao optužba.

Napadaj na katolike kao neposredna posljedica napadaja na Španjolsku nije nas iznenadio: već više od jednog stoljeća Katolička Crkva biva metom opće masonerije i ako slučajno za potrebe rata i velikog porasta katoličke vjere u SAD katolik i uspije dosegnuti državnu i duhovnu moć Pontifeksa, dodvoravajući se i brinući se za SAD, na kraju rata obnovit će se masonerija i njezina borba protiv Katoličke Crkve, sukladno tužnom i čuvenom zakonu Branden, koji je kardinal Spellman naznačio kao gotovu činjenicu. Priznanje države Izrael, njezin ulazak u OUN, licemjerno i nepravedno odnošenje prema Španjolskoj, neprijateljstvo prema Argentini, sustavna oporba katolicima pri zauzimanju čelnih mjesta u pravosuđu ili u državnoj vlasti, kao i glavnina odluka o tuzemnom i inozemnom poretku, isključivo ovise o poslušnosti prema masoneriji i o njezinu diktatu.

U ovoj tekućoj godini, u tiskovinama različitih zemalja, više puta čitamo vijesti poput ovih koje slijede:

Časopis *Time* u jesen 1945. godine objavljuje i potvrđuje 33. stupanj masonerije za Predsjednika Trumana. U drugim novinama Sjedinjenih Država odmah potom objavljeno je:

"Predstavnici različitih vjeroispovijesti i protestantskih sljedbi poslušnih masonskoj obvezi molili su Predsjednika Trumana da iz Vatikana povuče službenog predstavnika SAD pri svetoj stolici, Myron Taylora …". Jedan drugi časopis iz Švicarske piše: "Različite sljedbe i protestantske Crkve odlučile su se organizirati i poduzeti napadaj na Katoličku Crkvu…". Na to sjevernoamerički tisak smjesta odgovara: "Predsjednik Truman odlučio je povući Myron Taylora, sjevernoameričkog predstavnika pri Svetoj Stolici, tako brzo kao da potpisuje ugovor o miru…". I jednako tako kao i protestanti, židovi i masoni svijetom hodaju povezani i naređuju.

Kao u slučaju jedne Crkve u raspadanju, kao što je protestantska, rascijepane na više desetak grana, koje su se raspršile tijekom vremena, u jednoj zemlji u kojoj postoji više od trideset milijuna ateista, i koje su financirane iz inozemstva s novcem iz američke blagajne, poput velikih udruga i misija protestanata na Kubi, Antilima i zemljama Hispanoamerike,

koje govore španjolskim jezikom, u tim zemljama sve se čini u ime razbijanja katoličkog jedinstva i priprema se put za dominaciju masonerije nad istima, kao i zato da ih politički i ekonomski podjarme, uz pomoć ljudi i vlada pod masonskom stegom iz sjevernoameričkih loža, koji izdaju interes svojih zemalja podređujući ih Sjevernoj Americi. Zbog čega u Sjedinjenim Državama postoje toliki milijuni ateista, nego li radi toga jer se ondje ne širi vjera pomoću pastorske revnosti, a niti jezik nije prilagođen toj svrsi, ali ulaže se novac u vlastiti narod da bi se taj novac umnožio raznim misijama i dolarskim provizijama u stranim zemljama, koje se nadmeću, a zatim uništavaju istinsku Crkvu, od koje su se u nekom zlom trenutku odvojili.

Iza prividnog protestantizma diže se masonerija, koja nasrće na polje politike i pravosuđa, te na obrazovanje i općenito na djela koja pokriva filantropija. Prema časopisu *Look* posijano je petnaest tisuća tristo loža i tri milijuna tristo tisuća agenata, razasutih po zemlji, što jasno objašnjava protu-katoličku fobiju američke Administracije. Ne može se izvući zaključak da među protestantskim vjernicima nema prave vjere, ili pak poštenih masona. Ne namjeravamo to nijekati. Mnogi su nesmotreni, neznalice, ili su slabe vjere, te dopuštaju podmuklo i himbeno izrabljivanje masona, jer su obmanjeni i prisiljeni na niže stupnjeve djelovanja i nisu upućeni u prave i istinske nakane Reda, ali to ne mijenja i ne opravdava protukatoličke djelatnosti, koje masonerija provodi i na razne druge načine rasprostire svoje nakane.

Danas, kada komunisti i njihovi saveznici osuđuju i gaze mudrost Božjeg zastupnika na zemlji, koju zapadni svijet prepoznaje, ne smijemo zaboraviti na 20. travanj 1884. g., kada je – ponavljajući osudu svojih prethodnika – njegova svetost Papa Lav XIII. objavila veliku encikliku *Humanum Genus*, u kojoj masoneriju osuđuje na sličan način.

Pod masonskom diktaturom
19. kolovoz, 1949.

Istraživanje o suvremenoj djelatnosti masonerije, objavljeno u ovom dnevniku razumnim je Španjolcima stiglo kao otkriće, da uvide bezumlje koje obilježava vanjsku i unutarnju politiku mnogih država. Svjedoci smo suvremenih događaja: stvaranje i priznanje države Izrael, njezin ulazak u OUN, opetovane urote stranih političara usmjerene prema Španjolskoj naciji, zabrana političara-masona katoličkom suverenu Belgije, diskriminirajuće djelovanje protiv katoličkih škola u Sjedinjenim Državama, čime je, između mnogih drugih događaja manje važnosti, tako na svjetlo dana izišla masonska diktatura, koja se provodi po cijelom svijetu.

Mnogo je pisama, koje prima autor ovih redaka, u kojima istaknute osobe priznaju da su do sada vjerovale kako je masonerije stvar koja je uklonjena i kojoj je na izmaku drugog razdoblja pred osvajačima i ljudima slobode i napretka oduzeta snaga, jer sve se u nesretnim vremenima u kojima živimo prikazuje suprotno, danas kada se masonerija više nego li ikada proširila i povećala svoju moć.

Želeći na početku biti slobodnim, filozofski se pokret slobode od svojih prvih trenutaka, u većini zemalja koje su nastojale djelovati na osnivanju demokracije, pretvorio u instrument u službi revolucije i završavao je u diktaturi i tajnim spletkarenjima protiv onih načela koja su, tobože, demokratski i teoretski već predstavljali.

Moć koju su provodili preko svojih članova i slijepa poslušnost, proizišla iz zapovijedi, dolazila je s mjesta u vladi i protezala se posredstvom diktature iznad volje naroda i vlastitih uvjerenja nacije, a kako vidimo vlada u parlamentu stalno se zauzima za odluke protiv vlastitog mnijenja i interesa svoje zemlje, a često puta i protiv vladajuće većine, a zatim u ime demokracije po sebi, udarcem izvučene sablje, postiže titule najvišeg ranga, kao što su "prinčevi" i "suvereni".

Masonerija se danas pokazuje jača i moćnija nego li nekad. Ako se kroz stoljeće i pol razgovaralo o razlikama u ritualu i disciplini, koji su mijenjali opći duh kojem masonerija stremi već dovoljno godina, (počevši od općeg sporazuma iz

Lausane od 22. rujna 1875. i jedinstva koje je postignuto i bijaše učvršćeno kroz vrijeme Ustava iz 1921. g.) Međunarodna Masonska Udruga, stalno tijelo masonske Vlade, u kojem su ujedinjeni visoki predstavnici europskih nacija, koji izvršavaju i provode moć jedne od europskih nacija, gdje su tajno ujedinjeni - vladama određuje svoje zakone i to preko pripadajućih loža.

U velikoj krizi, kada masonerija trpi pred usponom Mussolinija i Hitlera, koji su se u svojim zemljama na vlast uzdigli s novom politikom, u skoro potpunoj izolaciji od masonerije, slijedilo je razdoblje masonske odmazde i osvete, u kojem su se uklonjeni masoni i političari dočepali moći i, poslije rata, kroz razdoblje izravnog izuzeća, preko narodnih sudova i ilegalnih aktivnosti koristili mogućnostima za eliminaciju (protivnika), te su se usavršili u uklanjanjima i utamničenjima optužbama za kolaboraciju protiv svih onih intelektualaca i domoljuba koji su im bili protivnici. Progon Maura, produžetak zatvora za časnog maršala Petaina, pobjednika kod Verduna, i okrutno odbijanje ublažavanja njegove kazne, proizišlo je iz sektaške strasti i iz odluka donesenih u masonskim ložama. U Francuskoj je tisuće osoba uklonjeno krišom i, bez procesa, to je bila velika prigoda koja im je odgovarala da se tako protivnici masonerije iz doba Petainove vlade, kao i njima slični, naprosto zbrišu.

Više nije potrebno otići u inozemstvo da bi se susreli primjeri zločinačke strasti i spletkarenja masonerije, kakva su već raspaljena u crvenoj pobuni u Španjolskoj, gdje se proslavilo osvjedočenje proizišlo iz zločinstva ostvarenog i nadahnutog masonskom nekažnjenošću, a koje je najavilo kriminalno ludilo stvoreno, na žalost, i među mnogim rodoljubima i vjernicima, te njihovom vlastitom isključenom "braćom". Salazar Alonso doveden je pred narodni sud, koji ga je osudio na smrt, bez imalo dokaza krivnje, samo zbog činjenice da je objašnjavao razvoj jedne umjerene kampanje Ministarstva unutarnjih poslova, a zapravo se radilo o nepokornosti zapovijedima loža. Melquiades Alvarez, koji je zauzeo visoko mjesto u masoneriji naše nacije, nije se ispričao zbog javne osude, koju je počinio revolucionarni pokret Asturije 1934. g., manipulirajući iza zavjese loža: Lopez

Ochoa, također mason, izbrisan je iz članstva i osuđen od loža jer nije bespogovorno izvršio zapovijed represivnih jedinica u Asturiji 1934. g., smaknut je pred ruljom, s glavom nataknutom na vrh koplja, a zatim je truplo izloženo i kasnije prikazano na fotografiji s crvenom odrubljenom glavom, među raširenim nogama u obliku šestara, što je simboličan stav, koji smjera na izdaju masonske prisege.

Abad Conde, također političar radikal i pripadnik loža, bijaše isključen iz naklonosti svog rukovoditelja, te je izbrisan iz masonerije pod upravom Martineza Barrioa, iz Velikog Orijenta. Jednom ministru iz vlade Prve Republike nije oproštena čestitost i njegove veze s pravosuđem, pa je također izbrisan iz članstva u loži. Bilježnici, odvjetnici, ljudi koji su u politici beznačajne pojave, svojim životima plaćaju suradnju s katolicima i posljedica toga jest brisanje iz članstva masonerije.

Razdor unutar europske i sjevernoameričke masonerije, zbog ubojstva Darlana, ostvarenog na poticaj engleskih loža, na što smo se ranije osvrnuli, kao što je opće poznato, u ukupnoj masoneriji nije izazvao neke obračune, budući da ista na svom kontinentu nije ni okrznula prevlast sjevernoameričke masonerije, jer slijedeći vlastite opće nakane i jedna i druga masonerija razlikuju se samo u stupnju manjeg ili većeg protukatolištva i posljedično tome i u protušpanjolskom ustroju na jednom ili drugom kontinentu, u čemu je i smisao njihova pothvata.

Kada analiziramo američku masoneriju susrećemo se sa sjevernoameričkim utjecajem, koji je ujednačen i ovisan o New Yorku i glavnim ložama iz te zemlje, i koji se razvija sukladno povećanju ekonomske i političke moći, kakvu je New York izvršio na cijelom kontinentu. Lože koje će jednog dana u svakoj zemlji postati skoro neovisne, povezane su samo laganom vezom s ložom – majkom iz Engleske, ili s francuskom stegom, a danas su u širem smislu poslušne utjecaju iz Sjeverne Amerike, isto kao što je Engleska uspostavila kontinentalno europsko ustrojstvo preko masonskih loža i svoj utjecaj na politiku drugih država, pa danas Sjeverna Amerika, neposredno preko svojih loža, druge države u Hispanoamerici pokorava vlastitoj političkoj moći.

Uz pojavu Rusije, u općem svjetskom poretku porasla je i masonska moć koja je rasla proizišavši iz rata, kroz upornost i pohotu starih saveznika, a čini se i pred opasnošću sovjetskog približavanja masoneriji obaju kontinenata.

Jednoga bi dana masonerija mogla iskoristiti komunizam kao instrument za postignuće svojih revolucionarnih ciljeva, jer u zemlji je još od revolucije iščupala korijene dobra – a danas se osjeća taj opasni utjecaj, koji je uklonjen na mnogim područjima tih naroda – ako Rusija ustraje u svojoj nepristupačnosti uz pomoć špijunaže i utjecaja preko loža, koristeći svoje ljude dvostruke nacionalnosti, ubačene među svoje protivnike kao agente iz svijeta masonerije.

Trygve Lie, glasoviti tajnik Ujedinjenih Naroda, ugledan mason visokog stupnja, dvostruke nacionalnosti, susreće se u službi Rusije, kao čovjek sklon Sovjetima, koji im duguje svoj unosan položaj, a s jedne strane i podređenost, a s druge strane vjernost duguje norveškoj loži pod europskom stegom i prisegom je povezan uz visoki masonski status, i tako nastoji služiti u interesu Rusije, ali također služi za ostvarenje spletkarenja u korist Ujedinjenih Naroda. U tom slučaju, europske i američke lože nisu spavale i danas je Trygve Lie prikazan kao istinska veličina, okružena mnoštvom masona iz drugih zemalja, koji ga podržavaju, ne računajući nepoželjne masone i španjolske komuniste u egzilu, čiji moral je niskog stupnja. Ako ovome dodamo ostale masonske vlade nastale poslije rata i posebno njihove ministre vanjskih poslova – može se razumjeti euforija OUN, ustanove koja je postala najveći masonski hram.

Uza sve to, kao i uz sredstva promičbe, te ostale mogućnosti do tada neviđene u svijetu, može se dokučiti i shvatiti moć i utjecaj suvremene međunarodne masonerije.

Masonske urote
31. kolovoz, 1949.

Da je masonerija neprijateljska sljedba, u odnosu na Katoličku Crkvu od koje je tijekom dva protekla stoljeća osuđena, nema rasprave. Od 1738. g. kada je Papa Klement XII. izrekao prvu osuđujuću presudu protiv sljedbe, rijetki su Pontifeksi koji ta izopćenja nisu obnavljali. Enciklika *Humanum Genus* velikog **Pape Lava XIII**. stalno obnavljana od njegovih nasljednika, ne može rječitije govoriti. To je jedan izvrstan analitički i poučan dokument za sve katolike, koji ga moraju čitati i poznavati, zbog opasnosti koje masonerija stvara za društvo i narode, dobivajući proteklih godina sve veću snagu, s materijalnim dobrima kojima napada suvremena društva i stvarajući plodno tlo za utjecaj na obrazovanje, pravosuđe i promičbu, koja se tako raspršuje na sve nacije.

Masonerija do današnjih dana ni najmanje nije popravila svoj nauk nego je, baš suprotno tome, pojačala i povećala svoje podvale i zloću, koristeći se sredinom koja ju hrani i opskrbljuje današnjim pogodnostima. Ako filozofski i sadrži racionalni nauk, njezin ateistički duh, obilježje tajnosti i spletkarenja, praktični zločini i otvoreno neprijateljstvo na katolištvo uzdižu ju u prvi plan osude od strane naše Svete Crkve. Danas masoni trljaju ruke, vidjevši svoje suparnike komuniste kako su od Božjih predstavnika na zemlji izopćeni i osuđeni, nastojeći sakriti da je ova osuda koja je teška za komuniste u ovom trenutku također teška i za ateiste otpale od Kristove vjere. Isto izopćenje vrijedi već duže od stoljeća protiv masona, licemjera i spletkara, koji su svojim prividnim oblikom u suvremenom društvu još opasniji od komunizma, koji nam prijeti.

Razmotrimo na trenutak mudrog Pontifeksa i njegovu ocjenu sljedbe, koju u veličanstvenoj Enciklici na široko možemo prelistavati. Ne radi se, dakle, o tumačenju naših kriterija, već o objavi djela jednog od najmudrijih i najslavnijih Papa, koji su postojali na zemlji.

Peti članak Enciklike kaže nam: "…Zbog svrha i cilja masonske sekte, kakvim smo ih razotkrili iz jasnih dokaza i poznavanja razloga, njezinih zakona, obreda i komentara koji

su izašli na vidjelo, te bili obznanjeni u dodatnim izjavama njezinih članova, ova Apostolska Stolica zaprijetila je i otvoreno izjavila da je masonska sekta ustanovljena protiv zakona i poštenja i jednako je opasna za kršćanstvo kao i za društvo u cjelini: zaprijetivši teškim kaznama kojima Crkva kažnjava krivce, ona je zabranila to društvo i zapovjedila da nitko ne smije postati njegovim članom. Razljućeni masoni, misleći da će izbjeći kazni, ili je djelomično odbaciti prijezirom i klevetama, optužili su Papu koji je donio dekrete, da je prešao granicu umjerenosti.…"

I poslije ove optužbe obmana, pakost i zlodjela članova masonerije se nastavljaju. A sedmi članak nastavlja:

"…Slijedeći primjer naših prethodnika, namjeravamo skrenuti našu pozornost na masonsko društvo, cjelokupnu njegovu doktrinu, namjere, djela i osjećaje, kako bi bolje oslikali ovu zlu silu i zaustavili širenje njegove zarazne bolesti.

Postoje nekoliko sekta koje su, iako pod različitim imenima, običajima, oblicima, podrijetlom, ciljevima i osjećajima jednaki masoneriji, koja je jedinstveno središte iz kojeg sve one proizlaze i kojemu se vraćaju. Iako se danas čini da više nemaju potrebu skrivati se u tami, jer već mogu održavati svoje sastanke na svjetlu dana i pred očima svojih sljedbenika, te otvoreno objavljivati svoje novine, one još uvijek namjerno čuvaju običaje i navike tajnih društava. Štoviše, u njima postoje mnoge tajne – koje skrivaju ne samo od profanih, već i od mnogih svojih članova – kao što su njihove krajnje namjere, skriveni nepoznati nadređeni, tajni sastanci, odluke, metode i sredstva za njihovo ostvarivanje. Ovdje leži razlog razlikama u pravima i dužnostima njihovih članova, te razlika među redovima i stupnjevima i strogoj disciplini kojoj su podvrgnuti. Inicirani moraju obećati, štoviše, moraju prisegnuti, da nikada i ni na koji način neće razotkriti svoju subraću i znakove po kojima ih se raspoznaje, niti razotkrivati svoje doktrine. Tako lažnim predstavljanjem i patvorenošću, masoni se uvelike nastoje skrivati, poput nekoć manihejaca, – ne prihvaćajući nikakvih drugih svjedoka doli sebe samih. Vješto traže skrovita mjesta, koja posjećuju i književnici i filozofi, okupljajući se tamo u svrhu erudicije:

jezici su im uvijek spremni za govore o kultiviranom građanstvu; proglašavaju svoje milosrđe prema siromašnima, te se brinu za napredak cjelokupnog društva. Ove svrhe, iako mogu biti istinite, nisu jedine. Osim toga, oni koji su odabrani da se pridruže društvu moraju obećati i prisegnuti da će se s punim poštovanjem i povjerenjem pokoravati svojim vođama i učiteljima, učini sve ono što im bude rečeno i prihvatiti smrt i najstrašniju kaznu, ako se ogluše o njihove zapovijedi. U stvari, neki koji su izdali tajne, ili nisu poslušali zapovjedi, kažnjeni su smrću takvom vještinom i smjelošću da je ubojstvo izbjeglo policijskoj kazni. Stoga razum i istina pokazuju da je društvo o kojem govorimo protivno poštenju i prirodnoj pravdi…."

I doista, u slučaju osude nekog tko je izdao tajnu, ili odbio poslušnost zapovjedi, nije rijetko da su istog usmrtili s takvom smjelošću i drskošću da se ubojica rugao i omalovažavao policijsku istragu i sudsku kaznu. Prema tome, gluma i želja za skrivanjem i pokoravanjem ljudi kao snažno vezanim robovima, bez poznavanja razloga za to, a služeći se zlobom i zavidnošću jednih ljudi protiv drugih uz naoružavanje ubojica, koje učine nekažnjivima za zlodjela, jedna je strahota, koju ljudska priroda odbacuje i stoga razum i sama istina, kao takva, očigledno pokazuju da se društvo o kojem govorimo bori protiv pravde i prirodnih zakona.

O njihovoj uroti protiv temelja vjerskog poretka govori nam se na različite načine: tako članak devet kaže da od najjasnijih pokazatelja koje smo spomenuli na kraju proizlazi glavna nakana, a to je do temelja razoriti vjerski poredak i kršćanstvo ustrojiti na svoj novi građanski način, na novim temeljima i autonomnim zakonima iščupanima iz prirode. U dvanaestom članku (Sv. Otac) nam objašnjava da se dugo vremena radi na ustrajnom poništenju društva ustrojenog na načelima učenja i obrazovanja koje je uspostavila Crkva, te se tako Crkvu želi odvojiti od države, isključujući tako zakone i javnu upravu od zdravog utjecaja katoličke vjere, što se onda prenosi na pravila po kojima je država osnovana, da bi se to potom prenijelo i na samu Crkvu. Nije dovoljno prešućivati tako dobrog pravednika kao što je Crkva, nego ju treba napadati i progoniti. I doista, podižu se teške riječi u borbi

govora i tiska, a isto tako u obrazovanju se lome temelji te iste katoličke vjere, ponižavaju se i gaze crkvena prava, ne poštuju se povlastice dane od Boga, te se tako sloboda djelovanja smanjuje na ništa, kao i kroz privid zakona, bez većeg nasilja, međutim, u stvarnosti činjenice su tako spretno prilagođene da su Crkvi time vezane ruke.

Osvrćući se na neprekidno proganjanje i uznemiravanje Apostolske Stolice u trećem članku slijede riječi da su se naposljetku digli začetnici sljedba, otvoreno proglašavajući da dugo vremena tajno spletkare, pa prema tome, ima se ukinuti vrhovna vlast Pape i zauvijek uništiti Papinstvo, utemeljeno na Božjem zakonu. Napokon je objavljeno vlastito priznanje postojanja masona i njihovih namjera da što više zlostavljaju katolike, kao i sve ustanove koje je ustanovio Papa, s neumoljivom neprijateljstvom, neumorno, himbeno i lukavo. Katolička Crkva u Meksiku nalazi se u punoj podložnosti, ali usprkos toga vjeru prakticira četiri petine stanovništva te zemlje, iako su im masoni nametnuli nepravedne zakone.

Poricanje pokvarenosti, koju masonerija štiti i okriljuje, objašnjava se ovako: jedini odgoj koji zadovoljava masoneriju je onaj koji mladost odgaja slijedeći laicizam, neovisnost, slobodarstvo i koji isključuje svaku ideju religioznosti. Ali, koliko je ovo škrto, koliko masoneriji nedostaje postojanosti i strasti za milosrđem dobro nam pokazuju žalosni plodovi, koji već izlaze na površinu, svugdje gdje je takav odgoj započeo i slobodno zavladao, kao zamjena za kršćanski odgoj, jer se nedostatak čestitosti i integriteta odmah mogao vidjeti, te je zato takav odgoj u mišljenju i provođenju kriminalne drskosti u potpunosti nakaradan.[10]

Proizvoljno spletkareći i sve držeći na nišanu, masonska je sljedba odgoj mladeži ugrabila za sebe. Zabrana katoličkog odgoja, koliko god bila laka, u toj dobi koja je

[10] Ovo je najbolje objasnio David Kupelian, u knjizi "Marketing zla". Vrhunac ove drskosti je homoseksualizacija društva, otimanje djece roditeljima i predavanje homoseksualnim parovima, tzv. zdravstveni odgoj, koji nije ništa drugo doli ozakonjeni terorizam kojim se ruši kršćanski moral itd. Ovo je najbolje objasnio David Kupelian, u knjizi "Marketing zla".

podatna za kvarenje može izazvati hirovitost, i mladež potom više nikada nije sposobna za prilagodbu društvu, budući da su ju oni takvom iskovali. Tako bijaše u masonskom društvu koje se javno iskazalo te je zagovaralo i brinulo se oko raznih smicalica, da bi se mogli zadovoljiti brojni poroci, te su tako sigurni da će imati svoje podanike, pa će i oni sve u svemu suditi na isti način. Tko se može složiti s time da država bude ateistička, tko nema razloga pretpostaviti jednu religiju drugoj, nego li svi oni koji moraju biti jednaki u razmišljanju?

Njihovo opasno ponašanje s državom i njihov utjecaj na načela upravljanja upozoravaju nas riječima koje smo više puta čuli, kod više naroda i država. Dodvoravajući se i glumeći prijateljstvo, ali stalno držeći na nišanu katoličku vjeru, masoni, da bi imali podršku svojih članova, neprekidno ugnjetavaju katolike i stimuliraju one koji optužuju i kleveću Crkvu, sa zavišću se boreći protiv povlastica i ovlasti koje Crkva ima. S već osiguranih pozicija, ohrabruju napadaje s takvom umješnošću i roguše se da bi utjecali na vladu i njezino ponašanje i, naravno, uvijek su spremni za udaranje po temeljima imperija, spremni na progone, klevete i zbacivanje s prijestolja svega onoga što se ne uklapa u njihova načela načina vladanja, koji je po ukusu sljedbe.

Ta neprijateljica vladara Belgije, u današnjem vremenu, uz popustljivost masonskim načelima u Danskoj, Norveškoj i Švedskoj – to jasno potvrđuje.

Kako sasjeći zlo i kako iščupati krinku masonima konačno nam označuje članak 29:

"…Vašoj mudrosti prepuštam prosudbu o tome koja su sredstva najučinkovitija u svladavanju prepreka i poteškoća. Nalazimo prikladnim da zbog naše službe, istaknemo neka od najkorisnijih sredstava. Prvo, potrebno je s masonske sekte skinuti masku i razotkriti je onakvom kakva ona jest, podučavajući ljude i usmeno i pastoralnim pismima o prijevarama kojima su ta društva koriste kako bi hvalila i promicala svoja nastrana učenja i nepoštenje svojih djela. Neka nitko ne povjeruje njihovom lažnom poštenju. Nekima se možda čini da masoni nikada ne govore ni o čemu što se protivi moralu i vjeri, ali kako je priroda tih društava zla, nije

dopušteno nikome da postane njihovim članom, ili im na bilo koji način pomogne."

Naše uradak i govor završavamo ovim proročkim riječima:

"…Opijena svojim rastućim uspjehom masonerija je postala drskom i čini se da njezinoj tvrdokornosti nema granica. Njezini su sljedbenici povezani tajnim zajedništvom i uzajamnom vjernošću u istom cilju, idući ruku pod ruku, i međusobno se ohrabrujući u nastojanju da čine sve više zla. Tako snažan napad zahtijeva i snažnu obranu. Držimo da se sve dobro mora ujediniti u velikom društvu djelovanja i molitve. Tražimo, stoga, od njih dvije stvari: prvo, da se jednoglasno i zbijenih redova čvrsto odupru rastućoj opasnosti od sekta: drugo, da podižući ruke i uzdišući usrdno mole Boga da kršćanstvo postane još snažnije, da Crkva povrati svoju toliko potrebnu slobodu, da zabludjeli pronađu put do spasenja, te da pogreške ustupe mjesto istini, a porok vrlini.…"[11]

Saberimo naše misli i, po zagovoru slavnog Pape, ukrstimo naša koplja, da Bog posrami masonske sljedbenike.

[11] Citati enciklike Lava XIII. preneseni su prema hrvatskom prijevodu s latinskog jezika s početka XX. stoljeća.

Slobodno zidarstvo
11. prosinac, 1949.

Postoji praksa masonerije kojom tijekom vremena poriče svoju političku djelatnost i svoju zainteresiranost za djelovanje izvan loža, zaklinjući se ugledom i postignućima pojedinih masona, prikazujući se bezazlenom i neproni-cljivom, no u Španjolskoj masonerija je uvijek živjela u tajnovitosti i u njezinim ložama kovana je propast i izdaja naroda, kao i pobuna protiv širenja namjera da ih se raskrinka. To je uzrokovalo problem zbog kojeg nas narod pita: Je li inozemna masonerija jednaka kao i španjolska, ili samo španjolska masonerija pokazuje značajke izdaje svoje Domovine? Mogu reći da sam svaki put, kada sam aludirao na inozemnu masoneriju i pokušavao obilježiti njezine razlike, primio na desetke pisama različitih osoba sa sveučilišta, koje prividno dobro poznaju masoneriju i bore se protiv činjenica, tj. umanjuju važnost neprijateljstva prema društvu u kojem živimo, govoreći nam da lokalni masoni izvana ne dobivaju podršku masonerije, koja bi tako španjolsku masoneriju podupirala u njezinoj samosvijesti, a zbog čega zadnjih godine podnosimo uvrede i poniženja.

Nema sumnje da bi, kada bismo o poretku stvari sudili znanstveno i filozofski, masonerija pred dobrim katolicima bila kažnjena, bez obzira odnosi li se to na dio masonerije, ili na njezinu ukupnost, jer tako proizlazi iz zaključaka Enciklike Apostolske Rimokatoličke Crkve. Međutim, po pravilu, za krivnju i zločin, ili za izopačenost, ima toliko stupnjeva izvršenja osude kao i za moralnu osudu, koja se razumijeva i uključuje. Jasno je da su zakoni i pravila, po kojima se maso-nerija ponaša, postali sveopći, ali provedba po ograncima, kao i različitost u odnosu na članove, ukazuje na priličnu raznovrsnost.

U svojim postupcima sveukupna masonerija poziva se na "Majku ložu", Englesku ložu uzdignutu na prvo mjesto u XVIII. stoljeću, pod čvrstim vodstvom Ivana Teofila Desaguliersa, pastora, filozofa i sektara, također sina od pastora, koji je s cijelom obitelji prognan iz Francuske, koji je svog sina odgojio pomoću glavnih pedagoga tog vremena, i

koji je bio okružen najznačajnijim intelektualcima i pripadnicima engleskog plemstva, prihvaćajući obilježja kršćanskog disidenta. Raznolikost koja je postojala unutar engleske aristokracije, kao i njezin utjecaj na sva područja djelatnosti u zemlji, cijelo vrijeme, dovela je do umnažanja na pet milijuna masonskih sljedbenika, koji na moralnoj razini utječu na opće stanje nacije. Razumljivo je da unutar tih milijuna masona, po analogiji stvari, ima gospode, a i protuha, kao i u drugim zemljama iste vjere i običaja, gdje prevladavaju protestanti, koji su skloni masoneriji.

Iz Engleske masonerija je prešla na kontinent i među francuskim plemstvom željnim odbacivanja jarma apsolutističke monarhije i potaknutim snobizmom, prihvaćena je s ushićenjem, te se plemstvo u ložama, zajedno sa slobodoumnicima svoga vremena, urotilo protiv nje, tako da se što je moguće prije ustanovi srednja klasa trgovaca, i da bi se zatim kroz duh jednakosti zanijekala aristokracija, bilo po krvi bilo po inteligenciji, čime će se stvoriti stupnjevi vrijednosti po kojima će se u nasljedstvu moćni masoni razlikovati od masona poslušnika.

Masonerija je rođena u nepokoravanju i otpadništvu od vjere i to je religijska činjenica, koja daje objašnjenje svakoj nacionalnoj masoneriji. Protestantski neposluh, predvođen i upravljan od samog engleskog Kralja (Henrika VIII., u 16. st., prim. ured.), završio je pokoravanjem nacije njegovoj besramnoj svevlasti i bijegom čistunaca iz zemlje, a ne nalazeći prepreka u svome razvoju, što se nije dogodilo u Francuskoj, niti u pretežito katoličkim zemljama, masonerija u Engleskoj zaživjela je pod okriljem svojih zakona, općenito se hraneći ateizmom i slobodoumljem ljudi bez vjere, te se tako u njihovu društvu stvaraju pridošlice, koje kasnije postaju preobraćenici na masonstvo, pa zatim urotnici i napokon zločinci.

U revolucionarnom slomu apsolutne moći monarha, penjući se na svom političkom putu, masonerija u narodima potiče i provodi slobodarske pokrete i kada prevlada prvu etapu pronalazi pripadnike ljevice i demagoge. Pri takvom širenju masonerija se spotiče o zabrinuti narod i zajednicu, koju sljedba vidi kao idealan teren za spletkarenje u kojem

stoljetna podređenost i osjetljivost na nejedinstvo čine glavno obilježje koje koriste židovi svijeta, vojska uobičajenih špekulanata, lihvara, bivših zatvorenika, koji su našli utočište u sljedbi, da bi se smatrali moćnima. Od tada židovstvo, ateizam i katoličko otpadništvo hrane kontinentalne lože.

Da je masonerija nadasve politička organizacija, proizlazi iz apolitičnog obilježja kakvim se želi prikazati i to je van svake sumnje i nema druge nego li istražiti njen nauk i sagledati popis djelatnosti kao i tvrdnje i objašnjenja, zatim njezin ustroj i organizacijsku pripadnost. Ako motrimo njezine nastupe i njezine postupke, masonerija naizgled uopće ne izgleda kao politička organizacija.

Između engleske masonerije i drugih europskih masonerija postoji bitna razlika: mali ogranci koji u drugim zemljama bivaju podređeni i preuzeti od masonerije, kao u Engleskoj, gube se u masi, koja tvori jednu tajnu udrugu, postavljenu od države, i tako slijedi iste ciljeve. Isti vođa u svojim rukama ujedinjuje moć masona i moć Kralja. Njegovo milostivo britansko veličanstvo u isto je vrijeme veliki majstor i rođeni vođa Velike Lože Engleske, iako izvršne funkcije povjerava jednom od kraljevskih vojvoda, u ovom trenutku onome iz Devonshirea, koji dužnost poglavara sljedbe obavlja izravno. U tom obliku ostaje čvrsti autoritet vladara nad podanicima i još se povećava kroz tajnovitu stegu, koja cjelokupno članstvo prisiljava na poslušnost.

Činjenica zbog koje katolici u Engleskoj gube korak prema visokoj hijerarhiji, kao i na odgovornim mjestima, rezultat je toga što o tome u stvarnosti odlučuje moćna masonerija. S druge strane, gotovo svi engleski masoni ipak nisu potpuno uključeni u politiku, pa u stanovitim trenutcima, teškim za politiku, duhovi se smiruju udarcem čekića. Unatoč tome, na obzoru budućnosti Velike Britanije nazire se opasnost, duboki raskol koji se u engleskom narodu pokazuje kroz politiku laburista. Masonerija je u biti građanska, liberalna, domoljubna i stupnjevito ustrojena i, suprotno programu laburista, taj masovni pokret toliko je jak i protivan da će u jednom kratkom vremenskom roku mase razdvojiti od njihovih vođa.

Kada masonerija ne bi prelazila nacionalne granice, pa tako nema neki projekt za inozemstvo, to bi moglo voditi do ravnodušnog i neutralnog razgovora među zemljama, ali ako ne bi bilo tako, onda se u drugim zemljama traže takvi političari, koji ne će biti ravnodušni i koji će u urote biti uvučeni spletkama. Ovo je izrazito naglašeno u bogatim i moćnim zemljama, u koje je masonerija došla tek jučer, kao ubačeno tajno oružje, koje treba potkopati, podijeliti ili izdati svoje suparnike ili svoje susjede. Tako tijekom cijelog XIX. st. englesku ili francusku masoneriju susrećemo, kako se preko svojih loža upliće u politiku druge zemlje. U Velikoj Britaniji, gdje se masonerija sljubila s vlastitom državom, vidimo kako služi svojoj politici i vladavini nad drugim narodima, s beskrajnom sebičnošću, koja obilježava Engleze, stvarajući u inozemstvu tijelo, koje uspješno služi i provodi skrovite ciljeve i djelovanja. To objašnjava veliku razliku koja postoji između nadarbenika sustava i onih, kao što smo mi katolici i Španjolci, koji podnose i žive svoju žrtvu.

U nacijama gdje masonerija unutar zemlje tvori znatnu manjinu, ciljevi su ispremiješani: državne organizacije i masonerija kreću se suprotnim putovima; ovi prvi djeluju jasno i otvoreno, a oni drugi podzemno i u sjeni, parazitski i nametnički potkopavaju njihove organizacije. Iza političkih stranaka i njihovih stega vlada još jača masonska stega, koja s političarima upravlja kao s lutkama. Uobičajeno je vidjeti neuglednog i nepoznatog čovjeka, s neograničenom moći, bez odgovornosti i u službi masona. Tako u ime uzvišenih interesa nacije piruje sljedba i njezine pristaše. Masoni se u takvim zemljama ne pojavljuju kao veza s nacijom, kao što to zbiva kod Engleza. Oni osjećaju internacionalizam i poslušnost prema sljedbi i međunarodnoj masoneriji, što onda isključuje i interes prema vlastitoj naciji. Tu se radi o neznatnoj manjini povezanoj prisegom poslušnosti i naputkom prema poretku s vrha i po tome bilo koja druga svrha i načelo pravednosti, ili pripadnosti domovini, pretvara se u golu nebitnu činjenicu, odnosno u odvratni materijalizam.

Francuska masonerija u svom se poretku ne može osloboditi utjecaja šovinizma i tipične francuske oholosti, koja je tolike godine dominirala po načelu stranačkih vladavina

ustrojenih kako u unutarnjoj tako i u vanjskoj politici: u unutarnjoj po pridobivanju i podređivanju članova sljedbe među radničkim strankama i, u vanjskoj, urotom protiv jedinstva i slabljenjem svojih susjeda.

Kod čitatelja pretpostavljam sumnje izazvane ovim činjenicama. Kako obazrivi i časni ljudi mogu doći do toga? Materijalizam i slavoljublje mogu sve. Koliko ljudi, koje smatramo časnima, jednoga nas dana iznenade, kada otkrijemo njihov tajni život. Osoba koja nema vjere, ni moralnih kočnica, može doživjeti pad u ponor, koji je za savjesnog čovjeka nezamisliv. Do toga se ne dolazi od jednom, nego malo po malo, s malim uzastopnim predajama. Općenito, u loži se nalazi vrlo malo upućenih masona: poslušnost i stega su iznad svih ostalih promišljanja, uz odsutnost vjerskih osjećaja koji se unutar reda pomalo stavljaju na kušnju i osporavaju, pa ako se članovi u slučaju iskazivanja sumnje ne podrede, njih se izdvaja ili briše iz članstva.

Tijekom povijesti bilo je visokih i uzvišenih masona, koji su se obvezali na stegu i poslušnost i čija su volja, energija i status u odnosu na kušnju bili umjereni, što je često bilo uzrokom pobune i što je masonerija naplaćivala životom. Kada se radilo o tzv. neutralnosti ili pobuni, većina političkih zločina posljednjih godina izvršena je i provedena po propisima sljedbe. Prema našim izvješćima u Španjolskoj je slučaj puno krvaviji, budući da se radi o katoličkoj zemlji koja je sačuvala vjeru i svoj duh, pa su članovi masonerije, koji su izopćeni po osudi papinstva ujedno prezreni u društvu. Rijetka je žena koja se hotimice uključi u masoneriju i one to čine prešutno i pažljivo. Samo se u godinama besramnog republikanizma u Španjolskoj se time hvalio mali broj masona, niske vrijednosti. Njihova moralna kakvoća i njihovi protukatolički osjećaji, te njihovo ateističko obilježje vidljivi su u zakonima i ponašanju iz toga doba. Da je u Španjolskoj kroz stoljeća postojala svjetovna katolička monarhija, masonerija ne bi imala uvjeta za svoj razvoj, a u zemlji se samo jedna skupina liberalnih monarhista, pod utjecajem enciklopedista, duhom sljedbe hranila na svoju sramotu i kao takva prvom je prilikom izdala Domovinu i tako činila sve do svoje smrti. Zadobivši tako malu političku skupinu masonerija se hranila i s manjim

brojem ateista, slobodnih mislilaca i s djelom građanstva i domaćih zlotvora i lopova zaštićenih od kažnjavanja pomoću masona. To su pronevjeritelji novčanih fondova, nevjernici i prekršitelji dužnosti, s izuzetkom malog broja nesretnika, sinova masona, koji su od mladosti preobraćeni i inicirani po svojim moćnim očevima, te su tako pridruženi njihovim redovima.

Građanski ratovi i politički pokreti XIX. st., razdoblje političkih progonstava neprijatelja, doprinijelo je stvaranju neznatne manjine masonskih političara, koji su se učlanili u masonske lože izvan Domovine i njima su se podčinili. Po izvršenju političkih promjena, vraćaju se i šire svoju moć prikazujući se žrtvama, osnivaju liberalne stranke, koje su ujedno i pobunjeničke, stvarajući tako jednu posebnu vrstu masonske dinastije, uz činjenično stanje da svaki mason bude zaposlen i slobodno djeluje i da bude nadmoćan onome tko nije kao on. Slijedio je korak do moći u prvoj španjolskoj Republici, do zadnje trećine XIX. stoljeća i potom dugogodišnja liberalna politika, kao istinska masonska štićenica. Njezin ondašnji poglavar, gospodin Praxedes Mateo Sagasta, kroz vrijeme vladanja Velikog Orijenta Španjolske masonerije bijaše "brat mir".

Pronevjere španjolske masonerije, i unutarnji skandali kroz njihovu povijest, objašnjavaju se činjenicom njezina napredovanja u tekućem stoljeću i pridruživanjem međunarodnoj masonskoj Udruzi, što je u ložama rezultiralo raskalašenošću i anarhijom.

Promatrajući masoneriju s domoljubnog stajališta, njezina povijest ne može biti tužnija i nesretnija. Masonerija je strancima bila oružje za ulazak u Španjolsku, da se uništi kraljevski ugled i Španjolce podijeli - sredstvo s kojom se počelo razarati španjolsku hrabrost i smionost, oružje koje su Englezi i Francuzi stoljeće i pol koristili za prodor u našu naciju. Svi ti događaji djelovali su u XIX. stoljeću kao sredstvo pobune i bili su od masonerije vođeni i korišteni: oslobođenje naroda Amerike, izdaja Reigoa i Torrtijosa, gubitak kolonija, krvave pobune u Barceloni, proglašenje dviju Republika, revolucija u Asturiji godine 1934.: sve te nesreće koje je Španjolska trpila kroz stoljeće i pol, uz nekažnjavanje

pokretača, raznim je svojim aktivnostima i izdajama počinila upravo masonerija.

Ako nas u sadašnjem vremenu opsjednu i svežu, stvorit će temelje za urotu protiv naše nacije. U borbi protiv usuda koji je masonerija nametnula našoj naciji pobijedio je naš katolički preporod i naša plemenita slobodna volja. Kroz cijelo ovo vrijeme naša katolička vjera i Španjolska nisu uzalud ostali izvan meta međunarodne masonerije.

Ako ustrajemo u našoj vjeri i mukotrpno nastavimo slijediti našu neovisnost i velikodušnost, za neko ćemo se vrijeme oduprijeti masoneriji i postavit ćemo se na noge.

Jedna jezgrovita izreka
12. veljače, 1950.

U raspravama našeg Caudilla postoji jedan izričaj kojeg bi po zapovijedi trebalo urezati u zidove zgrada i u povijesne knjige za izobrazbu dječaka, tražeći odlučan odgovor koji će među nama zauvijek poništiti klice razdora, za koje izjavljujem da su proizvedeni u Velikoj Britaniji, a to je da Španjolci budu protiv Španjolaca. Dopustili smo da nas u malo godina sustignu svi ratovi koje su nam nametnuli. Recept je za naše neprijatelje bio vrlo učinkovit i odanost njemu bila je velika, te je poticanju našeg razdora već deset godina poslužio vladi, krugovalu i neprijateljskom tisku, podupirući i podržavajući djelidbe.

Blistavo vrijeme Španjolske u velikim je stoljećima proizvelo puno tamnih sjena, koje su susjedi iskorištavali pri kovanju urota. Danas su procvali novi živahni pupoljci i oni obećavaju nove i još veće cvjetove, protivnici izvana i izdajnici iznutra u naše tijelo ponovno pokušavaju posijati bacil raspadanja.

Post scriptum: u pismu Pietru Blumu u našem dnevniku "Arriba" objavljen je senzacionalan dokument – i preteške su to riječi. Prisjetimo ih se:

"…Podatci o radu masona među profesorima i studentima iz moje zemlje, koje ste mi dali, vrlo su zanimljivi. Nešto o njima znamo iz vijesti koje potiču još iz monarhije. Vaše pitanje na temu toga srodstva s vladom Alboronoza ostalo je bez odgovora do danas. Ali tražiti odgovor, dragi moji, od vas koji s njima imate obilje doticaja, a još ih više ima Herriot, ne koristi ništa…"

U masonskom sustavu sve se temelji na prevlasti jedne neznatne manjine, koja kao skupina ili sljedba, dobro postavljena u odnosu na ostatak nacije, u prvom redu ima korist nad cijelim narodom i dok jedna nacija uspostavlja elemente djelovanja urote, druge su podređene stranoj masoneriji i to je ono što se događa u Španjolskoj i još nekim zemljama, u kojima je masonerija pustila svoje korijene…

Masonerija traga za ljudima u politici, koji su na dobrim položajima, utjecajni i vrijedni, da masonima mogu

olakšati njihov prodor i zaštitu, te se tako s njima vezati i u vlasti doći na ključna mjesta. Uvođenje u intelektualnu elitu, s bočne strane, njihov je prvi politički cilj, da bi tako dohvatili blizinu i utjecaj dvora i masonske čelnike i njima slične približili mjestima kao što su tajnička i mjesta glavnih direktora, te da bi onda preko toga za sebe iznudili dobre sinekure. Nikada nema dovoljno dobrih dužnosti i zaposlenja za masone, koji svoje suradnike pretpostavljaju običnim ljudima. Tako svaki ministar mason za podtajnika, tajnika i suradnike uvijek imenuje masona, a kada ne bi tako učinio susreo bi se sa srdžbom i kaznama koje slijede.

Na tom putu najlakše i najjednostavnije ciljeve u osvajanju ljudi, na početku XIX. st., kojeg obilježava najezda enciklopedista, čine intelektualni snobovi, unutar aristokracije. U tom stoljeću političke borbe, s čestim izgnanstvima i uključivanjima u klubove i lože ljudi bez domovine, te po masoneriji odnarođene i povezane i podčinjene Francuskoj i Engleskoj, - dovodili su na kraju do toga da je masonerija (tim ljudima) utiskivala aristokratski pečat, toliko značajan za snobove i mnoge španjolske odmetnike.

Intelektualni profil koji je na samom početku obilježavao masoneriju doveo ju je na plodno tlo sveučilišta, gdje je pod izrazom slobode težila mišljenju i kulturi sebeljubivosti, u čemu su intelektualci najosjetljiviji, a to je postalo sredstvo za odvajanje od kršćanstva i pothranjivanje duha buntovništva, koje utjelovljuje XIX. stoljeće.

Takvi, koji su u cijelom stoljeću izvršavali nesretne naputke da Španjolac bude protiv Španjolca, činili su visoko španjolsko društvo, aristokraciju, politiku i intelektualce, i u tome su uspjeli - da bez kazne i slave izgube kraljevstvo u kojem sunce ne zalazi. Nije postignuta propast španjolskoga naroda, niti njegovih staleža, kako je istinski jednog dana proglasio naš Caudillo jer, dakle, istom uz pomoć poniznosti bljesnula je vrijednost i junaštvo toga doba i izvela je na sunce naše sljedbenike, a ne stalež upravitelja, koji je častohlepna i nezasitna manjina, kako jučer, tako danas i sutra, i koja će, ako se Španjolci ne razbude, zauvijek ostati spremna na izdaju.

Masonska podvala dobro je namještena i poslušnost iz inozemstva tako dobro provođena da se Španjolska pretvorila

u lak plijen i u Europi postala strateški važno mjesto. Kada se Španjolska oporavila od svojih rana i pripremila za nove obaveze na sjeveru Afrike, lože u službi stranaca prouzročile su u prvim desetljećima stoljeća one buntovničke pokrete, što je dovelo do razloga za provedbu diktature generala Primo de Rivere (1870.-1930.), i sretnih namještaljki koje su smišljene izvan naših izvora, pobudivši nepovjerenje vječnih suparnika.

Od tada, što se kakvoće tiče, lože počinju propadati, a broj članova im se smanjuje na jedva desetak tisuća, ali njene klice potajno žive u liberalima i ustanovama obrazovanja i u nesretnim uspomenama, koje među istaknutom mladeži obnavljaju sredstva za novačenje, čime onda, kao kod Fausta, širom otvaraju put za prodaju vlastitih duša.

U ovom prebrojavanju ne možemo odvojiti djelić svijeta u kojem ne postoji duh novca, koji je onda u vezi s inozemstvom, što kasnije postaje igrom prema masonskim pravilima, za urušavanje španjolske ekonomije i nametanje diktature. Još nedostaje samo uspjeh na trasi koja dijeli vanjštinu narodne stvarnosti od ispraznosti i nedostatka sadržaja. Masoni koji su bili na sveučilištu radili su šutljivo i licemjerno i, među mladež koja je naivna i uvijek spremna na budalaštine - te je kao takva laka lovina u službi stranih interesa - uljudno su bacali kamenje smutnje.

Ako je diktatura bila potrošena i umorna, te je zato nakon Monarhije pala poput sazrelog voća, kao žrtva svojih slabosti, proglašenje Republike na svjetlo dana iznijelo je svu sramotu koju su bez stida i s otvorenim rukama primali kao cijenu svoje izdaje, uz pojavu razbojnika i buntovnika iz Sveučilišnog saveza studenata, koji je upute za obmanu primao od svojih drugova, a u tim trenutcima svemoći i masonske neobuzdanosti, masoni se odjednom, po svim elementima prikazuju kao uglađeni.

Blagi otpor mladeži pojavio se sa zakašnjenjem, ali izrastao je Narodni Pokret, koji je na površinu i svjetlo dana iznio sve smeće loža i otkrio je kako na Sveučilištu postoje dvije organizacije zasnovane na argotskom masonskom govoru pod nazivom Sveučilišni savez studenata – vanjski i Sveučilišni savez studenata – unutarnji. Prvi razumijeva javni savez, kojem pripada većina studenata a, drugi, tajni je onaj

koje je osnovala masonerija po svojim načelima i smjernicama s masonskim pristašama, koji primaju upute od Velikog Orijenta Španjolske, djelujući kroz obmanjivanje i izdaju svojih kolega. Bila je to ne samo španjolska organizacija, nego takva koja je prenesena i danas djeluje u mnogim zemljama Amerike, gdje jedna organizacija ima ista obilježja i tajnu masonsku stegu.[12]

Aluzija na pismo Prieta radnicima na sveučilištu, s ciljem da ih se preobrati, potvrđuje naše primjedbe o učestalosti tih namjera, koje se i danas žele ponavljati, bez obzira na to što postoje nemale razlike, i kojima tada u oslobodilačkom ratu nije bilo mjesta, što pokazuje danak u krvi naše mladeži, koja je odobrila razvoj jedne neuništive moralne snage i narodne moći, koja je iščupala surove nametnike proizišle iz izdaje.

U usporedbi s tadašnjim propalim sustavima, danas imamo snažan i moćan narod, koji je budan i koji zna što je masonerija i kako ona djeluje, i nije raspoložen dati im mjesto i prostor. I izvan toga, računajući s našom uzornom mladeži, koja ipak može biti iznenađena njihovom silovitošću i obmanama, jer masonerija je pokvarena, bit će potrebna samo jedna riječ, pa da se oslobodi velikodušnost i plemenitost, za strahovit odgovor.

U svezi zaraze te kuge, koju nije bilo lako iskorijeniti, u proteklim razdobljima imali smo previše događaja, a da bismo tu kugu ponovno dopustili.

---

[12] Tu se vidi umiješanost Engleza. Metoda lorda Alfreda Milnera, koji krajem XIX. stoljeća stvara unutarnji i vanjski krug britanske imperijalne masonerije.
Vidi knjigu: "Angloamerički Establishment", Carroll Quigley.

Vječni neprijatelji
22. veljače, 1950.

Prikazana u obliku koji je neosporan, masonska povezanost s glavnim počiniteljima naših domovinskih nesreća tijekom posljednjeg stoljeća oružje je s kojim se borila da bi postigla uspjeh u komadanju našeg imperija, a kasniji gubitak zadnjih kolonija, te propast Monarhije u sadašnjem vremenu, dovoljno su teška povijesna sudbina da ih španjolski narod zamrzi i stigmatizira, i uz to dobro je došla ovogodišnja vrlo jasna osuda Pontifeksa,[13] koju je o toj zlobnoj sljedbi izrekao za sva vremena i protiv koje je izrekao najteže prokletstvo koje Crkva primjenjuje za najveća zla, gdje je objašnjeno da jedan katolički narod kao što je španjolski, u kojem se u cijelosti ispovijeda istinska vjera u Krista, nespojiv s udrugom koja izdaje velike ideale, koje narod ispovijeda, a to je istinski Bog i ljubav prema Domovini.

S druge strane, ne postoji neka djelatnost niti udruga, koja se s jasnom nakanom opire nauku i masonskim postupcima, kao što su prešutne urote, koje svojim užasnim postupcima nastoje dohvatiti ono što ne mogu postići na polju časnog nadmetanja.

Onaj koji se u nekim okolnostima borio s istaknutim masonima u politici, znanosti, ili umjetnosti, ne može ukloniti mrlju sa svojeg imena i na kraju će ga masonerija proganjati i osuditi, s podnošenjem svih štetnih posljedica. Kada osuđuju, u punom smislu tajno šurujući, čak štoviše po moralu i pravednosti, oni zastupaju načela visoke etičnosti utemeljena na zakonu, vjeri i tradiciji naroda.

U takvom ozračju pravog neprijateljstva, masonerija želi izmigoljiti i sklanja se u skrovišta, koja su za njih pripremili stranci, vjerski otpadnici, kojima u zemlji zapravo služe kao predstavnik za spletke i makinacije.

---

[13] Te godine, nekoliko mjeseci kasnije (12.VIII.1950.), Papa Pio XII. objavljuje encikliku “Humani generis“, kojom brani nauk crkve i osuđuje zablude modernih teoloških struja, ubačenih preko crkvene masonerije.

Uzoran obrazac španjolskog masona liči na plahog stidljivca, koji se u društvu u kojem živi ne usuđuje suprotstaviti bilo čemu i koji će pred svojom obitelji na sve načine pokušati sakriti svoje tajno djelovanje, ali u većini slučajeva, poslije prevrtljivog života, završit će svoje zadnje životno razdoblje u krilu Crkve, tražeći na putu za vječnost oprost i pomazanje. Ova tragedija u kojoj se u našoj zemlji razmotava život masona povezana je i srodna s ostalom masonerijom, u kojoj tucet nesretnih ateističkih sinova i masona nevjernika, kojima nedostatak vjerskog odgoja olakšava ulazak u masoneriju, gdje postaju mnogobrojniji i bivaju prisiljeni na poslušnost, te se tako spašavaju od javne sramote. Pronevjere, utaje i delikvencije u koje su gurnuti zbog svojih ambicija, postignute su, nema dvojbe, u vremenu masonske prevlasti jer su tako, pužući uz vlast, primali nadarbine.

Vrata ulaska u masoneriju su prostrana i skromna, za novaka sve je bezazleno i vrlo je malo prepreka prilikom inicijacije, koje bi mogle biti u suprotnosti s prirodom onog koji oskudijeva u vjeri. Masonskom pripravniku pružaju se sredstava za život, vjerska ravnodušnost, prividna suzdržljivost i površno poznavanje obaveza masonskih šegrta, kao poduka prijeko potrebna za njegov početak i druga opća dobra u masonskoj promičbi, poput činjenja dobra, što lijepo zvuči u prvo vrijeme, čime se prikrivaju istinski ciljevi.

Prilikom upućivanja i iskušavanja mora se odrediti razlika između onog koji ulazi u masoneriju, kao u utočište spasenja, i onih drugih , koji žele dosegnuti mjesto u društvu u budućnosti, a koje nudi masonerija, te moraju biti uljudni da bi to dohvatili. Tako npr. zahtijevaju trajnu kušnju i razmatranje neke filozofske teze o masonskoj misli, koja pokazuje potpunu predaju kandidata prema masoneriji i svojim potpisom dopušta pokornost uz moguću odmazdu od strane masona, ako do čega dođe i, drugo, ako u potpunosti ili djelomično bude oslobođen kušnje, tada postaje čist i ispravan.

Među otvorenim tezama u jednoj španjolskoj loži, o razlozima revolucije, prikazan je zahtjev jednog vojnika, koji je prošao teški okršaj i o kojem se razvila mučna rasprava protiv vojske u kojoj je sudjelovao i protiv domovine za koju je prisegnuo da će ju braniti. Slučaj je izišao u javnost i pred

cijelim španjolskim društvom zapao je u nečastan položaj i predan je na milost i nemilost, kako je zakuhala loža. S obzirom na mjesto i obilježje njezinih članova od jedne do druge lože postoje razlike u običajima. A nije bezrazložno što su španjolske lože svojom raspuštenošću i neposlušnošću uvijek istaknute, zbog izvlačenja novca i prijevarama među braćom iz loža.

S činjenicama te naravi mogla bi se napuniti cijela knjiga, takvima koje polaze od onog masona, koji je bio tajnikom jednog španjolskog područja, koji je po proglašenju Republike otkriven kako izdaje svog generala i prijatelja, te je republikanskim urotnicima došao izručiti kopije karata i pisama primljenih od ministra. Zatim o drugom masonu, koji tvori dio Suda Časti, a glasuje protiv svoga kolege masona zbog njegova masonskog djelovanja, tj. glasuje za isključenje svoga 'brata', da bi dobio naklonost drugih članova suda, koristeći se tajnim glasovanjem. Nelojalan prema Domovini, nelojalan je i prema nadređenima i nevjeran je svoj vlastitoj braći.

Na opasanost od ljudi takve ćudi, koji dohvate vodeća mjesta u naciji, upozorava nas veliki Španjolac iz XVIII. stoljeća, koji se kao veleposlanik posvetio opisivanju svojih putovanja kroz Europu i koji je, u lijepoj knjizi od sto poglavlja, posvećenoj kršćanskom princu, svom Kralju darvao plodove svoje mudrosti i genijalnosti. U 52 poglavlju daje nam zaštitu od onog što je jednog dana postalo rak koji nagriza moderno društvo, koje masonerija prikazuje kao svoje, i njegove riječi znače dostojan završetak tog skromnog poglavlja, koje Španjolcima odašilje poruku.

Elige Saavedra Fajardo, *El escorpión como símbolo para presidir su empresa*, (Škorpion kao simbol upravljanja svojim postignućima), nam kazuje:

"Škorpion, iako prenesen na nebo i smješten unutar zvijezda, ne gubi svoju pakost pred tolikim velikim zemaljskim moćnicima, široko rasprostranjenim i utjecajnim, otrovan za sve što je stvoreno."

"Razmatrajući načela jasne kakvoće i djela prinude, koja uzdiže sudce i dostojanstvenike, ali zbog njihovih sklonosti i prirodnih mana, raste uvijek i mnogo puta opasna

moć, koja dolazi kao zaštita volje za vlašću, koja se protivi razumu i pobjeđuje ga, ako se čvrsto ne suprotstavi vrlina, koja može stvoriti otpor, bez kojeg smo u svijetu budućnosti i blagostanja obmanuti i oslabljeni."

"Ako se dobro učini zlim, u velikodušnom narodu loše postaje još gore. Iako kažnjen i ocrnjen, porok se želi još i rugati i još bi htio biti povlašten i preuveličavan. U bogatstvu pakost donosi zasluge i časti, što će postati sredstvo za moć. Ona je u nama prirodna, stečena, ili nametnuta. Ona ljutita čeka nagradu i pohlepa se zadovoljava u vlastitom nasilju, značajna je i nestrpljiva, ovisi o snalažljivosti tuđe samovolje."

"U slijeđenju načela, cijeni se više zlo nego li dobro, uviđa se da su oni koji su obično oštroumniji, ujedno i obmanjujući, ali mudrost nije pakost i ondje gdje nema vrlina ne može postojati niti čisti um. Zbog toga Kralj Don Alonso Aragonski i Napuljski slavi razboritost Rimljana, zato jer su unutar Kreposti izgradili hram Časti, u takvom obliku da se za ulaz u njega govori i prolazi kroz isti prolaz, osuđujući one, koji nisu dostojni časti i koji nisu kreposni."

U našoj naciji redove masonerije hrane ateisti, nevjernici, častohlepnici, pronevjeritelji i vjerolomni, predstavljajući nam članove sljedbe kao one s nedostatkom vrlina.

Vlast nad narodima Saavedra Fajardo smatra kobnim. U tome, i samo u tome, moramo tražiti uzroke našeg propadanja i nesreće za Domovinu.

Zločini iz loža
19. ožujak, 1950.

Povodom mog djela o masoneriji uočene su dvije pojave: prvo, osobe koje poznaju ciljeve masonerije i njihovo djelovanje u drugim zemljama žale se da smo djelovanje strane masonerije prikazali samo djelomično, po nalogu njihovih vrsnih članova i, drugo, pokazujući nam vijesti u časopisu jednog veleposlanstva, podsjećaju nas da engleska masonerija nije ateistička već kršćanska.

Ako se postavimo sukladno temeljnoj misli i moralu, slijedeći iste ciljeve i jednaka pravila i propise, onda sve treba sustići kazna i našim čitateljima trebamo ustanoviti da je masonerija najopasnija kada je obučena u janjeću kožu i ispravna i skromna u svom pojavljivanju. Dovoljno je da netko osnuje tajnu sljedbu i da je ista osuđena od Crkve, pa da ju smatramo odvratnom, u što nitko ne sumnja, jer su postupci jedinstveni u svim ložama i visoki stupnjevi posjeduju velike tajne i kasnije, u odnosu na niže stupnjeve, kroz više kušnje i napredovanje dosegnu apsolutno povjerenje. Također je neporecivo da poslušnost prema višim stupnjevima u loži obvezuje sve članove, a usprkos naputcima ispovijedane vjere, vlastitoj savjesti i interesima Domovine - oni iskazuju prijekor i s obzirom na poredak provode uzajamnu pomoć među samim slobodnim zidarima, protiv načela jednakosti i pravednosti. Povijest pokazuje da mason ne može otkazati poslušnost naredbama iz lože o kojoj ovisi i da neposluh u težim slučajevima znači da se masonerija obvezuje na progon i kaznu do izvršenja pokornosti, a tijekom vremena isti biva prokušan kroz lanac masonskih zločina, koji u svojoj sveukupnosti zapravo ostaju nekažnjeni.

Dobro, a sad: Poznajemo li masone i tajnu svrhu masonerije? Ako, dakle, kao što znamo, postoje oholi masoni i masoni statisti, pa istu odgovornost nije moguće pripisati novacima na prvim stupnjevima i onima na višim stupnjevima, koji imaju pristup većim tajnama. Iako unutar mase s nižim stupnjevima ne možemo svima pridavati jednaku odgovornost, onima koji tek ulaze u ložu gdje se već bore viđenije osobe

društva, koje su sređene i koje su potpuni ateisti, zločinci i razulareni slobodnjaci.

Da je masonerija ista u Španjolskoj kao i izvan nje, ustrojena kao sredstvo izdaje, dovoljno je jasno prikazano u političkoj povijesti raznih odcjepljenja. Engleske lože pripremile su odvajanje sjevernoameričkih od engleskih kolonija, okrenuvši se protiv Lože Majke i španjolskih loža, a u proteklom stoljeću pod stegom i naputkom iz inozemstva skovavši tako i odvajanje svih onih hispanoameričkih.

Uostalom, u masoneriji su se kovali politički zločini po masonskoj braći, što je prokušana stvar, ali to da masonerija bezočno niječe i opravdava svoju nekažnjivost, zbog svog ogromnog utjecaja, ostaje njezin najveći zločin.

Ne možemo nijekati posebnu tehniku s kojom se egzekucije vrhunski provode i pripremaju tako da u većini slučajeva ostaju nekažnjene. Povezanost masonerije s organizacijom karbonara – ekstremista, anarhista i razbojnika, prikazana je u povijesti političkog kriminala Španjolske i inozemstva kroz cijelo stoljeće i pol. Širenje masonerije na glavna područja tiska i ključna mjesta u administraciji pravosuđa od prvih trenutaka dopušta pripremu za oslobođenje od posljedica zločina i za odvraćanje pozornosti javnosti na ono nebitno. Koliko li ima ubojica koji se danas pripisuju izravno komunizmu, a zapravo padaju na izravnu odgovornost masonerije! Ali u povijesti više ne možemo ispraviti dobro poznate činjenice.

U srpnju 1936. g. u crvenoj zoni buknuo je Narodni Pokret pod predsjedništvom i vladom masona i smaknuto je mnoštvo masona, koji su iz sljedbe isključeni kao posljedica pobune 1934. g., dok su na vlasti bili crveni i njihove snage sigurnosti i vojska iz zone u kojoj su oni upravljali, kao i u vladi čije su vođe pripadale ekstremnim organizacijama. Te nesretnike nije spasio niti boravak u bolnicama, a niti među zatvorskim zidinama. U stvarnosti, nije izgledalo kao da će se nastaviti započeta serija ubijanja, poslije pobune u Asturiji, s ubojstvom jednog zastupnika, lažljivca, koji je svojedobno uživao plodove visokog stupnja masonerije, ali za pojmove lože počinio je velik zločin jer je uzdizao svoju čestitost i u Cortesu je optužio žestoko nasilje, koje je počinila njihova

revolucija. Kajući se pred Crkvom, umro je oprostivši svojim neprijateljima i moleći se zauzimao se za njih, ali zločin je ostavio jasan trag i, naravno, ostao je nekažnjen. Svi radikalni zastupnici, koji su pali pod utjecaj crvenih i koji su surađivali s katolicima, kao i desničari koji su bili isključeni iz masonerije, bijahu tretirani rukom ubojica iz lože, koji su pobunu iskoristili kao oružje.

Međutim, ta smaknuća ne pogađaju samo one koji su krivi kao izdajice, po naredbi, jer za izvršenje pokolja također treba dohvatiti političare-kriminalce, koji su još pronicljiviji (od izvršitelja). U tom pogledu, u bliskom vremenu sjećamo se pokušaja ubojstva Kralja, što smo vidjeli u svjetlu republikanske ere i po želji izraženoj od jednog tipičnog masona, a što je objavljeno poslije njegove smrti. Uvidjevši kakve su namjere prigodom posjeta jednoj pomorskoj bazi španjolske Monarhije, u jednoj masonskoj loži toga grada skovali su naum o ubojstvu Kralja: jedan masonski brat ponudio se da će Kralju oduzeti život, skrivajući se na putu i približavajući mu se u uniformi. Samo odlučna i energična intervencija i zrelost vođe lože, iako nevjernika, ali dobrodušnog čovjeka sa savješću, suprotstavila se izvršenju smaknuća, te je ubojstvo Kralja, koje su pripremila druga braća - izbjegnuto.

Drugi strašan zločin dogodio se kod osvajanja Madrida i zahvaljujući Narodnom Pokretu ovaj put nije ostao nekažnjen. Obaviješten sam o ubojstvu falangista, koje je unaprijed smišljeno i trebalo je izgledati kao slučajni događaj, ukoliko široka istraga ne dođe do otkrića, ni poveznice sa urotom, i ukoliko ne uspije prikazati moralnu bijedu koja je skovana.

U prvim danima poslije zauzimanja Madrida jedna ljupka djevojka ponudila se kao pomoć u poslovima strojopisa ženske falange i tamo je tražila prijateljstvo s mladim falangistom, koji je imao vezu s masonerijom i koji je sa šefom civilne zaštite surađivao u otkrivanju slučajeva povezanih s masonerijom. Mladić nije odolio privlačnosti Eve i rođene su zaruke. Jednog dana, kada su u parku bili sami, u ljubavnom čavrljanjima, djevojka mu predloži da razmisli o pištolju i isti mu prisloni na trbuh, te ga isprazni u žrtvu. Pošto

je zatražio pomoć od prolaznika, mladić je na brzinu prebačen u bolnicu, gdje je dobio medicinsku pomoć. Jedine riječi koje je na samrti uspio izgovoriti bile su: "Droljo jedna, nisam vjerovao da si za to sposobna" i zatim je izdahnuo.

Iako su dani prolazili, počiniteljica zločina šetala je slobodno. Masonska ruka oslobodila ju je opasnosti koja je vrebala, ali i pokojnik ima prijatelje i drugove, koji su znali tko je odradio naređenje protiv zapovjednika Gabaldona, koji je zajedno sa svojom kćeri tajanstveno i barbarski ubijen u okolici Talavera.

Bila je javna tajna da zločin nije slučajan i da je djevojka bila kći poznatog masona i u bolnici se znalo i prepričavalo da je na umoru, u zadnjim riječima mladić optužio tu djevojku.

Istraga je došla do kraja i pod pritiskom pitanjima, završila je s djevojčinim priznanjem zločina. Sve je bilo smišljeno i pripremljeno: i njeno nuđenje Falangi i privlačenje mladića i na kraju - smaknuće. Djevojka je bila poticana i nagovarana od oca, te je u dobi od dvanaest godina s prvih poticaja priključena masoneriji. Ovog puta po dokazanu zločinu provedena je sva težina zakona, pomoću onog nesretnika.

Ne radi se o jednom nestvarnom postupku nego o jednoj stvarnosti našeg vremena, jednom strašnom zločinu, koji ne poštuje niti sinovsku vezu.

Kako Španjolci mogu biti ravnodušni prema životu i postojanju loža u Španjolskoj? Nije isto biti pokraj topa koji puca i ondje gdje pada projektil. Za onog koji iz topa ne zna pucati igra može biti zabavna, ali onom koji pucnjavu prima prizor ne može biti gori.

Stupnjevi i kušnje
26. ožujak, 1950.

Među masonskim djelatnostima ne postoji niti jedna, koju bi braća sakrila bolje od vlastitih zločina. Kada se u nekom glasilu razvije ta tema i kada se s nepobitnim svjedocima dokumentirano prikaže smaknuće, obavljeno do kraja po naređenju lože, masonerija na to odgovara zavjerom šutnje – a da ni ne pokuša opovrgnuti teške činjenice kojima ih se tereti. Kada se najizravnije prikaže važnost predmeta, tada oni s prezirom niječu postojanje takvog zločina, okrivljujući drugu stranu da iznosi izmišljotine onih koji ih blate, a kada u nekoj prilici pokušaju zamagliti činjenice na svjetlost dana izlazi prava djelatnost masona. Brane tezu da ukoliko bi neki mason i počinio zločin, ne bi trebalo da cijela odgovornost zbog toga padne na sljedbu, jednako kao kada bi svećenik koji bi počinio zločin odgovornost pokušao prebaciti na cijelu Crkvu, kojoj pripada.

Sustav je to koji je očigledno djelotvoran i spretan, dakle, činjenice ostaju dok traju komentari, ali lukavim raspravljanjem i pretjeranim izvrtanjem ispada da masonski zločin i nije tako opak i da se likvidacija, bio to mason ili ne, ne vrši po tajnom nalogu sljedbe, zbog čega bi masonerija, inače, mogla biti osuđena. Uspostavljen je takav sustav i on se tijekom godina stalno ponavlja.

Odluka ne će promijeniti stranu s koje masonerija u izvršenju zločina nastupa, ali unutar svojih djelatnosti nastaviti će izgledati kao izdajnička i u svoj biti neposlušna i djelovat će po naredbi i u interesu viših ciljeva, koje joj određuju njezini upravitelji.

Da slučajnost ne može biti učestala pokazuju nam činjenice po prirodi stvari, a budući da masonerija zloupotrebljavaju situaciju, reakcije društva nadmašuju sva predviđanja, što završava tako da na dno baca sve lukavštine loža.

Obavezna je i osnovna stvar kada netko napravi zločin takve prirode, i još puno više kada se radi o smaknuću koje je dobro pripremljeno i to, od osobe za koju bi tako što bilo nezamislivo, iz masonske visoke hijerarhije, da tamo gdje nedostaje trag izvršenja zločina, o tome se ne običava pisati,

unatoč tome što u masonskim organizacijama tj. u njihovim propisima vrlo raznoliko i šaroliko možemo čitati o stupnjevima, koji na osvetu o kojoj govorimo ciljaju izravno.

Ako masonske stupnjeve podijelimo simbolično (od prvog do trećeg), što razumijeva razdoblje kušnje koje ne ide iznad toga, tada bismo ih mogli zvati novicijatom masonerije, što je kao neobična vrijednost jednostavno shvatljivo, o čemu nam je govorio otpadnuti mason, ne udaljujući se od istine. Tu se priprema filozofska budnost i pronicljivost, svjetovne teorije, politički naputci i poslušnost koja dolazi odozgor.

Glavni stupnjevi (od četvrtog do osamnaestog), koji započinju s tajnim majstorom, a završavaju s vitezom ružina križa, gdje se masoni ponovno udružuju po stupnjevima preko kojih čine punu masonsku formaciju, provjeravaju se tako da im se daje odgovorna zadaća i iskušenja da ne bi postigli višu razinu i ključno mjesto, ako ne pokažu potpunu izdržljivost, vjernost i poslušnost, koju masonerija zahtjeva. Može se osigurati da uz pomoć napredovanja u stupnjevima, za više tajne zahtijevaju prisege, čiji je cilj još veća tajnovitost u sljedbi, koja se uzdiže sve do zasljepljenosti.

Osamnaesti stupanj, od glavnih, "vitez ružinog križa" bavi se djelatnošću obrazovanja i odgoja i upravlja podčinjenim glavnim stupnjevima, pokazujući težak put i razrješavajući ih obveze koja dolazi od tajnog majstora do ružinog križa, koji nas zanima, ali između njih ipak postoji jedan vrlo nepristupačan deveti stupanj, nazvan "*majstor izabran od devet*" i obično se također jednostavno zove "*onaj od osvete*". U kušnjama za taj stupanj simbolično se misli na smrt Hirama i na smaknuće jednog od ubojica rukom jednog između devet izabranih, budući da je Salamun poslao da se glava izdajice postavi na istočni toranj hrama i kao nagradu nazvao ga Joaben, osvetnik, tako da osmoro braće koji su ga pratili dopuste naziv majstora izabranog od devet.

Obilježje ovog stupnja je da u jednoj ruci drži ljudsku glavu za kosu a druga je ruka naoružana krvavim bodežom, a ispod stoji geslo **vinceri aut mori**. U prisezi se uobličavaju slijedeći izrazi: "Dopuštam da mač pravde odstrani moju glavu, ako jednog dana izdam instituciju ili zatajim obećanja koja sam dao slobodno i dobrovoljno". U ovom devetom i

kapitularnom (glavnom) stupnju najvažnije je da mason u red ulazi s istinskim i stvarnim uvjerenjem.

Zatim dolaze filozofski stupnjevi (od 19-30) i na kraju uzvišeni s najvećom moći (od 31-33). Od svih stupnjeva koji službeno postoje u praksi se koriste samo rijetki od njih, najistaknutiji i najvažniji prijelaz iz jedan u drugi je skokovit i u isto vrijeme različito dopustiv. Od tih filozofskih stupnjeva trideseti je vitez **Kadox** s nadimkom *veliki izabranik* i simbol je izvršenja osvete, a zovu ga i sudski ubojica Jakova od Molaya, a obećanje kazne po tom zločinu, te zlostavljanje i obrana nedužnosti u vremenu kada se hvata za bodež, premise su za ispunjenje dužnosti bez obzira na posljedice i smjeraju na pravdu po kojoj je istinski Kadox ima u posjedu kao prvu vrlinu koju ne gubi iz vida, kada se provodi kazna uz one riječi koje pri činu unaprijeđenja u viši stupanj izgovara veliki majstor ceremonijala:

"Zrelost tvojih nacrta, oprezno čuvanih dok ne stigne trenutak, tada sa sigurnošću možeš primijeniti, i ukloniti sa svoje strane svoju volju, kao da je nemaš, da se postigne uspjeh", ostvarujući pri tom aluzije poput onih u kojima se uživa u nasilju nad grobovima Pape Klementa V. i Kralja Filipa Lijepog, kao obrascu duha osvete i organizacije nasilja, koju obilježava taj stupanj masonerije.

Izričaji su: "Kao slijednici templara iz XIV. stoljeća nismo napustili odluku da ih osvetimo", ili ovaj drugi: "Naše djelovanje na osveti, dakle, nije ni bilo završeno" i pitanje koje se upućuje novom članu glasi; "Plaši li te težina moralne odgovornosti kada ustrajavaš na tome da uđeš u naše tajne?"; i konačna prisega glasi: "Prisežem i obećajem prema svetoj zadužbini da ću pristati biti žrtvovan zbog neznanja, pretvaranja ili ugnjetavanja (ovdje u knjigama i ispravama stoji jedan redak i točka gdje se skrivaju rečenice koje se ne žele objaviti) da me se osudi na gubitak časti, na prezir i sramotu, te na kaznu velikog izabranog viteza Kadoxa, ako budem izdajnik svojih prisega, ili ako nekada postanem nasilnik, ili varalica".

Tako je u organizaciji sljedbe, u njezinim propisima, u njihovim knjigama i službenim aktima prikazana odmazda, koja čini glavnu bit smaknuća.

Ja znam da postoji nekoliko umjetnih mamaca koje su masoni iznijeli u javnost, niječući pakost i zlobu koju sljedba provodi, pružajući otpor uvjerenju ljudi da mnogi od njih nisu mogli imati časno i viteško sudjelovanje u takvoj kriminalnoj organizaciji:

kao pouku pri proučavanju masonerije u povijesti našeg naroda preporučio sam im sve od kraja XVIII. st. i cijelo XIX. stoljeće, od revolucionarnih pokreta u svijetu u onim godinama, i mogućnosti istraživanja koje masonerija dosiže do krajnjih granica neprirodnosti. Iz ovog opisa vidimo kako masonerija djeluje. Opća masonska taktika, koja se provodi od njezinog postanka prvenstveno je to da se uvuče u područje politike, u skoro sve stare liberalne stranke, u naprednjačke stranke, radikalne stranke, radikalno-socijalističke i ostale ljevičarske skupine, dosegnuvši do najviše razine socijalizma, čija većina uglavnom pripada masoneriji, bez koje postoje barem konzervativne stranke, odnosno, bore se protiv ubačen-ih špijuna sa suprotne strane i tako je masonerija u biti ratnička i u svoje redove želi uvijek postići i privući nekog novog brata.

Drugi ciljevi za kojima masonerija traga su iznad svega zauzimanje prostora i napredovanje unutar područja tiska i dohvaćanje svih utjecajnih mjesta u lijevom tisku, a također i brojna važna mjesta na strani desnice i neovisnih novina. Zbog toga od početka ciljaju na upravljačka tijela u pravosuđu, što kao puni interes njeguju približno dva stoljeća, tako da im je *ministarstvo pravosuđa jedan od glavnih ciljeva*, isto tako kao što je to cilj i komunističke partije. To je za njih cilj nekažnjivosti, što podrazumijeva bitna mjesta u ustroju tog ministarstva kao i u sudstvu, i tu su sa svojom braćom masonima dobro povezani, a potom i s važnim mjestima u politici, a osim toga značajno im je da na mjestima sudaca budu masoni, što znači da ih se za zločine koje su skovali ne će kažnjavati.

Masonerija se ne žuri, zna pričekati, sabrati svoje snage, pomicati svoje pješake, pripremiti ih za dan i sat, kada je za ostvarenje zločina predviđeno mjesto i sudac privrženik. U blizini mjesta događaja masoni postavljaju jednog ili više agenata. Ostalo je lako: izbrišu se tragovi, krivotvore se

dokazi, sudac revno odradi masonsko izbjegavanje pravde, a tisak obradi javno mnijenje. Ako se to neki puta izjalovi, tada se računa s braćom iz drugih djelokruga, kako bi se izbjegle posljedice. Tu je i oproštenje, pomilovanje i na kraju, sve do pripreme bijega, kao zadnje. Zbog sigurnosti izvršitelja, masona ili nemasona, velik se dio masonskih zločina ne izvršava izravno od članova sljedbe, već preko drugih organiziranih ekstremista i ubojica, čiji izvršitelji se lako nagovore na zločin, osokoljeni na svoju strast protiv društvene zajednice. Često se dogodi da kada budu uhvaćeni, ubojice u cijelosti priznaju prirodu i motiv zločina, njegove pokretače, te kada su već u zatvoru, odnosno kada su već izloženi žrtvovanju puno puta otkriju sve što znadu, ali ne prikažu kako je došlo do zamisli ubojstva.

Admiral Darlan, ubijen na izgled od francuskog domoljuba, čime smo se bavili na drugom mjestu, likvidiran je po engleskoj masoneriji, zbog sumnje dosluha sa SAD, jer je smetao nakanama degolista iz Velike Britanije. Danas, s napretkom znanosti, suvremeni zločinci učinili su za masoneriju još više i olakšali su suradnju sljedbe i znanosti, što istu još bolje stavlja u službu zla. Za žrtve zrakoplovnih nesreća, u kojima pogibaju šefovi država, istaknuti političari, ili osobe omržene sljedbama, gotovo u potpunosti postoji sigurnost da su poginuli zbog sabotaže na zrakoplovima pripremljene od agenata koji su služili masoneriji.

Danas u Francuskoj nazočimo jednom čudnom slučaju progona masona, u predmetu nazvanom tužnim imenom "borba generala". Neovisan duh glavnog lika je sljedbi kojoj je pripadao dvije godine pravio smetnje njihovim nakanama. Ista je tražila da bude vrhu Glavnog stožera Francuske, kao jedno poučno sredstvo pod njezinom stegom i nadzorom, a ne tako kako je htio isključeni general, koji je požurio zaustaviti postupak i njegove tragove. Sustavno trovanje arsenom uništilo je njegovo zdravlje, zbog čega je duže od jedne godine morao ležati u krevetu. Razni nalazi i analize učinjeni po nalogu kućnog liječnika otkrili su pokušaj da ga se dovede do smrti. Pošto je uzbunio nadležnu službu predmet je u cijelosti propao. Unatoč prekomjernoj sreći generala moć loža je pobijedila i nametnula je predložen naziv ("borba generala").

Ako se fizička eliminacija obustavi ostaje, međutim, masonski utjecaj u cijelom državnom poretku, uz moćnu odredbu o gubitku građanskih prava. Provedena je istraga da bi se otkrilo tko je vlast u Indokini tj. Vijetnamu, što je bilo posljedica rasprave po izvješću francuskog generala koji se nepromišljeno i neoprezno objavljen (u tisku) preko špijuna kojeg je razotkrila policija. Dovoljno za sramotu, koju je izazvao tisak, da bi se u vremenu koje služi protuvojničkom duhu postigao uspjeh, jer vojnički duh smeta ložama.

U vlasništvu tadašnjih ministara rata i samog predsjedništva postoje različiti primjerci izvješća koje je objavio general. Je li tadašnjeg časnog i uglednog generala pokrenula nepromišljenost, ili zločin? Usprkos svemu, optužba je naprosto preusmjerena.

Optuženi general se unatoč tome nije ponizio. Odlučno se branio i ciljao je visoko, a kada je u povoljnom trenutku odstupio ministar rata, prizemljio je stvar, koja je prijetila da se pretvori u škandal još većih razmjera i malo kasnije, usprkos tome, u toj senzacionalističkoj pustolovini dao je prednost američkoj nedužnosti, a nakon što je tisak u Sjedinjenim Državama prozračio atmosferu javno je mnijenje slučaj nazvalo "borba generala" i nova je vlada zapovjednika Glavnog stožera uklonila, s ciljem da se i ostale generale uspješno protjera. General je nesumnjivo nastavio s obranom, ali njegov će glas ostati pokopan plaštem tišine, čije će namjere sakriti lože.

Eto, kako zločini i progoni masona nisu povlastice jedne nacije, nego su u biti univerzalni, premda njihova probitačnost može ovisiti o stupnju potrebe i moralnim uvjetima zemlje u kojoj se ostvaruju.

Povijest masonerije
2. travanj, 1950.

Raspravljajući, u povijesnom smislu, koje je godine masonerija ušla u našu zemlju, bilježimo da je to prva trećina XVIII. stoljeća, kada je u nazočnosti jednog međunarodnog skupa određeno samostalno nastupanje jedne lože u Madridu. I bez povijesnog istraživanja raščišćeno je i utvrđeno da je masonerija u Španjolsku ušla u godini 1728., preko Filipa Whartona, prvog i zadnjeg vojvode od Whartona, koji je iz svoje zemlje izgnan i koji se u službi Burbona obreo u Španjolskoj.

Dvije knjige, napisane u Engleskoj, prikazuju nesretan život ove značajne osobe, a u pozadini svega je jedan beskrupulozni pustolov:

The Life and Writings of Phillip late Duke of Wharton, London, 1732., i drugi naslov *Phillip Duke of Wharton,* god. 1913.

Prema povjesničarima bio je očaravajuća i ohola osoba, crvenokos i kosa mu je u velikim uvojcima padala preko ramena, plavih očiju i ponosnog pogleda, naočit i rječit i obrazovan, te se kao takav prikazuje uzornim društvenim likom s početka XVIII st. S druge strane iste medalje nalazi se pak osoba s velikim nedostatcima; njegovo neograničeno častohleplje, cinizam, sklonost piću odveli su ga u nelojalnost i raskalašenost.

U zanimljivom opisu iz tog vremena, koji nam je stigao u ruke i koji zadovoljava radoznalost o toj osobi, koja čak i za engleske pojmove prebrzo zatvara svoj životni put, o osobi koja jadna siromašna i prognana umire među redovnicima jednog samostana i u svojim zadnjim trenutcima u molitvi prihvaća Katoličku Crkvu.

Njegov djed bijaše četvrti barun od Whartona, prema povjesničarima na glasu, što može imati velik značaj za ono doba, po najljepšim nožnim listovima u Engleskoj.

Oštroumnošću i sposobnošću za sebe je pridobio i sreću. Borio se za Karla I. bez obveze, podupirao je Cromwella iako mu nije služio, služio je Karlu II. iako mu nije bio odan, kažu povjesničari o njemu. Njegov sin Tomas Wharton, otac našeg podanika, bio je prezbiterijanac – ateist i majstor korupcije i izmišljotina, te je cinički podržavao ideju da je prihvaćena laž vrijedna kao i istina. Uz pomoć politike i pobune zaradio je novac, slavu i čast da bude prvi markiz od Whartona i Malmesburya. S takvim pretcima nije čudo da unuk postane značajniji od svojih prethodnika.

Rođenje Filipa Whartona postalo je jedan od glavnih događaja u engleskoj aristokraciji 1698. godine. Kumovao mu je William III., a kasnije je govorio da je to bila kraljica Ana, koja mu je po rođenju dodijelila titulu vikonta od Winchendona. Svoju titulu posvetio je svome ocu markizu i svim njegovim potomcima i uglednicima egzaktnih znanosti i političkim prvacima, koji prema mladiću nemaju tajni. Zbog želje da ga se odvrati od zavođenja na katolicizam podnio je još veći pad raspoloženja. Protiv očeve volje sa sedamnaest godina oženio se s jednom prostodušnom djevojkom koja je, iako lijepa, bistra i dobra, za ponosnog markiza imala jedan nedostatak tj. bila je kćer general-bojnika bez sreće i bez dobara. Ova suprotnost sunovratila je i uništila kule u zraku o budućnosti njegova prvorođenca i nakon nekoliko mjeseci markiza je otjerala u smrt.

Nakon što je prvo vrijeme nakon vjenčanja prošlo, zbog naprasitosti Filip Wharton napustio je ognjište da bi među mladima svoga vremena postao istaknuti slobodnjak. Nekoliko mjeseci nakon smrti oca umiru mu majka i prvorođenac, što kao udruženo u njegovoj nesreći završava slabljenjem veza sa svima, osim s odanom i vjernom ženom. Kao veliki miljenik sreće odlučio je zaključiti svoju naobrazbu putujući Europom.

Njegove spletke oko pretendenta Stuarda, viteza svetog Jurja, i njegove majke, zajedno nastanjenih u Francuskoj, učinile su da zadobije povjerenje i obećanja vojvode od

Northemberianda, unatoč profućkanom novcu, kojeg se u tom slučaju domogao. Vratio se u Englesku, u *Camara de los Pares*, kraljevstvo Irske, gdje mu usprkos mladosti dopuštaju da stane u obranu Hannovera, zbog čega ga kralj Juraj IV. promovira u vojvodu od Whartona, s 19 godina, što je jedini slučaj u povijesti Engleske. Visok položaj i samosvijest mladog vojvode omogućili su mu da privuče naklonost intelektualnih krugova, koji su ga razmazili. Ulizice, pjesnici i pisci slavili su njegov genij i posvećivali mu knjige, koje je on obilno isplaćivao. Godine 1721. primljen je u Dom Lordova. Njegov politički put od samog je početka bio krajnje buran i priključio se strani slobodarske oporbe, protiv vladajuće dinastije: napadao je i potkazivao ministre zbog njihovih pogrešaka i požuda, što je života koštalo starog političara Stanhopea. Da bi raskrinkao toliko podanika, razne vrste poroka nitko nije koristio bolje od njega. Predsjednik jednog (masonskog) kluba nazvanog "Zov pakla", natjecao se u Londonu u širenju poroka preko krabuljnih plesova, s bezbožnošću, bogohuljenjem i bludnošću. A njegov nedostatak vrlina, častohleplje i ateizam snažno su ga gurali prema masoneriji, koja ga je primila raširenih ruku. Razumljivo je da bez plemićkog statusa nikada ne bi mogao postići društveni ugled i politički utjecaj, koji je kao mlad i ponosan član Doma Lordova želio, a poziv se pokazao kao blistava prilika.

Usprkos slavohleplju Wharton nije bio podložan poslušnosti i od ulaska u ložu unutar sljedbe ciljao je na veliko majstorstvo, nastojeći da ga dostigne koristeći se odsustvom velikog majstora vojvode od Montaguea i da u prigodnom trenutku prilikom reizbora preuzme ložu, spletkareći na sve načine da bi se domogao željenog mjesta. Ni razboritost drugih, ni imenovanje pravovjernog Desaguliersa, kao njegova pomoćnika, unutar cijele masonske organizacije nije moglo ukloniti razdor, koji se očitovao od kada mu je ukazano povjerenje.

Uznemireni radi njegovih postupaka, masoni su ga poželjeli ukloniti i na izborima za imenovanje na položaj Velikog majstora gubi za jedan glas, što bijaše uzrokom njegova pada, za čime slijedi isključenje iz lože, pri čemu

izgovara starodrevne riječi *Jubelas, Jubelos, Jubelom*!, spalivši na svečanom sastanku svoje rukavice i pregaču.

Zbog odmazde pomoću svojih prijatelja i pristaša u Londonu je osnovao drugo tajno društvo pod imenom *Gormogons*, podrugljivo drevno salamunsko značenje, iz kojeg prava masonerija vuče korijene, dok njegova sljedba proizlazi od prvih kineskih careva. Tako je rođena loža otpadnika na čije čelo se uzdigao sam Wharton.

Nekoliko godina kasnije umire njegova jadna supruga, napuštena i žalosna, a on sam, slijeđen u stopu od svojih obožavatelja, pokušavao se uzdići u politici, te zatim prodaje svoju imovinu i napušta London. Vratio se po milosti Stuarta, Jakova III., potom mu je u Parmi priznata titula vojvode od Northumberlanda i dodijeljeno mu je odličje Reda Podvezice, što čini najviši viteški red.

U to vrijeme Španjolska se našla u središtu europskih spletki, iz tog razloga sva su sredstva i utjecaju upravljeni na rat protiv Engleske. U Španjolskoj je upoznao jednu dvorsku damu koja se zvala Maria Teresa O'Byrne, kći pukovnika O'Byrnea iz pukovnije Hivernia, koju su činili Irci u službi Španjolske, i s njom se oženio prešavši na katoličku vjeru. Njegovo preobraćenje na katolicizam bilo je čisto formalno, jer pomoću tog poteza u Madridu je 1728. g. osnovao prvu masonsku ložu i prema tadašnjim vijestima uspostavio je veze s pravom masonerijom tj. Velikom Ložom Londona.

Trebamo zabilježiti činjenicu da je jedan Englez utemeljitelj naše masonerije i da vrijedi razlaganje o ponavljanju povijesti izdaje, koja se potvrdila i u njegovu kratkom životu, jer je osnovana loža, kako se govorilo, od prvog trenutka ovisna od engleske masonerije, i koja je od tada pa nadalje kroz slijedeće stoljeće ojačala posredstvom utjecaja i najezde iz Francuske, jer se razvijala u frankofonskim ložama uz pomoć španjolskih izdajnika.

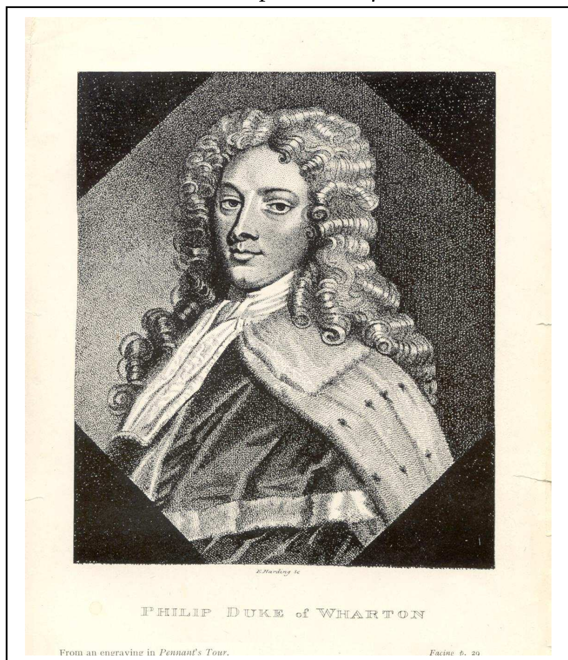
U našem narodu Wharton nije mogao dugo ostati miran i njegova se djelatnost razvila na svim razinama. Ubrzo, pod zaštitom Jakova III. djeluje u Francuskoj i Italiji, a najviše u Rimu, ali iz papinskog grada biva protjeran zbog bančenja, orgijanja i bezobrazluka. Vrativši se u Španjolsku sudjelovao je u napadaju na Gibraltar, u redovima grofa od Torresa, i

tamo je ranjen, te je od Kralja imenovan pukovnikom i pridružen irskoj pukovniji u službi Španjolske i sve to u vremenu kada je u Engleskoj izbačen iz Doma Lordova, uz konfiskaciju imovine utvrđene u toj zemlji.

Po povratku u Pariz stavio se na raspolaganje Walpoleu, engleskom veleposlaniku za Hannover, i u kratkoj epizodi u toj zemlji zajedno s vojvodom d'Harcourt sudjelovao je u zabavama i lovu, rušeći i uništavajući povjerenje koje je zadobio, pa se potom vratio u Španjolsku, gdje mu je priznat čin pukovnika, i priključio se jedinici, te je slijedio put njezinih trupa. U jednom takvom putovanju kroz zemlju Tarragone teško je obolio i prenesen je u samostan Poblet, gdje umire, na izgled kršćanski, okružen bogoslužjem tamo-šnje zajednice, na dan 31. svibnja 1731., kao čovjek proklet od Engleza.

Ako takvo podrijetlo i pokroviteljstvo imasmo u našim španjolskim ložama, onda nije čudno da trčkaramo za vremenom i slijedimo protušpanjolsko korito, služeći tuđim interesima.

Phillip Duke of Wharton

Progoni vjere
9. travanj, 1950.

Časopis *L'Osservatore Romano* u jednom broju piše o Crkvi i masoneriji, a autor je nastavnik teologije iz Vatikana imenom Cordovan, koji je nedavno preminuo, a koji je po ovlasti Svete Stolice i po vlastitoj teološkoj sposobnosti odlučno prosvjedovao protiv vijesti koje kruže i njihova zahtijevanja povezanosti između nepomirljivih suprotnosti, čemu je uzrok bilo otkriće vječitog neprijateljstva masona prema veri i Crkvi, a što je ugledni otac Mariano Cordovan u uglednom časopisu opisao.

Na svjetlo dana izišla su takva mišljenja, koja nastoje ukloniti posljedice djelovanja masonske sljedbe, prikazujući je manje-više kao bezopasnu družinu, koja ne zaslužuje izopće-nje i osudu, oko čega Katolička Crkva nastoji. Ali Crkva se u svojoj beskonačnoj mudrosti pridržava svojih propisa, kanona br. 684 i 2335, i masoneriju osuđuje na izopćenje i svemu tome daje ime i pravi smisao, bez obzira na razlike u obredu, te katolicima na taj način prikazuje da ne padaju u obmanu vanjskog pokazivanja sljedbe i da u svom neznanju ne budu dovedeni do toga da ne razlikuju što znači biti katolik ili mason. Neke lože, s obzirom na različitost osoba u njima, u uvjetima mira u kojima se odvija politika, ili zbog raznih drugih razloga, ne izgledaju neprijateljski nastrojene načelima katoličke vjere i njihovi ciljevi svode se na zabavu i pučke plesove, te razne svjetovne aktivnosti bez nekih posebnih posljedica, ne želeći kazati u kojem obliku organizacije rade i zbog čega su izuzeti i stavljeni pod crkvenu zabranu, odnosno interdikt i izopćenje. Crkva, kako je dobro rekao talijanski teolog, ima sadržaj Božanskog nauka, koji je objavljen od Boga, i povezanost života s uvjetima vječnog spasenja. I po tim bitnim sastavnicama ne može biti sporazuma bez potpune odanosti.

Svi progoni koje je Crkva pretrpjela od javne vlasti u zadnja dva stoljeća isključivo su djelo masonerije i njezinih sljedbenika. Danas komunizam daje usmjerenje za nasilje i progonstvo Katoličke Crkve, a pozornost svijeta ne uklanja posljedice u stalnom i obnavljanom djelovanju označenog

puta, svojom rukom uništavajući moralni autoritet i načela vjere, služeći se nemogućim grozotama progonstva, kako danas čine i komunisti. Masoni omogućuju put u središte Europe, u koje se uvukao komunizam i njegovo licemjerje, pakost i djelovanje u sjeni, sto puta opasnije nego li oštri udarci koji potiču obranu.

Masonerija prosuđuje na dva načina: praktični i doktrinarni. Ako istražujemo činjenice tijekom dva stoljeća susrećemo uspostavu mehanizma pobune političkih slobodnjaka i, malo kasnije, ljevice unutar građanskog društva. Bilo je to oružje užasa, potajno upotrijebljeno iz loža i radionica za progonstvo katoličke vjere i njenih institucija, za sustavno uništenje katoličkog duha u narodu, posredstvom škola, sveučilišta, tiska i knjiga. Oružje za osvajanje stiglo je i upotrijebljeno je kroz pripremu i pod okriljem revolucionarnih i emancipirajućih namjera za narode Amerike. Prijestolja u Europi koja su pala i dalje padaju pod spletkama i urotama masona, što se nastavlja i u tekućem stoljeću, korištenjem pobune masa i, naravno, pomoću vođa, članova i ostalih podčinjenih ložama.

Ne radi se o samovoljnim optužbama, koje povijest nije prepoznala, nego o vlastitim objavama iz loža, poslije svakog njihovog uspjeha. U masonskim dokumentima i časopisima ostalo je zabilježeno koliki je udio masonerije u novim republikama.

Stoga iz perspektive masonerije može izgledati da je ista imala ogromnu ulogu u oslobađanju nekog naroda i tako je na spretan način prigrabila zasluge u svome služenju za ostvarenje slobode i neovisnosti ljudskoga društva. Cilj masonerije je rad na oslobađanju od ograničenja i primanje u svoje okrilje vođe i prvaka pobuna, ne zbog ljubavi za slobodom, niti zbog služenja nauku o samoodređenju naroda, nego zbog pomoći u vladanju za vlastitu korist, prouzrokujući pri tom ogromnu štetu suparničkim nacijama. Pomoću masonerije i dvoličnih ljudi moćne su nacije ostvarile nakanu podjarmljivanja mnogih naroda. Tako oni koji nisu u službi domoljublja, niti religije, a ni naroda, kod masonerije bivaju prihvaćeni, zbog čega poslijedice trpe oni drugi, bezazleni.

Ako praktične razloge prenesemo na doktrinarne, kako nam ih pokazuju propisi i javne rasprave sljedbe, kroz različite stupnjeve vidjet ćemo kako se održava tajno obilježje društva, u kojem se misterij i tajna naglašavaju sukladno promaknuću u razne stupnjeve, čineći tako prisege još svečanijim i užasnijim. Ako masonerija i oskudijeva u pakosti, zbog čega je potrebna njezina tajnovitost i zatvorenost pred društvom i zazivanje odgovornosti, koja ih od samog početka obvezuje u prvom stupnju i koju veliki majstor preporuča uz strahovite prijetnje? Dobro se ne boji svjetla, samo zabranjeno u sjeni skriva zlotvore i zločince.

Zbog čega to prikrivanje, uključujući tu i vlastite članove, o razlozima, ciljevima i odlukama sljedbe, koje samo visoko inicirani poznaju, obvezujući se ostalima na suradnju, manje-više dopuštenu, a u svrhu koju ne znaju? Ta temeljna tajna lože sadrži jednu od najbitnijih odrednica zbog kojih je izvrgnuta općoj osudi.

Židovsko obilježje masonerije iskazuje se literaturom i njezinim ritualom. Pitanje po kojem je masonerija nadasve židovsko djelo, ili jedno oruđe kojim se židovstvo koristi od početka XIX. stoljeća za nas nema posljedica. Činjenica je da idu zajedno i nerazdvojno i da židovi u mnogim ložama zauzimaju glavna mjesta.

Ali, za to kako je masonerija uspjela zavladati nad osjećajima većine svojih članova nije bilo potrebno židovstvo, jer unatoč tome što zauzimaju glavna mjesta u masoneriji Hebrej je prije židov nego li mason i svojoj vjeri i svojoj židovskoj strasti podređuje sve interese reda. To točno dokazuje da je ateizam u katoličkim zemljama, koji širi masonerija, jedna od njezinih izvornih ostvarenja u općoj mržnji koja postoji od dolaska Isusa Krista, njegove smrti i njegova Uskrsnuća, dočim židov ima istinsku religiju, koja njegov duh napaja za borbu i razara postojeći poredak.

Ostatak rasprave ostavimo za drugi put, pa ćemo nastaviti istraživanje toliko zanimljivih stavova o nauku i propisima masona, koji rasvjetljuju mnoštvo međunarodnih zbivanja, kojih smo svjedoci i već ih je do danas dovoljno, a i opasno je na široko dokazivati točnost osude masonerije, od naše Majke Crkve.

Protukatolička masonerija
16. travanj, 1950.

O masoneriji se puno govori, a malo je zadržavanja na njenom proučavanju i analiziranju. Masonerija ima jednu javnu i poznatu stranu, koja se vidi u pravilima i časopisima i drugu skrivenu, čija tajna se čuva sa snažnim i teškim prisegama i prijetnjama. Zato, kad se govori o masoneriji, treba doći do neospornih činjenica o njenoj povijesti, ili o napisima i ispravama, koje su službene i po kojima se lože poznaju, a taj predmet je ispremiješan i zbrkan i u njemu se upliće židovska literatura i stvara jednu iskrivljenu religiju, koja oponaša ritual s bogoslužjem iz hrama, s pregačama, svijećnjacima, oltarima i raznim obilježjima.

Sve ovo je razlog da se mnogi upitaju: *Što je masonerija*? Jedan filozofski sustav, novi moralni poredak, jedan politički postulat, ili jedna dobrotvorna udruga? Možemo utvrditi da u svemu tome masonerija ima udjela, ali ono što ona nastoji jedna je nova filozofija, koja ne ide dalje od besramnog protukatoličanstva, koja teži stvaranju jednog moralnog sustava koji je izopačen i služi kao oruđe uništenja istinske etike. Ona stremi da bude prikaz utjelovljenja još veće i čišće pravde i masoni se pred javnim moćnicima hvališu kako su apolitični i nepristrani, ali ipak su pod pokroviteljstvom zanosnih i istaknutih političara koji s njima upravljaju, pa im se prišivaju etike dobrote, hvale sami sebe, a ničim ne potkrjepljuju svoja djela.

Ali nije potrebno ići duboko u povijest, niti ući u njene velike tajne da bi se ona osudila i jednostavno je dovoljno zaviriti u njihove propise i pravila ili odredbe, pa da na svjetlo iziđe potpuna nespojivost njihova nauka s načelima istinske vjere Katoličke Crkve.

U 33 stupnja, koliko ih masonerija sadrži, tri su simbolička, 15 ih je glavnih, 12 filozofskih i tri su uzvišena, a preko njih se oblikuje potpuni mason i tu se pojavljuju razlike, s točke koja podrazumijeva masona doktrine s političkim obilježjem, kao i drugi s religijskim obilježjem. Onaj s političkim obilježjem općenito se u većini zemalja priključuje liberalnom zakonodavstvu i potpuno je neupotrebljiv za

interese nacije, a taj se u načelu nalazi među stupnjevima koji su označeni kao glavni. Onaj drugi stupanj s religijskim obilježjem, suprotno prvom, ostaje na životu dokle živi predmet koji se progoni i, manje-više, pristupa onom stupnju masonerije koji je obilježen kao glavni i u njemu igra važnu ulogu.

U 13. stupnju koji se zove "Vitez kraljevskog luka", veliki majstor sjeća se trenutka kada je on bio primljen:

" Kada sam uveden u naš red, uz objelodanjenje ideje Boga, slijedeći vaša mjerila i suglasje s vašim religijskim vjerovanjem, iako prihvaćajući vaš način mišljenja o važnim stvarima, žudio sam da vas slijedim, proširujući ona prvobitna mišljenja o postojanju Boga i slagali smo se s uspostavljenim ograničenjima, ukoliko se iskažu kao posljedica masonskog učenja, ili po uputama naše savjesti. Slobodni zidari ne mogu njegovati Božje postojanje prema zamisli predloženoj na način pozitivnih religija, jer u tome slučaju biti će dokazani sljedbenik jedne druge religije i biti će takvima koji se svjesno protive načelu potpune slobode, koja je određena u propisima."

"Učenje o Bogu u okvirima naše misli treba biti u skladu s razumom i svaki čovjek dostojan je pobijediti vjeru na način da prosudi u suglasju i uz pomoć razuma i sažme naš uzvišeni zakon u prepoznavanju postojanja jednog načelnog regulatora, koji je potpun i beskonačan i koji se zove **Veliki Arhitekt Svemira**, pod čijim svetištem znamo i radimo mi, slobodni zidari."

Ovdje vidimo kako mason, koji u prvom stupnju do određene granice poštuje svoju zamisao o nadnaravnom, u ovom se "Vitezu kraljevskog luka" požuruje i propituje obveze i jamstvo za uništenje ideje o vjeri te prihvaća boginju razuma, ono na čemu masonerija i radi.

U 14. stupnju, nakon provjeravanja u filozofskom smislu i razmatranja prethodnog stupnja o pojmovima nastanka života i smrti, polaže se slijedeća prisega, koja po svom obliku i izrazu izgleda kao parodija nedostojna vjere i glasi: "Prisežem pred ovim svetim kaležom o vječnom ujedinjenu s bratskom vezom i da ga podupiremo i branimo prema svima koji se protive proglašenju prava i dužnosti čovjeka." Nakon

toga slijede ostale fraze od manjeg značaja, a sve završava izricanjem: "To što sja kao krepost ne može razdvojiti smrt."

Popije se malo vina iz čaše, koju uzima novi član, isto učine i sva braća, i nakon toga ju vračaju velikom majstoru, koji je podiže visoko i kaže: "Ova čaša je ispražnjena. Pojeli smo isti kruh i popili isto vino. Braća smo! Ista krv kola našim venama! Niti jedna druga tekućina se ne može služiti u ovoj čaši, niti jedna druga usta ju ne mogu oskvrnuti!" Bljuvotine, razbacane po podu, kao mrvice. Za ovom obredu nije potrebno objašnjenje. Mnogo smo puta u kinu ili kazalištu vidjeli kako se na kraju pompozno lome čaše, bez znanja o podrijetlu tog običaja.

U 18. stupnju " Vitezu ružinog križa", najvišem redu među dostojanstvenicima, jednom od najznačajnijih u masoneriji, njezin predsjednik, kao izvršni voditelj, ima odlučujuću ulogu u odnosu prema podređenima, s kojima upravlja i koje nadzire.

On opisuje "…kako je dobro i zlo uvijek rezultat odnosa unutar bića i nije proizvod nadnaravnog bitka…" Podrazumijeva se da je znanost nasljeđe čovječanstva postignuto pomoću čovjeka, kao vrhunac mudrosti i ne poznaje višeg mjerila nego li istinu, koja se dostiže inteligencijom, iskustvom i razumom.

Pod upravom vrlo mudrog majstora, u cjelini koju zovemo "masonsko svetište", za koje kažu da se nalazi na brdovitom i tajnom mjestu, koje nitko svjetovan ne smije posjetiti, kaže se: "Da bi prevalio širok i težak put, koji vodi do svetišta, nužno je posjedovati čvrst karakter, snažnu volju i vjeru u razum, zatim duboko uvjerenje, koje malo tko može steći, kada nedostaju druga sredstva."

Tumačenje vjere postiže se na slijedeći način:

"Vjera za nas nije nesvjestan osjećaj, koji pojedinca prožima kao vjerovanje u jednu stvar, budući da ju ne prepoznaje po osjećajima, pa onda uključuje razum. Čovjek koji posjeduje takav pojam dvosmislenosti vjere ide poput slijepca u ponor fanatizma, ne može razlikovati točno od netočnog, dobro od zla, pa vjeruje, ali ne zna i njegovo vjerovanje je tvorevina čiste mašte, a ne razumijevanja. Vjera, kako

rekosmo, po blještavilu slobode, u teškoćama obasjava naš duh, na slavnom putu znanosti."

U načelu politički predak koji podržava masonerija i gdje dosižu različite stupnjeve, priseže i svim sredstvima brani i uobličuje borbu protiv nauka Katoličke Crkve. Tako na 19. stupnju zvanom "Veliki prvosvećenik", imenovanje za sobom povlači zaštitu načela zakona o razvodu, koji iziskuje obavezu zaduživanja svih sredstava za njegovu provedbu. Masonska Republika, koja ponižava Španjolsku, to smatra svojom najvećom brigom. Ako jedna brižna Republika Španjolcima ima što za obećati, onda to sigurno nije zakon o razvodu.

Na 20. stupnju, koji sadrži tumačenje načela slobode i obrazovanja, ali koji je temeljem progona religijske naobrazbe i predstavlja protureligijski duh, sakuplja se i obrađuje cjelokupna literatura potrebna tom stupnju. Njegova pristranost koju slijedi ide do krajnosti, i oblikuje pitanje velikog majstora novom članu:

"Mi želimo uspjeti i ugrabiti najmoćnije oružje za održavanje civilizacijskog napretka i staviti ga u svoje ruke, a to je odgajanje masa. Uzdam se u svećenstvo koje sakuplja plijen, sve dok i Prvog ne stavimo pod svoja stopala, pa i kraljeve i sluge koji stoje na milosti prvosvećeniku hrama, i to onoj apsolutnoj."

"Pretjerana strahovlada svećenstva pobunila je narod i prva eksplozija pobunjeničkog karaktera zbacila je s prijestolja, pomoću protestantizma, jedinstvo katoličanstva i svako udaranje na gorostasa ide za nestankom zauvijek glupih, oholih djela starih vladara."

U toj licemjernoj slobodi obrazovanja kroz zadnje stoljeće utemeljen je progon vjerskog naučavanja. U tim ciljanim rečenicama ogleda se mržnja na katolike, koja se oblikuje i pročišćuje u udrugama masonerije.

U 30. stupnju "Vitez Kadox" (riječ je židovska i znači: posvećen, svet, očišćen) koji je, bez sumnje, unutar stupnjeva postojeće masonerije najvažniji, i u čijoj tajnoj komori iskazuju i planiraju ono što se zove "poruke, pouke sljedbe", veliki majstor u svom govoru objelodanjuje i otkriva zahtijevanu religiju i izgovara slijedeće riječi:

"Po dolasku ovdje s vedrim prosudbama, koje zahtijeva masonsko znanje koje posjedujete, iz vaših učenja imate zaključiti, prema stupnjevima u skladu s filozofskim posvećenjem, da je utemeljena jedna opća religija, da je ista obnovljena i da čovječanstvo ima voditi sukladno i razmjerno postignutim dostignućima u praksi, a prema načelima ustanove slobodnog zidarstva."

Vrhunac u ovom stupnju zove se filozofsko učenje o masoneriji i u njemu se dosiže slijedeći zaključak:

"Postavljen između beskonačnosti, onaj koji se uvodi biti će začuđen redom koji vlada u prirodi i uspjet će se malo po malo uključiti u obveze koje postoje u cjelokupnoj harmoniji s nepromjenjivim zakonima, u čijoj se djelatnosti bića razvijaju u beskonačnom broju, u prostoru koji je također beskonačan.

Stjecanje tadašnjeg znanja od Velikog Arhitekta Svemira podrazumijeva da ta vrhovna snaga kroz određene religije ne njeguje neki odnos prema Bogu, nego je mješavina stvorena od čovjeka, na njegovu sliku i priliku i stoga kao takvi imamo svoje mane, taštine, želje za nadmoći, sve do okrutnosti nepravde."

Kada je naposljetku svećenik izradio tu prirodnu religiju, ali u suprotnosti sa svećenicima drugih religija, on ju pravda pomoću starog aforizma koji kaže: "Sa svećenikom koji se rodi u tami ugase se sva svjetla, a masonski svećenik rođen je u sjajnom blještavilu i prelijepom svitanju zore, koja po cijelom svijetu raspršuje svjetlo stvaranja i plodnosti."

Može li netko, uz silu razuma, biti sumnjičav pred tako jasnim ispovijedima i takvim bogohuljenjima, prema Katoličkoj Crkvi i njenom visokom ustrojstvu, koja zaslužuju osudu, jer na katolike udaraju prokletstvom, na način na koji to može i zna samo ta sramotna sljedba?

Lože su političke
23. travanj, 1950.

Uvijek kada se unutar masonerije smišljaju zamršena pitanja ona se u naciji nastoji prikazati apolitičnom, a traži da prava budu neodvojiva za cijelo društvo, koje je na pravu osnovano i dostojno je zaštite javne moći. Ovo smo naslijedili iz vremena diktature generala Primo de Rivere, kada su masonske lože Andaluzije jednom prigodom podtajniku predsjedništva usmjerile molbu da ih se u djelovanju u ložama, koje su udružene (i to one iz Cordobe i Malage), zaštiti te da im se odobre njihove aktivnosti, koje su tajne i koje su masonskog obilježja. Iz utvrđenog objašnjenja vlasti su potvrdile nepolitičko obilježje masonerije i njeno odmicanje od svakog političkog djelovanja. Podtajnik ih je saslušao sa zadovoljstvom, očekujući da će činjenice biti odgovarajuće izvješću i da se vlasti ničega ne moraju bojati, te će on upraviteljima izravno zapovjediti da ako se svi uvjeti ispune, što se tiče loža u Andaluziji, imaju raditi u punoj slobodi bez bojazni. U službenom glasilu andaluzijske masonerije takva je informacija ostala zabilježena u dnevnim vijestima. Dok je u njihovim izdanjima, prema njihovu iskazu, stajao nacrt za ostvarenje čina povezivanja tih loža pod diktaturom, izbjegnuta je intervencija vrhovnog poglavara brata Martineza Barrioa, jer ne bi se isplatilo izlagati se opasnosti, tim više jer su iskazi u donosu prema vlasti bili lažni. Nije prošlo mnogo vremena, a loža je na području politike nastupila puninom urotničke sile, prvo protiv diktature, a potom smjesta i protiv Monarhije, što je vodilo od uspostave one Republike, koja se sama odredila kao najmasonskija koja je ikad postojala.

Da je masonerija nadasve politička organizacija pokazuje njezina povijest i njezini vlastiti propisi, u kojima se nalazi na strani protureligijskih ciljeva, koje smo pokazali na drugom mjestu, već objasnivši stav, koji je ponajviše politički i protukatolički i on postoji na svim stupnjevima i prepun je definicija i programa, kako liberalnih tako i radikalnih, kao uostalom i u većini zemalja.

Ta ista javno se iskazuje i u svojim slobodarskim i naprednjačkim spisima određuje kao politička, temeljeći svoje

ideale u obliku republikanizma, štiteći suverenost ljudskog društva i određujući načelo dobrovoljnog izaslanstva svojih članova u raznim predstavništvima. Njihove riječi na sedmom stupnju masonerije glase:

"Narod bira i opoziva, čini i raščinjuje, on je taj koji ima volju i pravo na pokret, njegova je zakonodavna vlast, i kada se ispuni volja narod – ima mnogo za reći."

Ovim ne kanimo optužiti samu zamisao o kojoj raspravljamo, u velikoj mjeri utjelovljenu u pravima opće civilizacije, već ukazivati na njenu (masonsku) nutrinu i njene ciljeve, po kojima se određuje kao nadasve politička organizacija. Postoje stupnjevi posvećeni isključivo političkom tumačenju, koji su bili umetnuti u pozitivno pravo naroda, a potom su postali neupotrebljivi. To se očituje u sedmom stupnju, koji govori o pravima čovjeka, koji je:

"Prirodan, građanski i politički". Unatoč provedbi jednog tumačenja, vjernog tim pravima, u nekim od tih zemalja u kojima masonerija djeluje moguća je opasnost od strane vlasti, te se pojašnjava: "da je za raspodjelu političkih prava potrebna velika umješnost rasuđivanja, osobito u zemljama različitih rasa u kojima postoje različiti interesi pa su zato u stalnom sukobu. Masonske kćeri čine međunarodne udruge za ljudska prava, koje je u svim nacijama raširila masonerija i one su zavedene mamcem tobožnje obrane svojih prava, koja su u obrazovanim krugovima skoro općenito prihvaćena i ti krugovi izgledaju prijateljski i privlači ih se u Red."

Primjena zakona je druga tema i, također, predmet tumačenja masonerije, korišten kao načelo pokornosti prema njoj, odnosno u odnosu na izvršnu vlast, upravno pravo, ustrojstvo Vrhovnog suda, ustanovu Porotnog suda, ekstradicije i njena izuzeća kada su razlozi religijski, ili politički, a sve se provjerava i utvrđuje prilikom upućivanja u pojedine stupnjeve masonskog reda.

Uređivanje općina i države, pojam doprinosa i njihovih utjerivanja, načela odgoja i slobode obrazovanja, pravo na slobodu i neovisnost od ostalih nacija, proglašavanje prava na udruživanje predmet su stvarnih i javnih tumačenja, koje mason treba obraniti pod prisegom.

Cijeli 17. stupanj imenom "Vitez Istoka i Zapada" točno je i jasno posvećen obrani tog prava na udruživanje bez ograničenja, koje masonskoj udruzi dopušta iznalaženje i kovanje urote protiv opće društvene zajednice, ako se ista ne prilagodi njezinim mjerilima.

Zakon o razvodu jamči se kao jamstvo bračnog prava, a teorija o slobodnoj i dobrotvornoj zamjeni nacija je dobra nadarbina i proizlazi iz *Velike Povelje Slobode* iz Engleske i sve se to navodi i tome se u obrani masona na raznim stupnjevima priseže u ime društvene jednakosti, koja se razumijeva kao prirodni zakon. Međutim, ovo biva u proturječju s pokornošću liberalnom načelu iskorištavanja čovjeka nad čovjekom, koje prevladava u sljedbi i koje ima vrlo bestidan izričaj u 22. stupnju "Viteza kraljevske svijeće princa od Libanona", u kojem se mudrog majstora pita za brata masona kojeg treba prihvatiti:

"Vjeruješ li, brate, da narod ima pravo na rad, ili što bi vlada u odnosu na ovo trebala učiniti da ne pogriješi?", na što novak mora odgovoriti: "To je jedna besmislica i ta zabluda ne može vladati u doba neznanja, kada se pretpostavlja da je vlada otac nacije, i danas niz gluposti zaustavlja potrebu za borbom. Ekonomsko savršenstvo potpuno je neovisno od radnika, kao i politika od građana. Rad, isto kao i svijest i razum, ne podnosi zapovijedanje. Njegova snaga ili izvorna sposobnost stvaranja djeluju iz vlastite koristi i zbog postojanja čovjeka kao takvog. Svatko treba tražiti posao i ako ga nema mora se prilagoditi nečem drugom. Budale su oni koji trebaju skrbnike i zaštitu naroda. Rječitost ne može biti ona koja plijeni."

Međutim to nije prepreka zbog koje masonerija nekog ne bi primila u ložu, ali izdaje radnike uvlačenjem većine rukovoditelja u svoje društvo. Tako u Španjolskoj, kao i u Francuskoj i Engleskoj i drugim zemljama, u svoje redove uvlače prvenstveno socijalističke političare, koji uvijek postaju masoni, te masoneriji pripadne glavina rukovoditelja radničkih organizacija. Masonerija si ne može dopustiti da izgubi tako važnu bazu. Budući da kod masonerije propisi istu prikazuju kao nadasve političku organizaciju koja uz svečanu prisegu obvezuju članove na ispunjene masonske zapovijedi i nauka,

jasno je da masoni u zemlji u kojoj loža djeluje postaju obvezni izvršavati masonsku politiku, uključujući pretpostavku da mason bude poslan u inozemstvo, kako čine toliki političari po službenoj dužnosti, a onda kada nešto krivotvore to je posebno za njih najveći stupanj načela demokracije. Nama se ta masonerija pričinja kao skladna i lojalna u provođenju demokracije, kao i to da je iznad svega po volji naroda. Postavlja se kao sveobuhvatna i tajna, a u političkim strankama u koje se uvukla djeluje kao parazit, nastojeći podčiniti ih poslušnosti, koristeći tajne moći i u većini naroda provodeći vlastitu prilagodljivost.

Kako se uspostavlja, kako je ustrojena i kome služi njena moć – bit će predmet slijedećeg poglavlja.

Ratoborna spletkarenja
30. travnja, 1950.

Puno je prilika u kojima se katolički pisci bave strašnom moći masona i njihovim zlokobnim utjecajem na život države, bez čega nema iscrpne analize o obliku stvorene moći i ciljeva djelovanja kroz progon koji dopušta masonska pakost, odlično organizirana i proširena kao zamišljeni privid, kao da se radi o maštovitoj kreaciji i mišljenju nekih katoličkih zanesenjaka.

Unutar masonerije postoji popustljivost kao slučajna podudarnost, a da bi naša obveza napadaja na ovo teško zlo bila razumljiva, uzimajući u obzir istinsku moć koju je masonerija dosegla i stupanj štete koju je nanijela, i kada na svijetlo dana stavimo njene propise, spletkarenja i tajne ciljeve, te njihove osude, onaj tko o masoneriji ne razmišlja na taj način i ne želi upoznati činjenicu da masonerija ne odstupa od svojih zamisli u posredovanju pri uništavanju naše nacije, s ciljem da Španjolska ne bude i katolička, taj živi kao sluga po pravilima masonerije, svuda gdje postoje njihove lože. Kada bismo se i odrekli ponovnog oživljavanja naše neovisnosti i naše duhovnosti, proizišle iz katoličke vjere koja nas nadahnjuje, masonerija nas ne bi ostavila na miru, već bi nas još moćnije napadala, a s obzirom da ju dobro poznajemo i znamo se od nje braniti, ne napuštamo svoje položaje i ne dopuštamo da se među nas uvuče kao Trojanski konj i posije klicu izdaje.

I da masonerija za cilj nije imala uništenje Katoličke Crkve, naše neovisnosti i suverenosti, i da ih je ostavila na miru, bez obzira na njih, nedopustivo bi bilo ne odgojiti našu mladež za pobunu, jer se ne smije dopustiti da se izvuku iz naših ruku i da se kao Španjolci i vjerni sinovi Crkve ne upoznaju sa zlom. Ako s druge strane nastavimo teško griješiti prema Bogu i našoj Domovini, izdat ćemo krv palih i njihova sveta imena, a to ne smijemo učiniti.

Bilo bi dovoljno da masonerija izbije na svjetlo dana pa da u mrak potone loža s tajnom svojih prisega i odmazda jer je ona, kada ju promatramo s katoličke i povijesno-španjolske točke gledišta, kažnjiva i zločinačka, što nam

pokazuju njezine aktivnosti koje su za svaku osudu. Skrivanjem i tajnovitošću ona stvara moć neodgovornosti, dok se iznad svega poziva na interese naroda, brišući interese demokracije.

Masonerija je na početku XVIII. st. rođena u Engleskoj, kao nacionalna sljedba s filozofskim i intelektualnim obilježjima pripremljenima za aristokratsku klasu, a kod Francuza je sa zanosom prihvaćena od plemstva u propadanju, i nesvjesno je postala instrument, koji će ga u kratkom vremenu uništiti. Kada uvidimo da unutar granica progoni vjerske sadržaje, a zatim i filozofske ili političke, kao takva stiže i izvan granica i pretvara se u sredstvo koje posredno utječe i na druge zemlje.

Sa svjetlom enciklopedista masonerija ulazi u većinu europskih zemalja, zasljepljujući na sve strane i oblijećući nesposobnu propadajuću aristokraciju, besposlenu i spaljenih krila, te ova pušta da postane dugogodišnji zatočenik stranaca.

Osnutak loža u nekoj zemlji, prema utvrđenoj stezi, u neku ruku utemeljitelju daje pravo prvenstva i kroz ovisnost i podređenost teško se toga više otresti. Puno je godina prošlo dok su se hispanoameričke lože izvukle iz ovisnosti prema velikim ložama Europe. U prvim godinama ovog stoljeća, a tako se čulo i iz većine ostalih europskih zemalja, susretali smo znatan utjecaj loža iz Engleske i Francuske. Unatoč anacionalnom duhu privremeno je izgledalo da suparništvo u podnosu na podložnost i poslušnost ima obilježje nacionalnog, budući da je malo po pomalo olabavila sveza ovisnosti. Ovo nacionalno napredovanje prilično je ometeno u katoličkim zemljama, u kojima je masonerija živjela u težim uvjetima zbog Crkve, ali nije bila izvan zakona, te se nalazila pod zaštitom vjerskih otpadnika ili inozemnih utjecaja.

Tako se kroz dva stoljeća događalo s ložama u našem narodu, gdje je masonerija malo po malo ušla u vodeće slojeve: u plemstvo, lijevu inteligenciju, liberalne političare, naprednjake, republikance, socijaliste i neke konzervativne vojnike i još neke, koji pružahu otpor katoličkom narodu i Crkvi. To teško iskušenje zahvatilo je i naša neodlučna i plašljiva poduzeća, koja se u tim godinama nisu snašla, pa su

uz pomoć masonskih ministara i masona zastupnika, a u režiji stranaca, doživjela žalosnu sudbinu.

Okoristivši se savezničkom pobjedom u Prvom svjetskom ratu, uspostavljena je na kontinentu opet vlast Engleza, (koso istaknuo urednik) čime se Majka loža Engleske dovela u dominantan položaj prema europskoj masoneriji, uspostavivši međunarodnu masonsku udrugu, pod čijim znakom tako svijetli od 1921. godine, međutim, usponom na vlast Mussolinija u Italiji i nešto kasnije Hitlera u Njemačkoj,[14] uništena su predviđanja saveznika i masonerija je i u jednoj i u drugoj zemlji pretrpjela vrlo duboku krizu, morajući se tako vratiti u sjenu tajnovitosti i potkopavati novonastalu vlast, a takvo podlo postupanje dalo je u lošim danima rata ploda u kraljevoj uroti protiv Mussolinija, kao i u atentatu na Fürera, u Njemačkoj.

Drugi svjetski rat i pobjeda nad zemljama osovine u Europi na razumljiv su način osnažili utjecaj i moć masonerije. Rat je sa svojim sustavima isključivanja i svemoći, te nedostatkom koristi za pojedinca, postigao da uredi za upravljanje i glavna ravnateljstva u zaraćenim državama pomoću masonskih ovisnika iste dovedu na vlast. U tome se ogleda opravdanje i smjelost rata.

Tajno obilježje masonerije i povezanost među ložama podupiru položaj službe uhođenja i uspješno pletu klopke, koje se potom uvijek nude kao prekrasna zaštita za pobune i pokazuju se jednako djelotvorne kao i ratne intrige. Moć koju masonerija prigrabi na taj način kasnije je teško odstraniti.

Tako život i sudbina u zemljama s predsjednicima, kraljevima i upraviteljima osiguravaju jamstvo za prodor masona u upravu države, čime masoni koji su bili protjerani, u te zemlje donose duh slobodarstva (liberalizma), revanšizma, te strast za progonom i uništenjem svojih neprijatelja.

---

[14] Čak ni Franco niti njegova obavještajna služba nisu uspjeli dokučiti da su Mussolini i Hitler na vlast došli pomoću lokalne masonerije, koju je Britanija žrtvovala, pri čemu je osobito Hitler imao zadatak izdaje, uspona i pada Njemačke. Knjigu “*Hitler je bio britanski agent*“, objavio je bivši britanski agent Greg Hallet, koji je – kako se čini zbog takvih knjiga početkom 2014. izgubio glavu.

I tako se s jedne strane tolerira kraljeve, kneževe i upravitelje-masone, koji su u svoje vrijeme bili suradnici Njemačke i Italije i pomagali i imali razumijevanja za sile osovine, dok se druge, poput katoličkog Kralja Belgije, ili španjolske nacije, izolira i dovodi pod opsadu i da budu meta za masonski progon.

Na zapadu europskog kontinenta još od 1921. godine postoji vrhovna vlast masona međunarodnog ustroja, koja je u poslijeratnom vremenu znatno ojačala i svoju moć razvija kod većine nacionalnih vlada, djelujući iza krinke i sjene svoga hrama.

Internacionalizam
17. svibnja, 1950.

U prethodnim poglavljima obznanili smo postojanje međunarodne, svjetske visoke masonske moći, koja u sjeni svoga hrama u politici i u međunarodnim odnosima povlači konce i, usprkos općem uvjerenju koje se baca na međunarodno židovstvo da bi se pozornost javnosti odvratilo s pravog puta i prave istine, težina urote dekristijanizacije koju svijet trpi dolazi od međunarodne masonerije, kao bitnog instrumenta s kojim se u svom djelovanju služe i jedni i drugi.

Prepredena urota, koju sile zla unutar nacija bijahu provele posredstvom masonerije, podiže se na razinu međunarodnog poretka ustrojenog u masonskoj udruzi, koja se obilježjem urotničke sveobuhvatnosti utaborila i zatvorila u njedrima pojedinih nacija.

Taj ulazak u međunarodno ozračje pojavio se kroz prvu veliku raspravu i djelovanje početkom godine 1921., posredstvom starog Društva/Lige Naroda, premda je njihov procvat i djelotvornost novijeg datuma, budući da su prve godine osnutka Društva bile razdoblje velikih teškoća, s otporima koji su se pokazali kao nepremostivi i ideološkom borbom unutar anglosaksonske masonerije, uz suzdržanost prema kršćanstvu i s antidogmatskim duhom naspram kontinentalnog ateizma. Prouzročivši razdor od prvog trenutka Udruga je, zajedno sa sjevernoameričkim ložama, ostala izvan svega, ali i pod stegom Engleza i Nizozemaca, a djelovanje istih zabranili su u Rusiji, Njemačkoj i Italiji.

Dostignuti rezultat Udruge u deset godina osnutka i ponovnog ujedinjavanja 34 moćne masonerije u Europi i Americi, zadužilo je englesku masoneriju da ne izgubi utjecaj i kontrolu, te da se ne priključuje organizaciji prema kojoj je nepovjerljiva, ali prihvatila je položaj i počasti, te utjecaj koji proizlazi i podrazumijevala se kao Majka svih loža i utemeljiteljica loža bez koje masonska Udruga ne bi djelovala učinkovito.

Poraz Njemačke i Italije i kasniji povratak tih nacija pod utjecaj masona, koje su bili prognali, omogućio je da se sustav Udruge dopuni novim članovima, čime je dostignuta

moć i do tada nezamisliv utjecaj. Nakon proglašenja temeljnih načela poštovanja suvereniteta različitih moći masonerije, promatrajući ju kao starodrevnu, dobrotvornu, filozofsku i naprednu ustanovu, koja je utemeljena na slavljenu načela bratstva među svim ljudima i s ciljem traženja istine i učenja prirode morala i solidarnosti, namjera im je prikazati nam Međunarodnu Masonsku Udrugu kao tragatelja za savršenstvom uma i ljudskog društva, prema kojem kani proširiti bratske sveze, koje ujedinjuju slobodni zidari.

Njihovo vrlo sustavno naučavanje bavi se i utvrđeno je, uostalom, na temeljima udruge, čije vrhovno tijelo obuhvaća međunarodni zbor koji se okuplja svake druge godine i ondje dolaze izaslanici moćnih masonskih Udruga. Tamo se utvrđuju konačne odluke javnog značaja, polažu i odobravaju računi i donose upravna rješenja. Izvršna vlast se odmara u jednom Odboru čiji broj ne može biti veći od četvrtine njegovih ukupnih članova. Savjetodavni odbor sastavljen od starih članova Udruge ne broji više od tri i utvrđen je javno, na glas, na prijedlog Izvršnog odbora, ali bez izbora i sudjeluje u nastavku odlučivanja Izvršnog odbora. Ured pod vrhovnom vlašću zbora i izvršnog odbora provodi njihove odluke i podržava masonsku djelatnost, te održava vezu s masonskom vlašću. Njihovo osoblje pripada masonskoj cjelokupnosti i to njezinim visokim stupnjevima.

Taj Izvršni odbor Međunarodne Masonske Udruge sačinjava tajno vladajuće tijelo, koje upravlja i rukovodi nevidljivim koncima, lukavo ravnajući međunarodnom politikom i pod naredbom i u službi tajnovitosti provode ciljeve mudrih pokretača. Sastaju se svakog radnog dana i istražuju najvažnije zadaće, koje utječu i tiču se svjetske politike. Održavaju tijesnu vezu s glavnim moćnicima i udrugama, te primaju cjelovite informacije od moćnih članova, što ih drži u pripravnosti i upozorava na različita moguća iznenađenja.

Budući da nam prikrivaju svoje propise i pravila smijemo zbog toga zaključiti kakvi su ciljevi koje provode, dok se nama prikazuju kao jedno društvo mirotvoraca, što ih međutim ne sprječava, kako smo prethodno raspravili, da barataju svim mogućim sredstvima, uključujući u to i neutralne zemlje.

Kod međunarodne masonske organizacije događa se, kao i kod domaće, da prema van navlače jedno ruho dok zapravo prikrivaju svoje istinske aktivnosti. U različitim objavama o završetcima svojih sastanaka oni objavljuju fraze kao što su npr.:

"Zasluge MMU Velike, snažne i slavne", "pokušaj da se učini sve kako bi se stvorilo jedno sposobno tijelo masona, koji će vladati svijetom", "dati MMU da ima pravo kraljevati", zatim "ustrojiti tajne i moćne instrumente u velikim ložama, kao izvršne ciljeve na međunarodnom polju", nadalje "odluku o sudjelovanju u uspostavi novog svijeta izgrađenog po načelima masonskog morala" i još "naum o utvrđivanju moći u sklopu masonske uzajamnosti i stalne povezanosti s kojim će pojedinačna snaga biti uvećana i njihovo kraljevanje prošireno".

Njihovo vlastohleplje i častohleplje, te težnja za gospodarenjem ne mogu biti jasnijima.

U javnosti Udruga se prikazuje kao da se radi o glasovitim pobornicima pacifizma i filantropije, a iza njihovog pokroviteljstva organiziraju se u narodima, u zadnje stoljeće i pol, unutrašnje pobune. Ako je sve učinjeno i dopušteno zakonom, zbog čega onda tajnovitost i teške prisege s prijetnjama, kojima obvezuju članove?

Međunarodna masonerija strogo pazi da izgleda kao da je apolitična i da se javno ne prikazuje kako se miješa u poslove država, međutim, u vlastitoj dokumentaciji s masonskih kongresa i časopisa ostaje im trag o njihovim političkim ciljevima. Apolitični su i neutralni sve dok im se ne dopusti tajno djelovanje i prodor u zemlje i vlade prema njihovoj samovolji, ali kada se velika većina u narodu odupre i suoči sa urotom i izdajom tada se pokazuje i politička djelatnost. Na međunarodnom saboru 1927. g., u Parizu, ostalo je zabilježeno kako je brat Costa Santos iz Velikog Orijenta Portugala tom skupu prenio jadikovke portugalske masonerija da ta živi pod nesrećom okrutne vojne diktature. Predsjednik skupštine ponudio im je pomoć, te su ostale upisane mudre riječi:

"Učinimo tako da niti jedna spona MMU ne bude razbijena".

Na isti način, prigodom sporazuma iz godine 1925., brat Barcia španjolskoj je masoneriji na skupštini u Ženevi, obnavljajući svoja sjećanja, pomagao prikazati pitanje kako bi trebalo izazvati intervenciju u Italiji, da bi se zaštitili njihovi podanici koji su tamo ugnjetavani, a suprotstavio mu se izaslanik Velikog Orijenta Italije, general Capello, koji je odlučno otklonio tu inicijativu, potvrđujući na svečani način da se radi o problemu koji se tiče isključivo talijanskog slobodnog zidarstva. Riječi tog vojnika zaustavile su svaku polemiku u MMU i na taj način podrška talijanskoj braći bijaše suzdržana. U nastavku usprotivio mu se isti španjolski mason, koji je snagom i voljom, u duhu više mudrosti čelnih ljudi, koji Udrugom upravljaju, stvorio nemir i tako je niknuo novi osjećaj dužnosti, te se pojavila ideja koja će imati stvarni odgovor i poučak po kojem će se u budućnosti nastaviti zalog koji ima MMU, a čineći to slijedećom tvrdnjom:

"Slobodno zidarstvo čini jedna manjina obilježena moralnim načelima koja upućuju na razilaženje i oporbu prema većini koja je neprijateljska, većini koja ju ne poštuje, većini koja na silu želi postići utjecaj u vlasti, niječući i vrijeđajući njena uzvišena pravila o toleranciji u oblasti duha, na polju ideja i osjećaja. Zar se za jednu manjinu, koja je izložena progonu, u Društvu Naroda ne bi mogla uspostaviti obvezujuća zaštita? Ovdje imamo problem, koji u ovim trenutcima zaokuplja ljude koji predstavljaju i u isto vrijeme jesu izvršno tijelo MMU."

Kako vidimo, prozirna je nakana stranog uplitanja, kada se po volji velike većine jedne zemlje odbacuje, ili onemogućuje napredak ove kraste na narodnom tkivu, koju je stvorila masonerija. U istom podsjećanju na stranici 29 objašnjava se: "kako se jedno od pitanja odnosi na uvijete u kojima živi i djeluje Red u svakoj pojedinoj zemlji (što ne ulazi u zapisnik), i ono unutar kruga najsposobnijih članova MMU uvijek izaziva promjene raspoloženja i povjerljive razgovore."

Ovdje ne govorimo, nego to ostavljamo za drugu priliku, o mnogim brižnim nastojanjima u razvoju španjolske masonerije prije prvog svjetskog rata u godinama Monarhije, u oslobodilačkom ratu, u općem ratu (drugi svjetski rat) i u

sadašnjem vremenu, nego o uspjehu MMUa i strane masonerije, koja djeluje protiv vlastite Domovine, zbog čijih nedjela Španjolci trpe veliku kušnju.

Kada međunarodna masonerija sastavlja priručnik i zbraja nacionalne masonerije, prijeko im je potrebno označiti sva obilježja i mogućnosti koje imaju članovi, kao i takve koje isti imaju u nacionalnom političkom prostoru, gdje se ukrštavaju u zlokobnom utjecaju i neodgovornosti loža, koje su u isto vrijeme udružene u međunarodnu masonsku asocijaciju, koja posredstvom svojih velikih loža orijenta i njoj podređenih loža izvršava svoje revolucionarne akcije, odnosno unutarnje i vanjske poslove.

Činjenica je da američka masonerija ustrajava na posebnosti i odvojenosti od europske masonerije, premda ostaje u Udruzi masona i sveobuhvatnoj moći, koju bi imala i na drugi način, a ne ostaje tako daleko od nje zato da ne dopusti suradničku masonsku službu preko loža, koje su još uvijek ovisne o europskoj masoneriji smještenoj u Americi, a koje sjevernoameričke lože žele pripojiti sebi.

Udruživanja i sastanci
21. svibnja, 1950.

U svoje vrijeme tekst je objavljen i usvojen na Kongresu međunarodne masonerije u Ženevi dane 19.-23. listopada, 1921. g. Sa svečanom izjavom i dodatcima izglasovan je na saboru g. 1923. i 1927., a dopunjen je godišnjim prilozima na saboru 1930. g., kao potpora i potvrda da se radi o službenom glasilu ozakonjenom na kongresima u vremenu masonske organizacije ujedinjene u krilu sveukupne masonerije i većine iberoameričkih loža, koje djeluju na najširem mogućem prostoru, a vođene su od međunarodne masonerije.

Neprekidno djelovanje njezinih savjetodavnih i izvršnih odbora na svakodnevnim sastancima, raspravama, odlučivanjima o sporovima u okvirima slijepe poslušnosti, sastajanjima na kongresima, svake druge godine, što je otisnuto u njihovim glasilima, na djelu pokazuje postojanje međunarodne masonerije u njezinoj sveukupnosti i univerzalnosti i nije uputno miješati se u njihovo tajnovito djelovanje.

Razumljivo je, da ne zapadnemo u zabunu, kako se nekima dogodilo, da treba razlikovati Međunarodnu masonsku udrugu, koja nas zanima, od Međunarodne lige slobodnih zidara, koja iako postoji od prije, vodi privremeni odnosno pomoćni ili sporedni život, ali s istim ciljem kao i ona masonerija koja je moćna.

Na početku ovog (XX.) stoljeća Međunarodna liga slobodnih zidara bila je zagovornica i pobornica u promičbi esperanta, kao jezika sveopćeg razumijevanja, s čime je kao predsjednik ravnao Veliki majstor portugalske masonerije **Magalhaes Lima**, koji je umro prije nekoliko godina. Također, iz tog vremena postoji Ured međunarodne masonerije pod pokroviteljstvom istaknutog masona imenom **Eduard Quartier la Tente**, preko kojeg je uspostavljen odnos s inteligencijom i koji je u ložama uzburkao i ustanovio novu vrstu raspravljanja.

Usredotočivši se na kraju prve velike rasprave na Međunarodnu masonsku udrugu, ideje i prijedlozi koje su Quartier la Tente i drugi masoni pokrenuli, prihvaćeni su u

najvažnijim europskim ložama od prvog trenutka. Na taj su način izazvali nestanak Ureda međunarodne masonerije i sa svojim sljedbenicima teškom su mukom preživjeli, a potom su preuzeli Međunarodnu masonsku udrugu i oslabili Ligu i njezinu djelatnost.

Kada se u tih dvadeset godina istražuje život i djelovanje Međunarodne masonske udruge, uočava se jedan od najsnažniji problema i obmana unutar načela poslušnosti. Taj problem s kojim su se susreli načelo je teritorijalnosti: među masone se uvukao rak podjele i ustrojstva, jedna težnja ka različitostima unutar masonerije, čime se postiže monopol, sukladno nacijama na koje se to odnosi.

Onaj koji ložu nije mogao ustrojiti prema načelu poslušnosti spotaknuo se na prepreku, bojkot ostale redovne masonerije, i bila mu je uskraćena međunarodna solidarnost. Tako se uvukao duboki problem suvereniteta, što se pokazalo kao zapreka prema činjenici neovisnosti, s obzirom na utemeljitelje. Razumljivo je da je podrška većinske masonerije u odnosu na male i srednje bila vezana uz supotpisivanje lojalnosti, kao preduvjet prema velikim ložama utemeljiteljicama, što je učinjeno uz prijetnju, radi priznanja njihove prevlasti i utjecaja. U propisu Udruge određeno je da niti jedan pristanak na poslušnost MMU ne znači i da se lože na tom području pokoravaju nadležnosti neke druge, osim kod onih stranih koje niječu pristup u nacionalne lože.

Sve to bijaše razlog za samozaštitu i da se uredi stanje višestruke poslušnosti i prihvati nacionalne utemeljitelje, te osvoji autonomnost, kao gotovu činjenicu. Tako lože, kada se podvrgavaju ovisnosti Velikog orijenta i velikih nacionalnih loža, pod stranom stegom prepuštaju svoj teritorij i svoj suverenitet. Tako masonerija za stvaranje temelja svojih zamisli postiže jedinstvo i sveobuhvatnost.

Održavanje sjevernoameričkih loža izvan međunarodne masonske organizacije, slijedeći prvobitni poticaj dobiven od Anglosaksonaca radi odvajanja od ateističke i anti-dogmatske masonerije s europskog kontinenta, prividno služi protestantskom razmišljanju i njenoj masoneriji. Temeljito se žudi za slijeđenjem politike slobodnih ruku i ujedinjenjem

američke masonerije pod zaštitom SAD, što se jasno očituje u zadnjih deset godina.

Na taj način carstvo dolara prožima ono masonsko i već ima mnoštvo loža koje su privučene utjecaju sjeverno-američkih i također mnogo novoosnovanih loža prema modelu Sjeverne Amerike, koja ih je i prihvatila. Osvajanje tog poretka ostvarenog prema Brandenu, u nazočnosti zemalja Latinske Amerike, opće je poznato, što je uznemirilo europsku masoneriju jer je to u pitanje dovelo značaj ugleda i utjecaja starih loža i iskustvo engleske majke lože, koja je već navikla na takve bitke. Nakon hoda po rubu provalije, zbog ubojstva admirala Darlana između dvaju masonerija uslijedio je raskol, a velika američka masonerija obavezala se na prevladavanje problema.

Dvolična diplomacija
28. svibnja, 1950.

Pomoću raznih navoda iz njihovih propisa i masonskih časopisa pokazali smo kako masonerija unutar naroda traga i motri nadasve sva politička zbivanja, upravljajući ustanovama vlade na masonski način i analizirali smo kako na različitim razinama definiraju svoje zamisli, kako na vjerskom tako i na političkom planu. Kada promatramo promjenu njihove taktike vidimo sustavno promišljanu jurnjavu za osvajanjem ključnih mjesta koja manjini dopuštaju da prevladava i upravlja s ostatkom zemlje, te intenzivno djelovanje masonerije, širenje na moćna i utjecajna mjesta, lakoću razvoja, privlačnosti i žarišta koju nude novim sljedbenicima.

Masonska taktika prilagodljiva je okolnostima i potrebama vremena. Tako npr. U svom prvom razdoblju ulaze u političke organizacije, u stranke koje se izmjenjuju na vlasti, a posebno u one koje imaju slobodarsko ili napredno (progresivno) obilježje i kada prirodnim putem ne uspiju postići svoju svrhu i cilj zagovaraju pobune, da bi uspjeli utemeljiti vlastite klike za svoju moć. Prodiru na sveučilišta pod kabanicom zaštite enciklopedističkih ideja, potičući time skretanje s puta vjere. U vojsku se ubacuju da bi potkopali stegu, čime zastupaju interes za političku pobunu i raskolništvo. Ako uđu u novinstvo i ondje postignu utjecaj i moć i preuzmu dnevne tiskovine iste dospijevaju pod masonsku indiskreciju.

Uvlačenjem u lože sindikalnih prvaka, kada se pričini da bi moć veličine gomile politički mogla odlučiti, u većini zemalja jedna neznatna slobodnozidarska manjina u sjeni i bez izlaganja opasnosti, na taj način raspolaže s većinom.

Zbog važnosti izbijanja Prvog svjetskog rata, prihvativši se važnosti vanjske politike u državama, pripremajući se preuzeti upravu i na tom polju, masonerija je požurila uhvatiti svoj trenutak za kojim je težila približno dva stoljeća. Kada se raščlane trenutci u kojima je začeta Liga Naroda, prije završetka prvog velikog sastanka, vidimo da je jedan mason, – zastupnik Andre Lebey, član savjeta Velikog orijenta Francuske, koji se udružio s drugim značajnim članovima

masonerije na jednom masonskom kongresu u Parizu održanom 28. do 30. lipnja 1917., na kojem su sudjelovali predstavnici Velike lože Engleske, Francuske i drugih neutralnih država – prikazao nacrt Organizacije Društva Naroda, koji je bio prihvaćen s oduševljenjem svih nazočnih. Kada se pregledaju usuglašavanja s tog Kongresa, tih dana objavljena u masonskim novinama, pokazuje se namjera masonskog nacrta, koji je uspostavljen puno kasnije.[15]

Samo jedan članak tih zaključaka pokazuje nam da su mu masoni pokrovitelji:

"Nakon 1789. kada su proglašena ljudska prava, Liga Naroda će ih proglasiti prije svega kao prava naroda. Nijedna nacija nema pravo objaviti rat drugoj, jer je rat zločin i uvreda čovječanstva. Sva prepiranja među narodima bit će osuđena od Međunarodnog Parlamenta. Nacija koja djeluje suprotno tom zakonu bit će izbačena iz Lige Naroda."

Druge pojedinosti sa skupštine Savjeta Arbitražnog suda uskoro su sve prepisane u propise Društva Naroda.

Ustrojstvo iz g. 1921. Međunarodne Masonske Udruge sa sjedištem u Genevi, koje preuzima Društvo Naroda, – poslije objave francuskog novinara Valota u jednoj bečkoj loži, u kojoj je proglasio nacrt s ciljem osnivanja jednog kružoka/kluba u Genevi, gdje se sastaju masoni, koji služe u Skupštinama Društva Naroda, – pokazuje unutarnji odnos i povezanost koja se unutar Udruge zahtijeva.

Okolnost saznanja za pripadnost Chamberlaina, Brianda, Beneša i velike većine članova utemeljitelja Društva Naroda masoneriji – a jednako tako i Alberta Thomasa, predsjednika Međunarodnog Ureda za Rad Društva Naroda – pojavila se pri upoznavanju s propisima na Skupštini MMU. Tako je kasnije njemački državni tajnik Stressman kod pristupanja u Društvo Naroda, u jednoj svojoj raspravi, dobro raspoložen smjerao na *Velikog Arhitekta Svemira* i dokazivao točnosti utemeljenost optužbi Društva Naroda protiv onih koji su željeli umanjiti utjecaj i prevlast masonerije.

---

[15] Iza svega toga stajao je lord Alfred Milner i njegova skupina. Vidi: “Angloamerički Establishment“, Carroll Quigley, Split 2003. g.

S druge strane, kada se u vidu imaju veliki masonski zahtjevi i kada se isti prikazuju kao mirotvorci u punom smislu riječi i kada se promatraju hrabri pobornici mira i sveobuhvatnog bratstva, onda se podrazumijeva da trenutci, kada se masonske vlade ujedinjuju i bivaju svemoćne, dovode do toga da ovi na narodnu sudbinu postižu odlučujući utjecaj.

Ipak, prije nego li nastavimo dalje, bez odgovora ne možemo ostaviti onaj masonski zahtjev da se nametnu kao šampioni mira i bratstva, nakon što su toliko puta uhvaćeni u laži, u vrijeme dva stoljeća pobuna, krvoprolića i građanskih ratova, koje su potakli i njima rukovodili. Njihovo mirotvorstvo nataložilo se kao i sovjetsko, na načelu predviđanja i pretpostavljanja ujedinjenja i gospodarenja svim zemljama na svijetu, što je u ostalom vječni san svih carstava.

Na račun Društva Naroda puno puta su se pojavile optužbe da unutar njihovog sjedišta i MMUa u ulici Bovy Lysberg postoji izravna povezanost i da se prije odlučivanjima o bilo kojem pitanju savjetuju s istaknutim članovima MMU.

Ako se ta činjenica može zbiti u svakoj prigodi, prepoznat ćemo ju i onda kada nije potrebno, jer u Društvu, dakle, u sjedištu masonerije od koje primaju naloge uobičajeni predstavnici masona, koji su malobrojni i koji tvore opunomoćenike najutjecajnijih zemalja, učestalo joj pomažu.

Život Društva Naroda bijaše, međutim, privremen i opoziv. Njegova nenazočnost u SAD i Rusiji, sve do zadnjih vremena, i njegova potpuna nedjelotvornost pri zaposjedanju Abesinije, te invazije na Finsku, dovela ga je do kraja i dotukla mu je ugled. Masonerija, koja je društvo utemeljila i njime spretno upravljala, sakrila se s ustrajnošću dostojnom divljenja i iz svog se pepela iznova rodila kao ptica Feniks i uzletjela u novoj situaciji, pod imenom Organizacije Ujedinjenih Naroda.

Okolnosti koje su se dogodile uz novi porođaj dovoljno su dobro poznate: uništena je Njemačka, srušen je fašizam u Italiji, a masonerija je ubrala svoju pobjedu i masoni koji su izgnani popeli su se na vlast u progonjenih naroda, narodni sudovi su očišćeni, izvršen je juriš na zatvore i izvršena su smaknuća bez procesa, dopuštajući da se zasiti masonska želja za osvetom uz njihovu više nego li jasnu želju za uništenjem neprijatelja.

Za vrijeme prve skupštine OUNa u San Francisku u novom Društvu Naroda provedeno je obilje imenovanja s tisućama različitih masona od ugleda i glasa, čime je postignuta istinska apoteoza masonerije.

La "Ferrerada"
4. lipnja, 1950.

Prethodno je prikazan odlučujući utjecaj masonerije na Društvo Naroda, a na nama je da podrobno istražimo utjecaj ove zlokobne sljedbe u donosima s Francuskom.

Masonski gromobran, u smislu zaštite u užem značenju te riječi, protivan je unutarnjoj politici i problemima u narodu, u kojem je urezan i doživljava ga se kao posljedicu tajnovitih djelovanja te iste sljedbe. Prepoznajemo da u jednom narodu utemeljenom na "masonskom raju", gdje se većina njezinih članova bori za masoneriju, ista se ne mora mnogo truditi da bi neki njihov brat bio u prednosti na uštrb nekog drugog. Ali, u suprotnom slučaju, kada se ne može postići i dohvatiti masonski ideal, masonerija ostaje staložena kao jedna manjina, koja se tajno i sa svim sredstvima bori da bi dostigla svoju prevlast. U tom pogledu povijest masonerije je više nego li rječita.

Kada se Međunarodna Masonska Udruga nalazi pred problemima, rascjepom i sumnjama, koju masoneriju prate, tome nasuprot stoji potreba da se prikažu kao mirovna i, naravno, nepristrana udruga koja uvažava probleme nacije, pa su zato u svoje propise unijeli jasnu izreku o neopredijeljenosti i ravnodušnosti, što u biti ne znači ništa. Dakle, braća to tumače unutar svog masonskog svijeta, a ne u odnosu na ostali svijet. U mnoštvu odluka Izvršnog odbora MMU, a tako i u spisima njihovih Kongresa, očituje se cjelovita zaštita, onda kada treba pogodovati prevlasti masona i onim masonima iz velikih loža ili Velikog orijenta, koji zahtijevaju njihovu pomoć ponuditi utočište i svoje uzajamno jamstvo.

Iz vida nikada nemojmo izgubiti da masonerija ima dvije uloge: javnu, koja je poznata većini njezinih članova, koji svečano raspravljaju u ložama, što se uključuje u njihove časopise, i tajnu, u koju ulaze samo određeni masoni, koji dobivaju mjesto na tajnim sastancima izabranika o kojima se malo zna, a poznaje ih se još manje. Nama je, međutim, dovoljno istražit koji se od njih, iza kojih ništa ne ostaje, naziru u vanjskome svijetu, a pokazuju nam se u ulozi masona opovrgavajući sumnje o onome što se govori, dok

(istovremeno) na odlučan način zabadaju nos u sve političke prijepore nacije, bilo unutarnje bilo vanjske, a posebno ako se to na neki način tiče masonerije.

Nitko ne može promijeniti činjenicu da problem španjolske masonerije zaokuplja međunarodnu masoneriju u cijelom stoljeću. Veliki nagovještaj toga vidio se u kampanji koja je buknula u Parizu i Belgiji, poznatoj kao "ferrerada", a koju su godine 1909. izvele kontinentalne europske lože, koje bijahu najvažnije, donijevši presudu o smrti i smaknuću španjolskog anarhista i člana raznih stranih loža, Franciscoa Ferrera Guardia. To je bio jedan čin podvale i klevete, koji se u međunarodnim medijima Pariza i Bruxellesa kroz dvije godine razvijao protiv naše nacije, te nepravda za Katoličku Crkvu.

Dana 31. listopada 1909. Općinski savjet Bruxellesa prihvatio je dana sa 31 glasom za protiv 8 glasova, zapovijed ujedinjene ljevice protiv desnice, po masonu doktoru Depageu, profesoru na slobodnom sveučilištu u Bruxellesu, radi osude na smrt Ferrera, kao teškog zlodjela prema zakonima suvremene civilizacije, s negodovanjem prosvjedujući zbog smaknuća masona-anarhista i zagovarajući podizanje jednog dostojnog spomenika, te pokazujući španjolsku nesnošljivost, uz javno odobravanje.

Masonsko blaćenje španjolske nacije trajalo je kroz tiskovine dvije godine. Tako je iskovana i medalja s likom anarhista, s datumom rođenja u Alellai i datumom smaknuća u Montjuichu. Na velikom trgu u Bruxellesu postavljena je velika kamena ploča sa slijedećim natpisom:

"U spomen grofovima d'Egmond e de Hornes, kojima su na ovom mjestu 1568. g. zbog zaštite slobode savjesti odsječene glave, po naredbi Filipa II. Ovaj mramor posvećuje im Međunarodni odbor instituta za proslavu uspomene junačke smrti Franciscoa Ferrera, strijeljanog na Montjuichu, zbog istog razloga 1909. g."

Tako se na jednoj jedinoj ploči ujedinjuje optužba protiv djela našeg presvijetlog Kralja Filipa II. i opisanog zločina pripadnika masonerije, u koji nitko ne sumnja.

Prilikom svečanog otvaranja 21. kolovoza u jedanaest sati u jutro, na trg dolaze predstavnici raznih masonerija, a

nazočna je i Soledad Villafranca, prijateljica pokojnika, tu je i jedno španjolsko povjerenstvo na čijem čelu je doktor Simarro, onaj mason koji se s neshvatljivom drskošću usudio uvrijediti našeg kralja Monarha Alfonsa XIII. i podržati međunarodnu masoneriju da ga primi u redove njihove lože.

Brošurama, udruženjem knjižničara, raznim zborovima, kulturnim događajima za Ferrera, različitim manifestacijama, puno puta održavanim i organiziranim od Belgijske lige za prava čovjeka, udruge koja je kći masonerije, na tlu Belgije se s vremenom ponavljaju nepravde prema španjolskoj naciji, te se ubiru prilozi za spomenik koji je visok sedam metara i koji se podiže u toj zemlji.

Od jednog poretka, koji je ustavna i parlamentarna monarhija, od tog vremena prema Španjolskoj ne postoji isprika, ali zato taj ima u skladu s buntovnom masonskom ljevicom iskorištavati nesreću onog jadnog anarhista i nihilista, stavši se u obranu masona, i tako se nasilno poigravati s našom politikom, proizvodivši izvan svojih granica škandal, u čemu se u cijelosti vidi krivotvorenje smisla demokracije.

Niti smaknuća u Nürnbergu, provedena po pravdi, čak štoviše po odmazdi, gdje su osuđenici obješeni zajedno s vođama s kojima su se borili, a niti juriši na zatvore u Francuskoj uz smaknuća istinskih političkih protivnika, niti za mrvicu nisu pomaknuli masonske osjećaje nego, naprotiv, u tim slučajevima masonerija je bila ta koja je poticala i upravljala mučenjima.

Spomenimo dane vladavine Primo de Rivere, uspostavljanje potpunog mira u Maroku, izložbame u Sevilli i Barceloni na kojima je svijetu prikazano ponovno uskrsnuće Španjolske, da baš tada masoni iznova, žalosni zbog tog mira i napretka spletkare zajedno sa svojim španjolskim sljedbenicima, namjeravajući iskoristiti političko vlastohleplje jednog kruga pakosnih politikanata, naoko uljudnih nakana, s općom namjerom da prokrče put jednom sekularnom poretku, da bi se ovaj zatukao Monarhiju i zamijenio ju s onom Masonskom Republikom koju pretrpismo.

U procijeni zla diktatura generala Primo de Rivere uistinu ne bijaše oštroumna. Mnogo je osoba koje su u našim

kolonijama živjele s masonerijom, i čini se da ih se nisu previše uplašili, a zbog mentalne lijenosti su ih podcijenili, te su ih motrili kao staru dobru izmišljotinu. Postojao je, međutim, jedan glas upozorenja. Putovanja Kralja u Italiju dovela su do povezanosti španjolskog diktatora i Predsjednika Vlade Italije. Što se tiče dužine vladanja, obojica su bili u medenom mjesecu. Naš je diktator bio pun plemenitosti, širokogrudnosti i viteštva, a drugi bijaše human, plemenit, pametan i - političar. Razlog posjeta bili su razgovori koji su održani, da Mussolinija upozore na Predsjednika Španjolskog Vijeća, kao nadziratelja isprava talijanskih loža, da Mussolini pregleda njihovu provedbu u onom dijelu koji masonerija čini protiv španjolske nacije. Kako je procijenjeno u Španjolskoj to je bila vrlo ozbiljna i teška stvar o kojoj treba voditi računa i to je bio jedan prijateljski glas upozorenja, da se stvari prikažu jasno. Ili će Španjolska zatvoriti prolaz masoneriji, ili će ova u određenom roku svoje djelo dovesti do kraja i uništiti Krunu.

Diktator, zahvalan za savjet prijatelja, razmišljajući na putovanju o svojim doživljajima i posljedicama, premda je bio silovit po svom karakteru i u sukobu sa svojom širokogrudnošću, zamislio je opasnost koja se nazire staviti van zakona, i na putu prema Španjolskoj sastavio je jednu karticu, prikladan nacrt uredbe, i poslao ju je na uređenje jednom od svojih suradnika, koji je još živ.

Ali, stigavši u Barcelonu, tom prigodom, pri susretu s glavnim zapovjednikom Katalonije (general Barrera, prema jednoj rukom pisanoj bilješci, u knjizi), ovaj ga je razuvjerio o prijedlogu, ponavljajući poznati slučaj karbonara - s teškom primjenom na sljedbu koja je u našoj naciji u svom djelovanju *dobroćudna* – i promijenio je dojmove. "*Ali, Miguel, slažeš li se s Fulanom i Menganom?*" I tako se, sa sjećanjem na Kubu i Filipine, pojaviše imena starih dugova, bezazlenih masona, koji su se rasporedili boreći se i za sljedbu.

I uredba nikada nije ugledala svjetlo dana.

Protušpanjolske urote
11. lipanj, 1950.

Živeći u svijetu lakomislenosti i lijenosti, svijest koja je uronjena u mnogobrojna svakodnevna zbivanja bilježi i analizira ona zbivanja koja za većinu prolaze nezapaženo, a koju manjina zapaža, i to je temelj za objašnjenja drugih događaja u razdoblju koje je teško razumljivo, kada nema uporišta u onome što je prethodilo. To se događa u svakodnevnom životu, gdje masonerija igra glavnu ulogu i biva glasnik onoga što će se naknadno dogoditi.

Glavni probitak iz mentalne tromosti izvlači masonerija, zbog njezine naoko blesave dobrohotnosti, koju je pridobila u suvremenom društvu, prikazujući se u blagim vremenima kao bezazlena udruga, ali kada nastupe pobune i nesreće, kao gospodarica i vlasnica tajnovitih snaga pobune ona upravlja nadzirući ih.

Smatrati da se masonerija odmara i opušta obična je obmana. Ona, masonerija - urota je na putu osvajanja vlasti nad narodom i prikazuje se u dva oblika: jedan je podoban, a drugi je tajni i lažan, pokretan i stvaran, koji se čini podvrgnut izvanjskim činjeničnim stanjem, koji se nikada ne odriče svojih ciljeva i pretpostavki, bilo to na svjetlu ili u sjeni tj. s obzirom na vanjske okolnosti, u kojima se prikazuju, prikriven je i tako nastupa uporno, tvrdoglavo i neumoljivo.

Geslo blagosti masonerije opijum je koji se širi i izljeva nad žrtvom, zbog čega se ista u nastavku uhvati na spavanju. Kakvoj sudbini se mogu nadati oni koji su podvrgnuti vjerovanju da nema neprijatelja, pa žive veselo, sretno i samozadovoljno, ako jedan skriveni neprijatelj kuje urote i vreba dan za danom da bi se okoristio njihovom neopreznošću i uništio ih? I jedna i druga smicalica završit će, nema sumnje, padom.

Dakle, to je kraj katoličkog društva i država, koje se opiru masonima i njihovim urotama, koje neprestano vrebaju.

Malo ih u Španjolskoj sluti, u onim ugodnim vremenima diktature generala Primo de Rivere, u njihovoj španjolskoj bezbrižnosti, da se smišljaju velike i teške nakane i urote koje će u kratkom vremenu uništiti našu stoljetnu Monarhiju.

Takve bezopasne udruge iz San Sebastiana, u kojima se ugovara komadanje Domovine, pričinjaju se kao nestvarne tlapnje luđaka i budala. Kako bi inače netko mogao spretno protumačiti "dobronamjernost" nekih osoba iz masonerije i okrivljavati ih za pakost i zaplotnjaštvo kada, unatoč tome, malo vremena iza toga oni naciju (uspješno) zakopavaju skupim plaćanjima doprinosa i poreza, i to uz "plemenitost, širokogrudnost i dobrohotnost" masona.

Pri čitanju spisa i rasprava iz tih dana, onih koji žele ostati nedužni, masonska dokumentacija otkriva se, međutim, kroz puno pojedinosti, a te ukazuju na toliko poznatu sposobnost masonerije iz Španjolske da moli strano posredovanje kako bi mogla pobijediti unutarnje protivnike.

Dobrovoljno utočište koje su imale neke španjolske osobe, posebno neki domaći tuđinci u ulozi masona, koje vidimo i u današnjim vremenima, otkriva nam i prikazuje njihovu životnu putanju.

Bili su to dani, koje danas toliki masoni moraju smatrati nesretnima, dani Diktature našeg oplakivanog Generala, kada se u Ženevi održavala jedna od onih konvencija, na kojima se, na svom kongresu, svake dvije godine okupljaju izaslanici masonskih Velikih Orijenata i velikih loža Međunarodne Masonske Udruge. Poslan je poznati mason **Augusto Barcia**, u čijem se izvješću - podnesenom pri povratku u Madrid - opisuju poslovi obavljeni u Ženevi i Parizu, u službi španjolskih loža. Pisac nas obavještava kako je prije odlaska za savjet pitao saveznog predstavnika, koji simbolizira Veliki Orijent Španjolske, za njegova mjerila koja su s obzirom na stanje masonerije u Španjolskoj prokušana, s kojima su povezane poteškoće u djelovanju loža koje je susreo u Andaluziji, kao i podrška koja je ponuđena podtajniku Predsjedništva, gospodinu Nouvilasu. Međutim, strahovanje i nemir, koji se vratio i teškoćama povećao, najrječitije su izrečeni u slijedećem iskazu:

"Kada ovi dani istinske nevolje i opasnosti dostignu vrhunac, za održanje granične crte prema našim neprijateljima uspješno sredstvo može biti samo vanjska podrška." Na ovaj način Udruga u Ženevi dobila je izvornu obavijest o potpunom

stanju kod nas, te je opunomoćeniku tome u čast toplo zapljeskala.

U tom smislu, što se tiče članstva savjetodavnog povjerenstva o španjolskom stanju stvari, kaže nam što je postignuto u Ženevi i čemu se oni mogu nadati kada se radi o dnevnom redu iz Italije i prosvjedima po pitanju Španjolske. Toga dana dolazak je na javnoj sjednici objavljen sljedećim riječima:

"Nemiri i progonstva nisu stvoreni od vlasti vrhovne uprave bez poticanja lokalnih vlasti, pod pritiskom reakcionarnih elemenata, koji takve pogodnosti koriste uz podršku da nas potuku i pobjede." Za potvrdu njihovih tvrdnja spominje se što se sve dogodilo u Andaluziji, gdje su lokalne vlasti protiv poretka imale na raspolaganju sva sredstva, temeljem točnih zapovijedi i uputa odaslanih iz Madrida.

Slijedećeg dana nakon te izjave stiglo je izvješće moćnika, tj. Velikog saveznog savjeta, o nezgodnoj pogrešci, te preuzimanje inicijative iz Velike lože Sjeveroistoka na sebe, te se moli da se poduzmu koraci u obliku službene podrške masonskih moćnika okupljenih u Ženevi.

Tražilo se da se svim sredstvima zaustavi mučenje i zlostavljanje od onih čiji su predmetom postali i u Ženevu su uputili izaslanike iz te lože, s jednom novom isprikom, u kojoj se moli snažna i djelotvorna podrška za prevladavanje poteškoća.

Nakon velikih spletkarenja i promišljanja da značajnu ispriku pred drugim ložama ne bi bilo prikladno objaviti, i prihvatiti ponižavajuće skrbništvo, pod uvjetima španjolskih slobodnih zidara, zaključili su da je lakše usuglasiti se s povjerenstvom i savjetom MMU, a tako je i uslijedilo. Tako ugledni mason Barcia u svojim uspomenama kaže:

"…Od onda se nagađalo da je slučaj rješavalo rukovodstvo u Baselu, što je proslavljeno u Velikoj Loži Francuske, s našim veleposlanikom u Parizu. Jednako tako, s obzirom na sadržaj unutarnjeg značenja, svakako u blažem obliku, bijaše i jedno uplitanje izvana, gdje se preko jednog Španjolca, koji je mogao biti i izaslanik iz Barcelone, o tom slučaju iznosi odgovarajuće mišljenje. U to me u skupštini, na obziran i nježan način, uvukao predstavnik Saveznog savjeta i

ja bijah pozvan na izvršenje te zadaće i nije bilo sumnje da se ponuda ne bi prihvatila, te sam otišao u Pariz.

Ondje je pozvan izaslanik Velike Lože Sjeveroistoka, koji mi se pridružio u posjetu, koji sam obavio na kraju idućeg dana, budući da sam telefonski zamolio primanje kod našeg veleposlanika. Svojom finoćom na granici puzavosti, koju sam prihvatio samo za taj sastanak, gospodin izaslanik zloupotrijebio je moje povjerenje, te je njegova nazočnost mogla ograničiti slobodu veleposlanika, kojeg nije poznavao osobno. Održani posjet trajao je dva sata, i o sadržaju razgovora vođenog s veleposlanikom, njegovim raspletom i polučenim uspjesima gospodin izaslanik iz Barcelone obaviješten je u tančine.

Pri stvaranju povijesti, veleposlanik u našoj upravi, koji joj je pristupio od dana kada je osnovan vojni direktorij i koji je od nas očekivao prigovore i otpor lokalnih vlasti, pri slijeđenju normi koje su mu zadane od generala Nouvilasa, u suglasnosti s proglasima generala Primo de Rivere, razlikovao se u stavovima i načinu vladanja i upravljanja u Barceloni, Sevilli, Cordobi i Valladolidu, nasuprot onima u Madridu, Valenciji, Alicanteu, Almeiri i Oviedu, koji nikada nisu prouzročili štetu i neugodnosti. Nije bila tajna da unutar poretka postoji jedna jaka struja, koja se osjeća pokorena i zlostavljana, s obzirom na ta proganjanja kakva se u civiliziranom svijetu više ne običavaju koristiti i koja traže da se protiv toga prosvjeduje na jasan način, a to je potrebno utoliko više jer je masonerija odsutna iz svakodnevne politike i u njoj uopće ne sudjeluje. Stoga, kako mi je bilo izloženo, svesrdno se poziva da, blago rečeno, bez okolišanja prihvatim ta mjerila problema koji za španjolsku masoneriju ima veliku važnost.

Veleposlanik je razgovor završio odgovorom: '*Bavit ću se tim pitanjem na mom slijedećem putovanju u Španjolsku. Osobno ću se oduprijeti Predsjedniku vojnog direktorija tek kada budem siguran da se oni ne bavi politikom, niti se u nju miješaju, i znati će moje službeno mišljenje, koje mu treba i ne ćete biti uznemiravani ni po koju cijenu*.'

Da bih svu braću upoznao s činjenicama o tom razgovoru, imao sam dostaviti nužne čvrste razloge, o kojima

je od naših veza u inozemstvu, koje pozorno prate i izvrsno poznaju naša djela, veleposlanik u Parizu odlično obaviješten, i premda je veleposlanik čovjek od ideja koje su tradicionalnog karaktera, on je poznavatelj ciljeva i sredstava koje slijedi naša institucija i za istu ima dužno poštovanje.…"

Od kako je namirila Monarhiju i Direktorij masonerija nam, radi našeg razumijevanja i plemenitosti prema pokretu, provodi izdajničke urote, te je u pet godina masonske politike rušila sustav provodeći progone i nacionalno nas sramoteći.

Jedna je stvar koju masonerija javno govori, a sasvim druga i suprotna koju u stvarnosti provodi.

Španjolska masonerija
18. lipnja, 1950.

Obilježje koje masoneriju u Španjolskoj najbolje razobličuje je ateizam i antinacionalizam. U prethodnom dijelu vidjeli smo njezin izraz kroz antikatolicizam i potpuno odsustvo španjolskog osjećaja, a u službi stranih interesa protiv Domovine, uz traženje izvanjskog posredovanja, iz razloga koji su, manje-više, prijeteći.

Kada opisujemo dane našeg Križarskog Rata, vremena Španjolske bez zakona, u kojima skupina anarhokomunista pod utjecaje masonskih glavešina, predsjeda tužnoj sudbini Španjolske Republike, ponovno susrećemo moljakanje za inozemnim nasilnim djelovanjem i posredovanjem protiv svoje Domovine.

U jednim novinama u svibnju 1937. g., objavljenim u ediciji **Lucifer**, Trg de la Chapelle 8, u Bruxellesu, autor se predstavlja kao Ceferino Gonzalez, veliki nacionalni majstor, pridružen Velikom Orijentu Španjolske i posvećen od španjolskog masona, njegovog vrlo štovanog prijatelja Feliciana Courta, jednog od najčistijih vrijednosti sveukupnog slobodnog zidarstva, osobe koja je dugo godina služila kao zalog "jamstva prijateljstvu španjolskih dolina"; on je među španjolskom masonerijom nešto kao francuski politički komesar. Masonerija ondje javnosti nastoji prikazati jedno okrutno i krvavo proganjanje u našoj Domovini, u vremenu u kojem se na Rimsku Crkvu neprekidno i ustrajno nastoje nabacivati s mržnjom svoje sljedbe, a sve ono što im se dogodilo pisac naziva "bijesnom nesnošljivošću", uza sve grijehe koji su u Španjolskoj počinili.

Izokrenuće pojmova istinskih problema, uklanjanje sumnji, kovanje opravdanja za strašna progonstva vjere, nakon što su Crkvu španjolske Republike učinili objektom spaljivanja samostana, s raspuštanjem isusovaca i laicizacijom zakona, također, u istim tim danima s izvršenim ubojstvima nad više od sedam tisuća biskupa, vjernika i svećenika, u sudskoj nadležnosti republike, zahtijevajući od nekih crkvenih glavešina pripojenih masoneriji da podupiru smrtne kazne, uz nakaradna klevetanja, kojima je Katolička Crkva bila

podbadana i izložena – sve to predstavlja njihovu izravnu odgovornost. Potpuna lažnost (pravila) po kojima sudstvo djeluje može se prosuditi po slijedećem članku, prenesenom iz spomenutih novina, koji ćemo u nastavku umetnuti i kojeg ćemo podvrći jasnom sudu svake poštene savjesti. Ondje piše:

"Cijeli svijet također zna da podizanje vojne pobune bijaše pripremljeno ne u vojarnama nego u uredima visokih dostojanstvenika Crkve, kardinala, nadbiskupa i drugih crkvenjaka, koji su financirali ustanak, s kojim je upravljala Revolucionarna Hunta i koja je gomilu ljudi zadužila za ubijanje i kukavičko pogubljenje "elita" među civilima u španjolskom narodu, a prvenstveno slobodnih zidara".

Članak, kako se vidi, nema rezervi. Mržnja masonerije na katoličku vjeru niče na otrovnoj kleveti, koju majstor uključuje u svoju poruku masonskom svijetu.

Da, masoni su bili glavešine crvenih, upravitelji, predstojnici policije i predsjednici povjerenstva za javno zdravstvo, oni su od prvih trenutaka upoznati sa Slavnim Narodnim Ustankom koji je izvršavao zapovijed u većini naroda i mjesta u Španjolskoj, izvedenu po naredbi koja je kružila mjesecima unaprijed da bi planula opća pobuna, u kojoj je Narodni Pokret išao naprijed. Koja naročita mogućnost postoji da neki mason padne, pri prvim susretima? Što namjeravaju? Koji padaju dolje i oslobađaju se odozgo? Koja je posebnost toga da se u građanskom ratu dijele tolike povlastice uprljane krvlju i koji su ti koji se bore pod zastavom koja ih čini odgovornima za užasne zločine pred Sudom Pravde i koji slijede vjeru pisca iz spomenutih novina - i još se ističu u tome? Na stranici 27 pisac nam kaže: "…vrijednost i junački otpor španjolske narodne vojske, koja je u sadašnjosti skoro u potpunosti upravljana masonima…", što nam jasno pokazuje da su mani bili glavne zvijezde crvene Španjolske.

Usprkos tome što se iz pakosti španjolske masonerije to skriva, recimo da je jedan veliki dio ubijenih masona u Španjolskoj ubijen u vrijeme dok su bili pod vlašću Vlade kojom su rukovodili masoni, a to se izvršavalo po naredbi loža, da bi se postigla krajnja odmazda protiv onih umjerenih masona s Lerrouxom i ostalima, koji su u zadnjoj godini Republike surađivali s desnicom. Mnogi radikali, masonski

zastupnici, bili su strijeljani bez procesa, kada su se sastajali po zatvorima, ili u svojim domovima, a pod tobožnjim jamstvom Vlade i republikanske uprave. Iz toga se vidi da su ovi pali zbog masona koji su bili zainteresirani služiti crvenima, a ne kao žrtve masonskog bratoubilaštva: bivši ministar Salazar Alonso, osuđen je i smaknut po jednom neredovitom Narodnom Sudu, bez dokaza, koji su ga mogli i opravdati. Abad Conde istaknuti republikanski mason, ubijen je za vrijeme nepravedno potaknutih progona od strane loža, protiv pristaša Lerouxa, Melquiades Alvareza, u vremenu Velikog Orijenta Španjolske, a ubijen je u zatvoru koji su čuvale vladine snage, s mnogim drugim zastupnicima, zatim Lopez Ochoa, istaknuti mason, general, koji je bio preobraćeni junak Republike, u bolnici u Carabanchelu, gdje je bio hospitaliziran pod stražom vladinih vojnih snaga,, po naređenju loža, Rico Avello, ubijen je jamačno zbog nepodvrgavanja zapovijedima iz loža, poput mnogih drugih radikalnih zastupnika u pokrajinama pod vlašću i upravom republikanaca. Bili su izvlačeni iz svojih domova da bi bili smaknuti samo zbog jednog razloga, a taj je "čišćenje" radikala, po želji masona. Za brata Ceferina Gonzaleza sve ove ugledne i miroljubive osobe ne znače ništa. Da bi ukazao na masonsku patnju njemu je potreban crveni razbojnik, ili odmetnik. Španjolska masonerija je takva i ne će moći postati drugačija. Kroz stoljeće i pol u Španjolskoj se nije dogodilo da neku pobunu, ustanak ili građanski rat, iz bilo kojeg razloga, masonerija nije iskoristila za napadaj na Rimsku Apostolsku Katoličku Crkvu, s užasnim klevetama, koje su se temeljile i rađale iz čiste mržnje. Sa stajališta povijesti nikada se ne bi mogla razjasniti povezanost podignutih kleveta protiv Crkve i njezinih predstavnika i paljenje crkava, proganjanje redovnika i miroljubivih svećenika. U kontinentalnoj masoneriji, a posebno u Španjolskoj, vječito živi ateistički duh i progonstvo katoličke vjere, koji se cijedi iz klevetničkih novina, koje smo spominjali, a koji ju želi dokrajčiti proizvodeći besramne članke, u patološkom strahu od katoličtva.

Ovo bi nas trebalo primorati da razmislimo do koje granice treba podnositi slobodne zidare, dakle, iz tog razloga Španjolska Republika i slobodni zidari imaju biti posebno

trpeljivi prema nazadnjačkim ljudima iz Crkve, tj. nama koji trebamo trpjeti ovaj mučni Križni Put. Ne može se biti trpeljiv prema onima koji propovijedaju netrpeljivost i ponašaju se netrpeljivo, progoneći, mrzeći i istrjebljujući sve one koji se bezuvjetno ne žele podčiniti svojim skrbnicima i ugnjetavačima. Snošljivost je u ovom slučaju jednakovrijedna bijegu od obveza, jednom sporazumu s neprijateljem i, često puta, izdaji.

Poslije takvog klevetništva i užasnog nastupa, kao snažna posljedica trebao je doći poziv na međunarodno masonsko zajedništvo i među mnogim drugim obrazlaganjima ističe se i ovaj članak:

"Doista, ovaj veliki sukob na kušnju je stavio, često s tragičnim posljedicama, mnogu našu španjolsku braću, ali u isto vrijeme je točno i prirodno da na kušnju treba staviti i također izričito zapovjediti zajedništvo sa svim slobodnim zidarima svijeta, bez da itko može izbjeći svoju obvezu i pomoć. Svoju braću u Španjolskoj nikada ne možemo ostaviti bez podrške, bilo moralne, ili materijalne, jer s njima stojimo čvrsto i nerazdvojivo zajedno, po svojim načelima, prisegama i po svojim dobrovoljnim sporazumnim obećanjima.…"

I ne smijemo se umoriti u čitanju i prepisivanju, u svom jadikovanju i lukavom zazivanju ljudskih osjećaja kod naroda, i govorenja cijelom pučanstvu da je mir dokaziv samo u mašti masonskog pisca, i da se time nastoji opravdati ubojstva mnogih ministara katoličke vjere i sve masone svijeta pokrenuti u međunarodnu urotu protiv naše Domovine, koja se sedam godina kašnjenja uključila u Organizaciju Ujedinjenih Naroda, gdje toliki masoni zajednički sjede.

Velike urote
25. lipnja, 1950.

Utjecaj koji je na vanjsku politiku Europe dugo godina imala Velika Britanija i ugled koji je uživala u ložama tih zemalja, uz sudjelovanje njenih glavnih članova iz kraljevske obitelji, iz plemstva i njihovih vlada, prodro je u diplomatski svijet i privukao je u englesku masoneriju mnoštvo stranih diplomata protjeranih iz njihovih zemalja, koji su ostali upregnuti u jaram britanskog utjecaja. Osobe podrijetlom iz tih zemalja besramno sudjeluju u ložama, a zbog svog bezvjerstva i morala ispod uobičajene razine, nisu imale smetnji u prikazivanju sebe kao stranaca.

U memoarima koje je ostavio napisane vlastitom rukom zadnji predsjednik Republike Španjolske, gospodin Azana, prikazuje slučaj jednog španjolskog diplomata, koji se oslobađao dugova koji su bili previsoki za njegov položaj, i opisuje ga i prikazuje kao vrijednog engleskog masona, ali ga optužuje zbog niskih prezira vrijednih spletaka na račun španjolskih masona. Jedan od tih diplomata na koje ukazuje u svojoj knjizi, "velikih prijatelja", je i oštroumni grof od Romanonesa, koji svoju ovisnost duguje stranim ložama i tajnim i prividnim uspjesima u sitnim stvarima, jer taj uvijek na veliko žrtvuje interese svoje nacije, a u korist stranih loža kojima pripada.

U životu ne postoje takvi preokreti iz kojih bi se mogle predvidjeti i objasniti takve osobe, siromašne duhom, neobuzdane vjerom i dušom, upletene u masonske mreže, koje se bespogovorno bacaju u tuđe ruke, pokorno se ulagujući i surađujući sa strancima za bogat plijen. Kada se ispituje mnoštvo osoba, koje se natječu za međunarodne skupove, među njima se susreću mnogi koji su povezani s masonerijom, koja ministre postavlja po povjerenstvu za slobodne izbore, što onda objašnjava masonsku prevlast i većinu u međunarodnim skupštinama.

Masonerija vodi brigu o međunarodnom polju, jer ondje obitava i ostvaruje svoj utjecaj, koristeći neznanje mnogih vlada, budući da iste na međunarodnom planu imaju određenih stvarnih poteškoća, pa masonski predstavnici, u

nedostatku uputa svojih vlada, mogu izvršavati sveobuhvatnu volju loža. Odluka o sadržajima u većini slučajeva ostaje prepuštena osobnoj procjeni zastupnika, koji ima i zastupa pakost masonerije, koristeći svoje pristaše i stanoviti broj utjecajnih masona namještenih u ravnateljstvima i tajništvima, da bi u taktici koja je za vlastite probitke najpovoljnija mogao osigurati razvoj situacije.

Opunomoćenik se odjedanput može iznenaditi nepredvidivim ishodom glasovanja, pa ukoliko masoni nisu u prevlasti prema drugima, ako su izbore izgubili, oni rade na tome da umanje protivničku pobjedu i traže odgodu i tu u međunarodnoj udruzi vidimo brojne pakosti, koje ustrajno objašnjavaju isto, a to je da zapravo u biti provode masonsku urotu.

U španjolskom slučaju u međunarodnim skupštinama zadnjih je godina stvar sasvim dostatno izražena. U njima je masonska urota blistala na neslućenim visinama, stigavši dotle da je uključivala i vlastitu žrtvu i vlastit ugled svoje ustanove. U povijesti međunarodnih odnosa taj događaj ostaje kao najužasnija i najciničnija orijentacijska točka zabilježena u suvremenom svijetu. Dok Rusija razara zemlje i naoružava se do zuba, prijeti miru i gmiže prema Zapadu, rušeći svečano proglašena načela Atlantskog pakta, ona u Vijeću Sigurnosti raspravlja kao da se radi o miroljubivoj zemlji s dvadeset osam milijuna stanovnika, sa skromnom industrijom, neopredijeljenoj u dva velika sukoba i prevrata, koja su u povijesti poznata - te na taj način postaje moguća prijetnja miru. Ako tako sasvim zaboravimo da su pomoć i ustupke Njemačkoj pružile glavne zemlje Europe, kada su pale pod utjecaj njezina pritiska usred holokausta, primjećujemo da unatoč povezanosti njihovih vladara s masonstvom, u tom vremenu nedostaje javnih i ozbiljnih obećanja potpore njihovim načelima i politici, koju je u najosjetljivijem trenutku rata Roosevelt učinio prema Španjolskoj.

Ako je netko imao iluziju o novom društvenom poretku, ona je ovim raspršena. I nedostatak uzroka, jednodušno prepoznat, kao i prepreke vlastitih propisa, koji zabranjuju da se OUN upliće u ono što je privatno i za svaku naciju suvereno, pa i međunarodna etika, u ovom slučaju ponižava-

juća, služe kao urota koju su pripremale lože. Ne upuštajući se u pojedinosti dolazimo do uistinu nečuvenog slučaja. Kao jedan od pokretača u San Franciscu, posredujući protiv naše nacije, djelovao je i jedan marljiv i ustrajan mason, iz redova crvenih Španjolaca, koji se namirio u zlatu. Drugi izaslanik iz Vijeća sigurnosti, u Londonu, obećavši glas svoje zemlje kao svoj mandat masoneriji, odaslao je taj glas protiv zapovijedi vlade, zamijenivši ga u trenutku glasovanja u New Yorku drugim, iako je imao naredbu svoje vlade da se u trenutku glasovanja udalji iz sale, ili izostane kao bolestan. Od svega toga u Ujedinjenim Narodima ostaju žalosne sjednice, da bi na kraju 'vuk pojeo magare'. Kada zavirimo u radna tijela Organizacije Ujedinjenih Naroda možemo priznati da se i nije moglo na drugačiji način, u ostalom kao i svim tijelima nadahnutima od masonerije, sastavljenim u njihovu Tajništvu, uz istaknutog masona, Trygve Liea, koji na važna mjesta uporno, tvrdoglavo i zlonamjerno, zapošljava svoje podređene pristaše, izvršavajući poseban nalog masonerije i uzdižući tako masone dvostruke poslušnosti (obedijencije) u službene uredbe općeg ustrojstva. Organiziravši masone, koji podržavaju njegovu kandidaturu, oni time postižu jednu uspješnu masonsku podvalu, ali spremno stvaraju zabunu, budući da tajnik, shodno svom visokom masonskom stupnju, ima novog gospodara: pripada ljudima dvostruke narodnosti, podčinjen je sekretarima iz Moskve i Moskva od sada naređuje i zapovijeda tajništvu, kojem Trigve Lie služi.

Sjedinjene Američke Države stavljene su u hitan pokret za ujedinjenje sila po Benjaminu Cohenu i Brandenu, koji su i pomoćnici Tajništva, samo da se to prikrije i da zlo bude što manje.

Slučaj Trygve Lie primjer je koji se ne smije zaboraviti.

Tumačenje jednog članka
27. lipnja, 1950.

Naše Uredništvo zaprimilo je jedno pismo sa zahtjevom da napravimo ispravak, s obzirom na sadržaj jednog članka pod naslovom o "Masoneriji", koji bijaše objavljen od našeg suradnika pod imenom J. Boor.

S lakoćom možemo udovoljiti našem ljubaznom priopćavatelju, pa se naš suradnik u članku od 18. lipnja, J. Boor, o nasilnoj želji koju masoni imaju za uklanjanje svih radikalnih zastupnika, koji nisu raspoloženi slijediti njihove planove, može očitovati na općenit način. Svi naši čitatelji sjećaju se masonskog podrijetla Radikalne Stranke. Njihovi glavni vođe, gospodin Alejandro Lerroux i Martinez Barrio, nikada nisu zanijekali pripadnost ložama i skoro sve što se dogodilo, prije i poslije njihova prekida i svađe, dobrim je dijelom sređeno od masona. Ovo ne pretpostavlja da unutar predvodnika Radikalne Stranke nije bilo ljudi protivnih petljanju iz loža. Kada gospodin Alejandro Lerrox i Diego Martinez Barrio stupaju različitim političkim stazama, ovaj potonji, kao pripadnik Velikog Orijenta Španjolske, raspoložen je za napadaj masonerije na protivničku granu svojih starih istomišljenika. Radikalan rascjep na krvav je način poduprijet u vrijeme našeg rata i to je čisti unutarnji problem tog razdora, koji je u smrt odveo mnoge radikale, masone i one druge koji to nisu.

To što je unutar radikalnih zastupnika bilo onih koji su umrli i kao dobri Španjolci, čiju smo smrt pretrpjeli u okolnostima unutarnjih problema radikalne stranke, dovelo je Španjolsku do povećanih opasnosti. Za Španjolsku su položili svoje živote i mnogi radikalni zastupnici, koji su na marksističko-masonskom području podmuklo ubijeni.

Od Jalte do Potsdama
2. srpnja, 1950.

S obzirom na moje bavljenje masonerijom, postoje razni čitatelji koji me mole da im u svezi masonerije razjasnim kakvo je stanje u Rusiji i zbog čega se Rusiji prave ustupci, počev od Jalte, Teherana i Potsdama, sa strane masonskih odličnika kao što su Roosevelt i Churchill i, čak što više, nakon svih promašenih sporazuma.

Moji čitatelji su dotakli najteže i najosjetljivije točke cjelokupne suvremene međunarodne politike, tajne koja se brižljivo čuva kao najuzvišenija i najstidljivija. Ne smije se zaboraviti da je ono što se ne pozna skrovito i da je to zlo i štetno, sumnjivo i otrovno. Masonerija se skriva u tajnim ložama i pod prisegama u strogoj stezi i na svim geografskim širinama ima iste osobine. Ništa, dakle, ne treba biti iznenađen onim što se događa u masonstvu. Mi samo slijedimo korake sekte u otkrivanju puta koji nas zanima. U Rusiji nema slobodnog zidarstva.[16] Ako ne može podnijeti javna društva, još manje može priznati tajna. No možemo reći da je Rusija zna za slobodno zidarstvo.

U nekim od naših prethodnih radova aludirali smo na zanimljiv lik u godinama rata, Harry Hopkinsa, privatnog savjetnika predsjednika Roosevelta, kojega su mnogi nazivali Američki Richelieu, a Predsjednika je na njegovim putovanjima i susretima u cijelom svijetu pratio do posljednjeg trenutka. Nitko nije prestao pitati koga onda, u životu Predsjednika, zastupa taj čovjek, nitko ga nije komentirao; Roosevelta je slijedio kao što sjena prati tijelo, čak u vrlo kratkom roku slijedio ga je na putu u "vječnost", ne baš onu ugodnu, zasigurno radi svojih grijeha. Kažu, oni koji su ga poznavali, da je njegov savjet postao odlučujućim u svim pitanjima i tu neobičnost privatnog savjetnika, po kojoj

[16] Na žalost, komunistička partija, kako danas izgleda, bila je eksponent slobodnog zidarstva, koje se u sebi podijelilo na euro-atlantsku u euroazijsku skupinu i između sebe te su se skupine istrebljivale. Informaciju o tome dao nam je Aleksandar Dugin, u svojoj knjizi “Konspirologija“, Eneagram, Zagreb, 2013. g.

ravnatelji od državnika preuzimaju izravnu odgovornost kao da su ministri, ljudi u Europi ne razumiju. Taj lik ovdje izgleda poput pojave iz stare povijesti, kada je vladao apsolutizam kraljeva.

Ne namjeravamo ovdje opterećivati osobnu tešku odgovornost Roosevelta, koju je kao predsjednik imao, jer se morao usuglašavati i ne pogriješiti u vrijednostima i procjenama, iako vrijedi da zbog lošeg savjetnika pripada i moralna odgovornost. Harry Hopkins bio kompetentan i diskretan čovjek, ali to je sigurno bio ruski čovjek, koji je pri najdelikatnijim misijama uživao stalno i sigurno povjerenje SSSRa. U teškim i odlučujućim trenucima rata, unatoč jadnom zdravlju, u Moskvi je ostvario vrlo važne tajne misije.

Što je to što ga spaja i približava Staljinu? Što je bilo to što ih privlači i obvezuje, a da mi ne znamo? Uz toliku sklonost javnim dokumentima i objavi bijelih knjiga u SAD, tu su i neobjavljeni odlomci, unatoč mnoštva interesa za analizu slabosti i ratnih spletki.

U jednoj od mnogih informacija o ruskoj špijunaži na svjetlu dana, u tisku, pojavio se i zapisnik o protuameričkim djelovanjima, a radi se o izjavi jednog zrakoplovca koji je potvrdio da je u vrijeme rata u Rusiju, po višoj zapovijedi, donio uran. Kao odašiljatelja takvih pošiljki optužio je Harry Hopkinsa, čiji su inicijali – H. H. – bili označeni na pošiljci. Nije li to čudna slučajnost, pošiljke urana za ugodnog čovjeka Staljina?

Još jedan američki lik za razmatranje, koji je pripadao krugu masonske vlasti, i koji je na burnom procesu osuđen pred američkim sudom, te mu je dokazana krivnja, zbog isporučivanja važnih atomskih tajni Rusiji, bio je Hiss koji je, na nesreću aktualnog državnog tajnika, uspio obnoviti prijateljstva.

Nazočnost vrlo visokog broja tajnih sovjetskih agenata u Američkom državnom tajništvu tijekom cijelog spora (rata), od kojih su mnogi bili protjerani od Trumanove administracije, razotkriva da su u ono ratno vrijeme (Amerikanci) bili upravljani komunistima, te su zapali u malaksalost i samo-

zadovoljstvo.[17] Zaprepašćuje lakoća s kojom se komunizam kretao po neuralgičnim točkama američke politike.

Kada te činjenice povežemo sa značajnim masonom Trygve Liem, tajnikom OUN, jamačno pod utjecajem Rusa, potpuno razumijemo mogućnosti koje, za zasluge koje je postigao, masonerija nudi jednom prepredenom i domišljatom čovjeku kakav je Staljin. Ta činjenica zbog koje jedan mason razine tajnika UN nastupa kao izdajnik po naredbi i u službi Moskve, sasvim je dovoljan i rječit razlog za prijezir. Zapad zaboravlja da se nalazi pred jednim inteligentnim neprijateljem, koji isključivo živi za svoje ciljeve, čak i kada izgleda kao da popušta i kao da se ne brine za ništa, pa se povlači sa svog položaja, a u stvari se priprema za jedan veliki skok. To je naprosto pitanje taktike. Razlika je vrlo duboka, jer dok Zapad strahuje od rata i živi za mir, Sovjeti koji trpe pod čizmom, žive za pobunu i za proširenje svoje vlasti, ništa ne popravljaju i u ničem se ne suzdržavaju.

Komunistički agenti su izabrani među ljudima koji su vrlo sposobni, spretni i promišljeni i u jednoj mnogoljudnoj zemlji pripremani su od svoje mladosti. Posebno u Rusiji. Ali preuzeti su od službe sovjeta. Sovjeti se s proučavanjem i špijuniranjem Zapada nose trideset godina, pripremajući se pozorno za svoj trenutak, bez popravljanja okoline, a kada njihova moć pridobivanja ne uspije, onda vrata znade otvoriti njihovo zlato.

Moskvi ne može proći neprimjetno da oni koji su u svijet bili poslani sa Zapada ne znaju za pripadnost Roosevelta i njegovih savjetnika masonima, koji odlučuju sa ili bez odgovornosti u Europi i Americi, no opsjedali su utvrdu i očito su je osvojili. Rusija je sredila i rasporedila masonsko društvo oko Roosevelta i vladara u Americi, u dugogodišnjem periodu u kojem je širila svoj utjecaj.

---

[17] Stvari su cijelo vrijeme stajale obratno: masonerija je komunistima dopustila da budu dio uprave, jer su izvršavali njihov plan.

U materijalističkom svijetu sve je samo pitanje cijene, a za Sovjete cijena ne igra ulogu, kada se radi o lakomosti i gramzljivosti. Ne brinite čitatelji moji: kod sovjeta nema masonerije, ali je poznaju i kupuju kada je potrebno.

Postupanje masona
9. srpnja, 1950.

Analizirajući različite oblasti masonskih aktivnosti sučelice smo se susreli s nepobitnim utjecajem i infiltracijama (uplitanjem) sovjeta u onim ključnim pitanjima koja masoneriju za njihove protivnike čini nedokučivom. To što je za toliku "braću" trganje odjeće, uz zazivanje *Jubelas!, Jubelos!, Jubelum!* nama se prikazuje kao prirodna činjenica u ovisnosti o političkom djelovanju koje masonerija razvija. Ubacivanje špijuna u neprijateljske redove uvijek je predstavljalo abecedu političke taktike. Zbog toga imamo razumijevanja za Staljina i njegovu nečasnu politiku, koja zasigurno nije njegov grijeh, oslobađajući ga grijeha zbog izvora primljenih informacija i utjecaja koji su nam ponuđeni. Što se to u materijalističkom svijetu loža prikazuje toliko teškim u susretanju ljudi koji su na prodaju, ili su ubačeni među licemjere besprijekorne stege? Što može proći u ovom slučaju i što je potrebno u mnogim zemljama, u kojima je masonerija ono što jest!?

Časopis Međunarodnih Udruga za Političke studije i informacije, koji izlazi kao dvomjesečnik, a koji je objavljen u tekućem mjesecu srpnju, u br. 29, uvrstio je prikaz o dostojanstvenom ponašanju Trygve Liea, što se potvrđuje u jednom od naših posljednjih radova, gdje je izloženo pokoravanje generalnog tajnika Ujedinjenih Naroda Moskvi. O njegovim prethodnim postupcima kaže:

"…Trygve Lie bio je predsjednik Socijaldemokratske norveške radničke stranke, jednog od prvih ogranaka Komunističke internacionalne, koji je ondje sudjelovao od 1919. do 1923., datuma raspada svoje stranke. Malo iza toga, na rubovima službenih odnosa sa sovjetskom državom ostao je u izvanrednim osobnim odnosima, održavajući ih i danas i pripremajući ih za budućnost.

Postavši ministar pravde, godine 1936. Staljinu je imao priliku učiniti uslugu, koja ne ostavlja mjesto sumnji, ukoliko je veza između njega i sovjetske vlade tajna i čvrsto ispletena. Dana 13. kolovoza 1935. g. Lav Trocki, koji je u

Norvešku pobjegao u lipnju 1935. god., bez povoda i tobožnjeg razloga dobio je posjet norveške policije.

Slijedećeg dana Moskva je objavila prvi proces vođama starih ruskih komunista Zinovjevu, Kamenjevu i drugima, okaljanima raznim izmišljenim zločinima, koji su obuhvaćali njih i trockizam. Trygve Lie bio je, dakle, upozoren i Kremlju je vratio uslugu, a da nije čekao otvaranje još uvijek nezapočetog prvog procesa.

Tom idejom za Staljina je započelo istrjebljenje stare partijske garde, uz dosluh Trygve Liea sa KGBom. Kada je norveški tisak sumnjičavo pokrenuo oštre optužbe radi prijetnje jednom prognaniku, kojem se do tada nije imalo što prigovoriti, svi su znali odakle dolazi poticaj i tko je u tome bio spona; Trygve Lie, poslušnik potpuno pokoran uputama Moskve. …"

Oslobodimo naše čitatelje izvješća punog zanosa o Trygve Lieu iz tog Časopisa, naspram zatvorenika Trockog, koji bijaše objekt proganjanja i svakojakog miješanja, sve do obaveze tajnog ukrcavanja za Meksiko, gdje ga je dočekalo smaknuće Staljinove policije KGBa, koje je po zadatku izvršeno četiri godine kasnije.

U odnosu na to Časopis optužuje da se:

"…Lie ponašao, ne kao ministar pravde jedne države zapadne civilizacije, nego kao politički pustolov povezan s Moskvom, kao svjestan podražavatelj diktature i kao neumoljivi Staljinov osvetnik."

Kako se vidi lik Liea nije nepoznat i neobznanjen. Vrlo poznat u svojoj zemlji, istakao se u službi komunizma i usprkos tome napredovao je u ložama dostigavši u masoneriji najviše stupnjeve, bez potrebe da svoju životnu prošlost rastereti, jer je nedavno u 1945. g., kako nas Časopis podsjeća, zasjeo na mjesto ministra vanjskih poslova norveške vlade i Sovjetskom Savezu predložio je zajedničku vojnu obranu Spitzberga, jer je mjesec dana prije završetka rata u Europi Spitzber kanio isporučiti Rusiji i obraniti ga zajednički – od koga? Očigledno od Engleske i Sjeverne Amerike. Prijedlog Liea uključuje, kako izgleda, utvrđivanje arhipelaga Svalbald, podrazumijevajući otok Osos u Arktiku. Pokušaj je odlučno torpedirala britanska diplomacija, ali to nimalo nije smetalo

niti narušavalo njegovo natjecanje za predsjednika Opće Skupštine OUNa. Na prijedlog Rusije bio je, međutim, prihvaćen od Generalnog Tajništva, usprkos najavljenog veta kanadskog veleposlanika u Washingtonu.

Danas se zbog vodstva i tog prijedloga Trygve Lia međunarodna zajednica osjeća uznemirenom, a Časopis o kojemu je riječ obavještava nas o izvanrednim mogućnostima koje Generalno Tajništvo preuzima na sebe, rekavši nam da je Trygve Lie za pomoćno osoblje tajništva, po svojoj želji i ukusu, mogao izabrati osam visokih dužnosnika, koji u njegovom tajništvu upravljaju sa 2600 osoba. Tako je odmah kao pomoćnika poslova Savjetnika Sigurnosti imenovao Arkadija Safkova, njegovo ključno mjesto, zatim na položaj predstavnika za socijalna pitanja Henryja Langierea, boljševičkog bilježnika, potpredsjednika "Francusko-Sovjetskog Reaprochementa (približavanja, izmirenja), na mjesto predstavnika za pravne poslove imenovao je Ivana Kerna, satelita iz Čehoslovačke, na poslove savjetnika i ravnatelja pravnog sektora Abrahama Fellera, očitovanog sovjetofila, člana raznih skupina u odnosima s komunizmom itd. Pod zapovjedništvo jedne tako velike države bujaju i vrve špijuni i agenti poput Goubicheva (nedavno osuđenog pred sudom u New Yourku i šupiranog iz SAD) i iznad svega, ljudi koji nisu komunisti, ali su osvjedočeni i dokazani konformisti moskovske politike.

Ne radi se, dakle, više o jednoj ideologiji koja uživa djela jedne podmitljive države, nego one koja zna nagraditi, uliti strah ili izopćiti, kao ni jedna druga sila.

Jednako tako Časopis Trygve Liea optužuje za postupanjem s određenim brojem ljudi podvrgnutih Savjetu Sigurnosti: o tome kako se odnosio prema građanskom ratu u Grčkoj, gdje su opunomoćenici generalnog tajnika bili komunisti, o krađi dokumenata u povjerenstvima koje je imenovao, ili lukavstvima pri prikazivanju sadržaja, ili u odbacivanju dnevnih obveza. S pouzdanom točnošću, gotova izvješća tajnika Organizacije Ujedinjenih Naroda, koja su stizala na potvrdu, neizostavno su predavana Moskvi.

Druga neuralgična točka sovjetskog ubacivanja nalazi se u okviru stvaranja države judaističke vjeroispovijesti kamo

se, na kraju, iz središta Europe prenosi mnoštvo ateističkih potankosti kao i međunarodnih crnih fondova, koji su dokrajčeni krivnjom licemjera i prezaduženih ministara i predstavnika Mojsijeve vjere, a to masonerija o izraelskoj državi ne govori. To je napravljeno u osnovi židovske države, sagrađene po starom uzoru međunarodnog judaizma, da se pretvori u žarište okupljanja ljudi bez vjere i bez korijena, otvorenih za razna uplitanja i razne utjecaje.

Jednom već dovoljno iskorištena, Rusija, država je kojoj masonerija nudi stvari koje služe njezinim interesima. Rusija znade za veliki utjecaj židova na američku politiku, za njihovu nazočnost u mnogim europskim vladama, te za istaknute Amerčane, članove masonske sljedbe, i za sporazumnu prisegu za prelazak u XV. i XVI. stupanj masonerije, - Vitezove orijenta ili Mača kneza Jeruzalema. U pogledu povratka židovskom narodu svega onog što je silom izgubio i dok pomaže i podržava njihove terorističke atentatore – Stern – na Srednjem Istoku, (masonerija) radi na međunarodnoj udruzi, koja pogoduje cionističkim idealima, zbog kojih se u polja njihovih neprijatelja postavljaju bombe, jer radi Rusije, prije, za vrijeme i poslije rata, zemlje koje im se nisu htjele pokoriti zauvijek su njihovi neprijatelji.

Od zapadnih nacija nitko više ne žudi za održavanjem mira i reda na Srednjem Istoku, ali niti jedna država, poput Rusije, nije toliko zainteresirana za stvaranje centra razdvajanja na zajedničkoj bojišnici Srednjeg Istoka, jer nudi velike mogućnosti sovjetske ekspanzije. Trenutak nije mogao biti povoljniji. Stvaranje Izraela bijaše sovjetsko djelo.[18] Ovdje, kao i u slučaju Liea, predsjednik Ben Gurion nudi nam se kroz složenost dvostruke nacionalnosti, budući da se u redovima komunista borio pod različitim imenima.

Ne gubimo iz vida tu manjkavu državu, koja je tako mala sadržajem, a vlastohlepna u svojim stremljenjima, koja

[18] Zanimljiva konstatacija, ali točnije je reći da je Izrael djelo britansko-ruske masonerije, jer obje u tome imaju interes i vlastiti strateški cilj. Britanija je započela s time, Rusija je Izrael naselila ruskim židovima, a iza obje varijante stajali su engleski i ruski – masoni i židovi.

dohvaćaju granice Eufrata i koja nepromišljeno, kako nam izgleda, hrani i stvara lomaču, koja se jednoga dana može pretvoriti u proždirući požar, preko kojeg će provaliti borna oklopljena kola suvremenih barbara.

Ubilačka djelovanja
16. srpnja, 1950.

Jedan od glavnih "dokaza" kojima se masonerija u svojoj obrani služi je taj da se koristi netočnostima, koje se nekoliko puta pišu o sljedbi i na njima temelji misao da su istinite optužbe jednako lažne, pa se ove zbog takvih razloga (objašnjenja) i čine takvima.[19]

Tajna s kojom masonerija radi i s kojom brani svoju zločinačku djelatnost u mnogim zemljama pokrivena je utjecajem i nekažnjivošću, te joj dopuštaju da s lakoćom izbriše tragove svojih djela, radi čega se onda često puta, zbog pomanjkanja materijalnih dokaza, može zapasti i u zabludu. U mnogim drugim prilikama javnosti se skreće pozornost što završava davanjem drugog smjera, prebacivanjem krivnje na nekog drugoga, npr. na međunarodne tajne službe, komuniste i židovstvo, udaljujući sumnje od masonerije.

Židovstvo, komunizam i masonerija su tri različite stvari, koje ne treba brkati, premda mnogo puta vidimo da rade zajedno u istom smjeru, koristeći se urotom, koja proizvodi jedna drugu, međutim, među njima masonerija je najorganiziranija i u zapadnom svijetu najmoćnija i ona najbolje iskorištava osjetljivost javnog mišljenja, koje drugi izazivaju.

Izdavaštvo i rasparčavanje poznate knjige H. Forda, koje u javnom mnijenju svijeta traje već oko dvadeset godina, "*Međunarodne gulikože*", također poznate i kao "*Protokoli sionskih mudraca*", izazvalo je duboke dojmove kojima slijede prve velike rasprave i spoznaje sudjelovanja međunarodnog židovstva u međunarodnim političkim zbivanjima, a prisililo je na razotkrivanje talmudskog učenja i njegovih urota - kovanih s ciljem da se prigrabe društvena sredstva i ista prikupe oko židovstva - uz podozrivost javnog mišljenja u nacijama, koje u

[19] Naime, nedovoljno poznavanja masonerije može dovesti do pogrešnih hipoteza ili uvjerenja koja se u javnosti ponavljaju, pa masonerija svoju tajnovitost i zločinačku djelatnost brani isticanjima pogrešnih navoda, u koje je neki neprijatelj masonerije bio uvjeren. Stoga treba paziti da se to ne događa.

nadolazećim godinama raskrinkava istinska središta moći, koja utjelovljuje masonerija.

Nedavno je biskup iz Teruela, u svojoj važnoj pastirskoj poslanici upućenoj vjernicima, rekao da je zabrinut težinom stanja koje ostvaruje masonerija. U svom djelovanju koriste se spisom koji je židovsko djelo, puno starih sumnjičavosti i nepovjerljivosti, huškajući svijet protiv naše Domovine, te se tako u vremenu u kojem se potiče promičba protiv Španjolske, židovstvo koristi kao gromobran, razvijajući zaključne optužbe i osude, koje prelat u svojoj poslanici, slijedeći crkvena pravila, upućuje na masoneriju, što opet inozemni tisak u jednom članku političkog časopisa podmuklo izvrće, potpisujući ga rukom drugog prelata.

Radi se o tome da se u obavljanju apostolata i svojih duhovnih i odgojnih ciljeva Crkva čuva, te osobitu pozornost posvećuje potkopavanjima vjere i sprječavanju laičkih i materijalističkih zakona, ne djelujući samo u prirodnim i pravednim stvarima, nego uspostavljajući dužnost, kakva je za hijerarhiju često puta mučna i neizbježna odgovornost, koju imaju kao zaduženje obrane i brige za duše. Poslanice slične onoj od biskupa iz Teruela vidjeli smo posljednjih godina objavljene u mnogim zemljama, a nedavno i u jednoj državi, hispanskoj Republici, koja poput biskupa iz Teruela svoje vjernike podsjeća na brzu i neumoljivu osudu, kojom je Crkva prokletstvom udarila sve članove i sljedbenike masonerije, iskazavši nespojivost katolika i masona.

Zbog svega toga mnogo je prikladnije dokumente dobro razjasniti da se stvari ne pomiješaju, i ne dati sredstva za obranu "braće", da svaki jarbol svoje jedro dobro podnese. Da Španjolac, kao katolik i Španjolac, masoneriji biva jednako gnusan kao i židovstvo – očito je, *no, židovstvo ne zastupa židovski narod, nego jedna urotnička manjina, koja masoneriju koristi kao jedno od svojih oruđa*. (Koso istaknuo urednik)

Od kada su lutheransko krivovjerje i engleska izdaja katoličke vjere u Europi raspalila vjerske ratove, Španjolska je postala poprištem urote sektaških otpadnika. Crna legenda iz tih ustanaka održava se na životu i povremeno obnavlja. Španjolsku je trebalo lišiti ugleda u inozemstvu i potkopati

njezinu moć u tuzemstvu, a u pokretanju konaca urote masonerija tijekom XVIII. i XIX. stoljeća bijaše najpogodnije oružje. Kada analiziramo, makar samo površno, štete koje je masonerija u tim stoljećima prouzročila španjolskoj naciji, potrebno nam je saznati uvod u taj pokret.

Kroz povijest na Španjolsku se pokušavalo bacati optužbe, za njezin protužidovski duh, temeljen na progonu koje su Katolički Kraljevi učinili prema židovima, koji su živjeli u njihovu Kraljevstvu, pri čemu prepredeni blatitelji naše nacije nisu uzimali u obzir da se to u tim stoljećima događalo u mnogim zemljama Europe i da su to isto, prije nego li bijahu istjerani iz Španjolske, židovi također doživjeli u Engleskoj, Francuskoj i još nekim nacijama i po dva ili tri puta.

Izgon židova nije zaogrnut rasističkim obilježjem, niti vjerskim, nego se radi o tome da su židovi izgubili to obilježje preobrativši se tijekom XV. stoljeća u jednu zagriženu sljedbu, bezvjernièku i mračnu, oskudnu u vjerskim temeljima, ali živo zagrijani zlohotnošću i mržnjom na katolike, urotivši se protiv njih s podmuklom hipokrizijom.

U povijesti Kastiljanskog Dvora, Aragona i Navarre, u zadnjoj trećini tog stoljeća pojavile su se ozbiljne optužbe zbog teških činjenica i događaja, kojima su sudionici bili židovi. Zbivanja u tim stoljećima, prikupljena od naših povjesničara, odražavaju jasne činjenice, kao npr. događaj u Segoviji, u kojoj su židovi oskvrnuli posvećenu hostiju i na neviđen je način zgazili na zemlji. Na mjestu jedne prastare godišnje svečanosti, koja slavi sjećanje na čudo, ne samo u Španjolskoj, nego u katedrali u Bruxellesu, također se čuva hostija iz koje izbija krv i koju su židovi proboli svojim bodežima, što je tadašnje generacije odvelo u "kristalnu noć", kojom je ta činjenica izložena pred oči svijeta.

Na tajnim sastancima ubijali su djecu i odrasle. Postoji poznat slučaj, kada je akolit katedrale sa sjedištem u Zaragozi, sin bilježnika Sancha Valere, razapet na zidu i proboden kopljem od židova Mojsija Albayucete, koji je u znak pozdrava dignuo šešir i truplo izazovno okrenuo prema rabinu i njegovim sljedbenicima.

Godine 1454., na vlastelinskom posjedu gospodina Luisa de Almansa, dva židova ubila su jednog dječaka i zakopali ga, nakon što su mu za potrebe magijskog obreda iščupali srce.

Druga dva ubojstva počinjena su u Torou godine 1457. od židova iz toga grada, pod vlašću bezvjerskog monarha don Enriquea IV., zvanog *el Impotente* (Nemoćnik), koji je te zločine ostavio nekažnjenima.

U Sepulvedi, godine 1468. jedan je rabin, zvan Salamon Pichot, zgrabio jednog dječaka i uz sudioništvo drugih židova iz istog mjesta okrutno ga je ubio, što je u većini naselja protiv sljedbe pobudilo gnjev naroda, u mnogim slučajevima izazvavši pravdu naroda, zbog odsustva one službene. Utjecaj bogatih židova i njihova novca doveo je do prostituiranja pravde.

U Toledu, u Puertu del Perdon, milodare je prosila jedna slijepa jadnica i njezin mali sin, koji je otet od preobučenog lažnog čuvara, odveden u pećinu, gdje bio bičevan, razapet i prikazan kao utvara, po uzoru na Muku Kristovu. Ubivši dječaka i otvorivši mu bočnu stranu tijela, iščupali su mu srce, koje je zatim neka hulja i vucibatina, po imenu Masuras, odnio u Zamorsku sinagogu, gdje je bilo prikazano i kasnije je na jednom otvorenom postupku u Avili, kako je zapisala povijest, proglašeno mučeništvo jednog nevinog djeteta. Umorstvo u Zaragosi, tri godine nakon toga, po zaključku istražitelja Pedra de Arbuesa, plaćeno je od židova i odvjetnika iz glavnog grada Aragona, što je u narodu Zaragoze izazvalo eksploziju protiv židova i preobraćenika, čega se klonio nadbiskup don Alonso de Aragon.

Već godine 1460. plemići iz Kastilje molili su don Enriquea za izgon židova, ne samo iz njihova kraja, nego iz države. Nije se tu radilo o uništenju jednog religijskog pokreta ili svijesti, nego o iskorijenjivanju jedne izrođene sljedbe, tajne urotničke i zločinačke; tada još ne postojahu slobodni zidari, ali će to postati uvod u ono što ima biti.

Katolički Kraljevi, kod proglašenja naredbe o preobraćenju, ili izgonu židova, nisu učinili ništa drugo nego zadovoljili nacionalnu potrebu, koju je zahtijevao narod, u vremenu od zadnjih dvadeset i pet godina.

I to da su u mjerama izgona židova morali platiti i pravedni za grješnike, stvar je vrlo moguća; od tadašnjeg pravosuđa nije se moglo očekivati mnogo više, ali koga zanima potvrda uzroka tog progona iz Španjolske – ne bijaše to ništa više od onoga što se zbivalo u ondašnjoj Europi, i to zna onaj koji je dobro upućen u javno mišljenje i odnose učestalih spletkarenja tajnih sljedbi.

Međutim, s izgonom jednih i preobrazbom drugih židova nije nestala opasnost, koju tajne židovske udruge predstavljaju za jedinstvo vjere i za unutarnji mir nacije jer, dakle, koristeći katkada pogodan trenutak jedan dio (lažno) preobraćenih židova "krštenjem tijela, ali čuvanjem duše" prema španjolskim građanima izvršava onaj nalog koji je preuzet od ondašnjih židova.

Smrću Don Fernanda Katolika izbila je među novim kršćanima i sinovima preobraćenika iz Aragona i Katalonije spletka oko valjanosti novog Monarha, kojem su se za ukidanjem Svetog Oficija tj. Inkvizicije nudila brda zlata, čemu će pripomoći mnogi plemići i bogati velmože, žaleći se na politiku Katoličkih Kraljeva, koji su umanjili njihovu moć i njihov utjecaj. Nasuprot smutljivcima, urotnicima i grabežljivcima, u čvrstoj i ustrajnoj borbi protiv drskosti i bezobrazluka plemstva i potkupljivosti dvorjana nametnuo se lik F. J. de Cisnerosa, koji je raspolagao s vojskom od četrdeset tisuća seljaka i obrtnika iz Kastilje.

To je trenutak iz kojeg iznova oživljavaju i bujaju pobune kastiljanskog plemstva protiv Kralja, i jednako su španjolske koliko su i klevetničke, i njihovo ime se iskvarilo te će u ponižavanju naše zemlje jednoga dana poslužiti kao naznaka jedne masonske grane.

Štete za Španjolsku
23. srpanj, 1950.

Ako želimo objasniti masonska zbivanja koja su našoj Domovini, tijekom protekla dva stoljeća, nanijela tolike štete, trebamo istražiti utjecaj, koji je u jednom danu napravila apostazija (otpadništvo) u engleskoj katoličkoj naciji, u dekristijanizaciji Zapadne Europe, kao i njezine posljedice na intelektualnu pobunu u XVIII. stoljeću.

Kada se povijest istražuje iz perspektive koju daje vremenski razmak, izranjaju vrlo različite pojave, na način da možemo shvatiti kako smo živjeli u vrtlogu onog vremena.

Rađanje masonerije u Londonu događa se u svitanje XVIII. stoljeća, u vremenu kada u Francuskoj vlada Ljudevit XIV., čija slava i moć bijahu ponižavajući i uvredljivi za njegovo plemstvo, koje je zbog toga suosjećalo s revolucijom i koje je u intelektualnim klubovima i salonima Pariza i Londona, protiv svog zakonitog gospodara kovalo urote, što je imalo snažan i odlučujući utjecaj u pripremni puta francuske revolucije.

Smrt Kralja Sunca bijaše znak raspadanja velike katoličke Monarhije i ništa ga tako dobro ne objašnjava kao okolnosti koje okružuju taj tragičan događaj, koji nam je objavio stupanj propadanja u koji je zapalo slavno plemstvo. Vrlo su uvjerljive riječi jednog suvremenog francuskog povjesničara, koje se odnose na ta zbivanja:

"…Na ravnicu Sv. Denisa narod je trčao da bi vidio pogrebe, gomilao se i ponašao se kao na svečanostima i zabavama. Takvo sablažnjivo veselje nikada se nije ugasilo, niti se tumačilo kao primjer nečega što je otišlo predaleko, budući da visoke vlasti ništa nisu rekle, niti su išta naredile. Namjesnik, vojvoda od Orleansa, odlučio je napraviti što je moguće skromniji pogreb i Dvor se suzdržao od pojavljivanja. Na svećanosti plemstva nije se vidjelo niti deset dvorjana. Vojvode i odličnici blistali su od veselja i sjurili su se u kuću Namjesnika i nisu niti sanjali da će tako iskoristiti priliku koju im je iznenda pružila sudbina. Disali su poput djece koju je učitelj prestrašio na smrt. Zamišljali su da će s odlaskom

Ljudevita XIV. vidjeti kraj dugog razdoblja, u kojem plemstvo nije upoznalo ništa doli nezadovoljstvo i poniženje…"

Sa smrću Ljudevita XIV. nestao je gospodar straha, koji je u svojoj šaci držao cijelu zemlju, koji nije pristajao na mlitavost, niti je podnosio izdajnike i kod njega je jedinstvo katoličke vjere bilo u proturječju s obmanjivanjem i s jansenizmom.[20]

Častohlepnost plemstva i njegov raspad nisu bili primijećeni kada su u svojim ložama i klubovima kovali oružje, koje je u stanovitom roku trebalo uništiti njihovo vlastito postojanje. Osamostaljenje tog plemstva udarilo je pečat koji je od tada europskom društvu davao novi ton. Ateizam i materijalizam, koji Francuskoj neopazice prijete od XVII. stoljeća, imali su prilike za pokazivanjem, pod kabanicom intelektualnog snobizma plemstva. Saloni u Parizu i Londonu pretvorili su se u središta promicanja ideja toga vremena. U njima i u ložama smjer su na svojim domjencima određivali gostujući stranci, ondje se na intelektualnoj razini stjecao dobar glas, tu su se stvarali akademici, odatle su se na vladajuća mjesta podizali kao upravljači i reformatori. I taj stalež bez morala stvoren je na repu povlaštenih palača, gdje su se dijelile blagonaklonosti visokog društva u uzajamnom potpomaganju, koje je obrazovalo intelektualizam XVIII. stoljeća.

Privlačnost koju na strance vrše Pariz i London stvara kozmopolitski duh, koji plemiće vodi u službu stranih zastava i međunarodnih brakova među plemstvom, što potkopava

[20] Jansenizam je bio vjerski pokret unutar Katoličke Crkve tijekom 17. i 18. stoljeća. Tvorac mu je bio belgijski biskup iz Ypresa, Cornelius Jansen (1585.-1638.). po kome je i dobio naziv.
Dok renesansa i humanizam naglašavaju čovječju vrijednost i um, jansenisti naglašavaju Božju svemoć, čovjekovu izopačenost i nemogućnost da se čovjek spasi ako nije za spasenje predestiniran. Inzistirajući na moralnoj rigoroznosti (zabilježeno je da su jansenisti redom bili turobnog raspoloženja i da su se rijetko smijali) i na stavu da će spasenje postići samo rijetki među kršćanima, okreću se naročito protiv isusovačkog pastoralnog dušebrižništva. Veliki simpatizer ovog pokreta bio je Blaise Pascal. (Izvor: Hr. Wikipedija)

domoljublje i plemenitu tradiciju nacije, koja iščezava pod udarcima novih ideja materijalističkog društva u nastanku.

Vrijednost katoličke vjere u našoj Španjolskoj i privrženost njenoj predaji u narodu nije se mogla odvojiti od (francuskog) preporodnog pokreta, dakle, od njegovog doprinosa u smještanje na španjolsko prijestolje burbonske dinastije na odlučujući način, što je prihvaćeno od Dvora, plemstva i staleža koji upravljahu duhom Francuske. Protiv toga je s vikom i galamom nastupio, u slaboj mjeri, prema svojim mogućnostima, dobar španjolski narod, tako da tu pobunu možemo usporediti s provalom smijeha i dobre šale. Na širokom zemljovidu Španjolske, u katoličkom duhu i predaji, vrijedi postojanost za sve navedene utjecaje, ukorije-njene u zemlji i njezinim provincijama. Istaknut je raskol prema narodu koji je u predahu, koji je zaražen kugom i smradom, kojeg u europskoj močvari za sobom nastoje povući ljudi materijalističkih obilježja, politički upravljani tako da životu svoje domovine zadaju konačan udarac. Od tada se pokreću neprijatelji naše nacije, europska masonerija, lukava u svojim silnim željama za prozelitizmom, boreći se u najedzdi i rovovima za svoju vjeru i svoju tradiciju.

Potrebno je razmišljati o državi sa staležima kojima upravlja to europsko masonsko ateističko društvo, da bismo mogli procijeniti teške štete koje su se u kratkom vremenu proširile Europom i Amerikom.

Protukršćanstvo i ateizam, rođeni u Nizozemskoj, udomaćeni su u Engleskoj otpadom vladara Engleza i visokog plemstva, razvijenog i aristokratskog društva, sa smrću katoličke vjere u tim zemljama i potkupljivošću vlasti uz manjinu upravljača iz drugih zemalja. A kakav utjecaj to ima na sudbinu naroda, ništa nam rječitije ne govori nego li jasne riječi Svetog Alfonsa Ligoria u osudi posljedica vodstva na putu vjere kneževa i vladara:

"…Kada bih uspio pobijediti jednog Kralja učinio bih po Milosti Božjoj više nego li da sam održao stotine i tisuće propovjedi. Ono što jedan vladar, dotaknut milošću Božjom može učiniti u službi Crkve i duša, tisuću propovjedi ne će nikada…"

Ako toliko može primjer i vrlina kneza na putu dobra i spasenja duša, po razboritosti sveca, tada zao primjer može jednako, kada su nemilosrdnost ili bezbožnost kneza i vođa za vladajuće prihvatljivi.

Ako ne poznajemo duh koji je vladao u tom podmit-ljivom europskom društvu, u tim stoljećima, ne možemo ulaziti ni u analizu šteta koje je masonerija uzrokovala Španjolskoj, u kojoj su se glupani osrednjeg svjetonazora samo čudili.

Masonska filozofija
30. srpnja, 1950.

Općenito uzevši, u povijesti naše nacije doprinos stranaca bio je zlosretan. Tako u Španjolskoj ustoličenje Austrijske Kuće znači skretanje s puta, koji je zacrtan u oporuci Izabele i Ferdinanda i zapostavljen u odnosu na europske interese nove dinastije, koja nas je u skladu sa svojim temeljnim zamislima vukla na Flamanski Dvor i na popustljivost, uz pogreške u religiji, kako je i bila moda u Europi, od čega nas je mogla spasiti samo sveta španjolska nepomirljivost, ali ne bez prethodne zaraze bez koje to razdoblje nije moglo proći.

Nacionaliziranu dinastiju i povratak Španjolske na smjer njezinih plemenitih podviga smrt zadnjeg Austrijanca odveo je, kroz ratove za naslijeđe, do prevlasti burbonske grane, što je našoj naciji otvorilo privlačan utjecaj, ali i početak vremena našeg propadanja, što se u nadolazećim godinama ubrzavalo. S njom je u našu baštinu ušla masonerija i jansenizam,[21] prijeteći i ometajući jasan smjer naše vjere i običaja.

Španjolski narod je s oduševljenjem potvrdio djelovanje pravednih inkvizitorskih sudova i dopustio rezanje cvijeća zla, koje je već proklijalo i prouzročilo kvarenje naših vjerskih ustanova. Usprkos tome, utjecaj najezde stranih ideja u građanski poredak nije mogao biti pogubniji. Zao primjer razvijan s visina vlasti i od povlaštenih grabežljivaca, po volji kolebljivih Monarha, među plemstvom i upravljačkim staležom, snažno se raširio nesreću.

Ugled znanstvenog napretka iz engleske i francuske književnosti, s plejadom pjesnika i pisaca, u Londonu i Parizu

[21] Zaokružene postavke jansenizma sadržane su u knjizi Augustinus, seu doctrina S. Augustini de humanae naturae sanitate, aegritudine, medicina, adversus Pelagianos et Massilienses; tu knjigu Corneliusa Jansena su po njegovoj smrti dovršili i 1640. objavili njegovi suradnici. Postavke iz te knjige je Katolička Crkva osudila, te je papa Inocent X. u buli Cum occasione (1653.) izrijekom osudio pet postavki iz te knjige kao hereze. (Hr. Wikipedija)

ujedinio je europsko društvo s velikim zanosom, pod etikom znanosti i umjetnosti, pod zabludama i zlokobnošću onog vremena.

Prijevara, međutim, nije mogla biti veća, jer iza ugleda imena Isaaka Newtona i izabranog svijeta intelektualaca nad engleskim narodom vladala je država siromaštva i zapuštenosti, neusporediva s prethodnim vremenima. Tisak i knjige iz tog vremena bilježe u Londonu slučaj stvarne navale prosjaka i zastrašujuću sliku mnogih samoubojstava tih nesretnika, obješenih o stabla javnih parkova, ili plutajućih uz obale rijeke Temze.

Na svim putovima odigravahu se prepadi i u vodama Antila ovlašteno gusarstvo pod engleskom zastavom. Na ulicama Londona, po sudu mjerodavnih povjesničara, prizori prostote i tolike podmitljivosti da se to ne može ni zamisliti, uz mnoštvo zločina i neobuzdanosti svih vrsta i svih staleža. Ta navala divljaštva se, izgleda, nije htjela okrenuti prema europskom društvu, bacajući prašinu u oči, uz blistavilo njihove znanosti. Najvažnija žena toga vremena, čija volja je dominirala, bila je Kraljica Ana, preko koje je zemljom zapovijedala vojvotkinja od Marlborougha, koja nije krila svoju bezbožnost i nemilosrdnost. Od izopačenih loža, na dalje, najizraženiji u tom pogledu bijaše klub zvan "Zov pakla", koji se hranio i punio ljudima iz viskokog društva, koji su se bavili oskrnjivanjem Boga, Djevica i Svetih žrtava. *Sodomistički su klubovi* također bili brojni i samo u jednom danu policija zabilježila je dvadeset slučajeva mjesnih okupljališta, razumljivo nemoćna u ovlastima i nekoj zaštiti naprama povlaštenim razvratnicima. U glavno gradu Engleske klubovi su se razmnožavali i udruživali na tajnim mjestima, svaki put s boravkom na drugom mjestu tijekom tjedna.[22]

Razumljivo da se susrećemo i s koristima napretka, koje ljudskom razvoju u oblasti fizike i matematike prikazuju otkrića engleske pameti, davši svijetu zakon o gravitaciji tijela

[22] Ovo je važan dokaz o izvorima homoseksualizma i homoseksualne ideologije u kršćanskoj tj. dekristijaziranoj Europi. Sve što nas je zagadilo u XX. i XXI. st. dolazi iz masonske aristokracije engleske masonerije.

u svemiru. Ono što nitko ne može objasniti je ugled znanosti, koji u Europu zaštitnički uvodi poroke i znakove bolesti tog potkupljivog, pokvarenog društva. Otpad od Katoličke Vjere za sobom je snažno povukao i teške posljedice za stanje kršćanstva u Europi. Lože koje su svoje skupštine imale u kabaretima pod nazivima "*A l‘oie y et aut grill, A la couronne, Aut pommier y Aut Grand Verre et a la grapp de Raccine*" 24. lipnja 1717. utemeljile su Veliku Ložu Engleske, koja se u petnaest godina pretvorila u središte engleske i europske masonerije.

Drevna Udruga masona na Britanskom otočju uživala je u proteklim stoljećima velik ugled, i na početku je utemeljila skup službenih zastupnika, jedno bratstvo, kakvih u Europi ima mnogo, još od srednjeg vijeka.

Nedostatak arhitekata bio je zamijenjen jednom tehnikom i stručnom praksom čuvanom u društvima, s njihovim tajnim nacrtima, koje su donijeli s Istoka, preko zemalja Europe. Masoni su spremili te tajne i pod prisegom su ih ljubomorno čuvali, dajući tako braći obilježje religioznosti i mističnosti. Stigavši s renesansom, tajna društva zidara i graditelja pretvorila su se u mjesta sastajanja urotnika i protjeranih, a ne gradeći više katedrale prethodnih vremena dolazi do pada gotičke umjetnosti. Od tada, ukoliko se suoči se nekim drugim društvima strogog morala, masonerija se zatvara. Umire službena masonerija da bi otvorila prolaz filozofiji. *Masonerija ne samo da se nije susrela s religijskim otporom zbog zabluda, nego je primila punu podršku protestantizma. Nije uzalud bijela mrlja njihovih muka, od početka njihova utemeljenja, Rimska Katolička Crkva i katoličke Monarhije u Europi. U masoneriju, koja je u propadanje vjerskog života Engleske donijela nove sastavne dijelove racionalizma, engleski je kler ušao skupno.* (Koso istaknuo urednik) Prisnost u kojoj od tada žive reformirana Crkva i lože stvorila je stanovitu pomutnju, nudeći masoneriji odlučujući utjecaj u zemlji.

Protestantski pastori, trgovci i hugenotsko plemstvo koji su pobjegli iz Francuske, koji u Engleskoj traže azil, budući da su rojalisti i pobornici engleske kuće Stuart, kao

bjegunci iz Francuske stvaraju jednu međunarodnu udrugu, koja lože i klubove intelektualaca hrani urotništvom.

Ime Isaaca Newtona u znak promičbe bijaše zastava istaknuta u ložama. Međutim, Isaac Newton bio je vjernik koji je prvi dio svog života završio s velikim otkrićima iz matematike i fizike i zanimao se za vjerska pitanja, posvetivši puno sati svog života tumačenjima Apokalise/Otkrivanja i Proroka. Newton, koji je bio čovjek znanosti, a ne pristaša sljedbe, nije podržavao strasti ljudi, te je kočio njihove instinkte, ali kao protestant, prisan s njima, sudjelovao je u mržnji svojih sunarodnjaka prema Papinstvu i Katoličkoj Crkvi.

Spis kojim se Crkva u srednjem vijeku riješila dugova, još od onda izaziva pozornost u društvu masonerije. Požar strasti rođen u Engleskoj u našu naciju ulazi preko luka i vladara i vojne i trgovačke mornarice, a s engleskim predstavništvima iz diplomacije ide i širi se u nastavku cijelom Amerikom.

Političke borbe
6. kolovoza, 1950.

Važnost koju ima tajno djelovanje masonerije u političkom životu mnogih nacija i odlučnost koju je imala u razbijanju španjolskog bogatstva i koju nastoji održati u postavljanju prepreka u našem oživljavanju, potakla me je u analizi masonskih sljedbi na europskom zapadu, gdje ona sama objavljuje svoje propisnike i pravila i svojim se utjecajem miješa u međunarodnu politiku Zapada, hineći pri tome.

Mislio sam da sam mogao ostati bez većeg zanimanja (za masoneriju), nakon opće predodžbe europskog okruženja iz XVIII. stoljeća, kada nam je ušla u povijest i sramotno se umiješala u španjolske lože u proteklom stoljeću, ali teška zbivanja u belgijskoj naciji, koja su vođena i buknula pod sjenom masonerije, zahtijevaju da se o tome nešto napiše, a ono što nam narod Belgije nudi jest prikupljanje događaja s istim takvim posljedicama za sva vremena. Duboka politička kriza, koja prijeti podjelom u pametnoj i marljivoj belgijskoj naciji, na dvije nepomirljive strane, iz razloga povratka suverena u vlastitu zemlju, nije više samo krinka u koju se prerušila zla moć masonske hidre, jer je preko naloga političkih organizacija i upravljačkih tijela sindikalnih udruga i upravljanjem sredstvima na daljinu, telekomunikacijama, ispružila svoja ticala, sastavljanjem programa radio difuzije i periodike.

Isti nedostatak u sadržaju optužbi, koje je socijalistička stranka učinila u odnosu na gospodina suverena i čemu se liberal u velikom djelu pridružio, pričinja se kao umjetan problem i nesklad između tobožnjeg grijeha i zala koja su naciji nanesena, radi strastvene mahnitosti političara i masona bez savjesti. Niti negativna pretpostavka da suveren napušta svoju vojsku u kritičnom trenutku rasula i pobjegne u inozemstvo, niti čin morganatskog ženidbenog ugovora u vrijeme zatočeništva, pred poviješću nikada ne mogu biti osuđeni kao politika koja bi bila vođena da nanese štetu vlastitoj domovini, u usporedbi s onim štetama koje su počinjene na tom zlosretnom procesu.

Jedan kralj koji na putu napušta i ostavlja svoju vojsku idealan je lik, koji ti nesretnici traže u svojoj naciji. Ako je kralj to učinio, možda privremeno i u slučaju spašavanja svoga prijestolja, ali po cijenu časti i ugleda, to zbunjuje čovjeka i, bilo kako bilo, bez sumnje traži njegovo svrgavanje. Između dva puta, koja se u tom kritičnom trenutku nude kralju, belgijski kralj izabrao je mučniji i nesnošljiviji put, onaj koji ponosno slijedi sudbinu vlastitih dobrih vojnika.

Koliko je poslije rata za blagorječivog vrhovnika bojeva lako i odvažno utvrditi što je trebalo biti najsvrhovitije! Teško je donijeti odluku kada budućnost već nije određena. Danas bih belgijskom narodu napomenuo kakvi su to bili trenutci u kojima je suveren mogao prihvatiti stranku, koja će se postaviti prema nadolazećim teškim trenucima, u kojima Hitler pobjeđuje u Europi, tuče savezničku vojsku i Englezi napuštaju bojno polje, bježeći iz poraznog Dunquerqea prema svojim otocima.[23] Tko je u tim trenutcima, u kojima je Rusija bila čvrsta suradnica Hitlerovih pobjeda, mogao birati i u kojima je njemačka vojska, dostojna poštovanja, bez otpora osvojila dvije trećine Europe, a već je na kontinentu u protekle tri godine Hitler mogao i slaviti, a mir je tek imao doći, kao pobjeda zapadne vojske. Samo onaj s vrha, koji sudbinu naroda drži u ruci, može narod preokrenuti na pobjednički put, a u tim trenutcima to nitko nije bio sposoban pretskazati.

Vladavina belgijskog suverena u njegovoj Domovini nikome nije donosila nesreću, ali da je rat slijedio druge putove, žrtva belgijskog vladara za njegov narod bila bi probitačnija. Kralj Belgijanaca učinio je ono što odgovara njegovoj časti, kao vladara i vojnika.

Ako taj postupak usporedimo s drugim europskim prvacima, koji se prije prijetnje izvana nisu opirali, živeći s osvajačem, ili čineći ustupke koji su olakšavali njihove vojne planove, bez nekog protivljenja u svom narodu, socijalističkim

[23] Tada je Hitler prvi puta izdao Njemačku u korist Britanije i odlučio o ishodu rata, u korist Britanije. U tom trenutku zarobiti cjelokupnu britansku vojsku značilo je okupirati Britaniju, na svoju stranu privući Ameriku i imati slobodne ruke na Istoku. Stoga je Greg Hallett bio u pravu: “Hitler je bio britanski agent“.

strankama, pa niti od masonerije, ishod je manje - više hvalevrijedan i pošten, i posljedica je vladanja koje je belgijski kralj obavljao kao domoljub, kao kralj i kao vojnik. O tim slabostima nitko u njihovim zemljama, niti izvan tih zemalja, od tih vladara i vlade nije tražio objašnjenje. Razlog je vrlo jasan: to je svojstvo masona, u ovom slučaju to su prvaci i političari koji upravljaju, ili u zamjenu prihvaćaju te činjenice. U slučaju Belgije masoni bijahu ti koji napuštaju svoju zemlju, kao lupeži bježeći u inozemstvo i onda ondje pripremaju bitku, klevećući vladara, koji je ometao njihove zamisli, da bi kasnije među "braćom" tražili Kaina koji bi mogao poslužiti njihovim naumima. Iz svog prvog braka belgijskom narodu nije osigurao legitimnog prijestonasljednika, pa je iz sentimentalnih razloga sva belgijska ognjišta molio za susretljivost, simpatije i razumijevanje. U ovom slučaju moglo ga je opozvati samo netrpeljivo plemstvo, privrženo staroj tradiciji, ali paradoksalna činjenica bila je da je to neprijateljstvo pravno točno postavljeno i pokrenuto u javnim medijima socijalističke stranke, pobjednice nad cijelim plemstvom, tradicijom i hijerarhijom, koristeći povoljnu prigodu da bi obezvrijedili katoličkog vladara koji je u svojoj zemlji, prema svojoj čistoj savjesti, postavio zapreku ostvarivanju namjera potpune prevlasti masonerije. Kako ih otpor kralja obvezuje, nakon ove bitke odgađa se bitka do prve slijedeće prigode, sve do ostvarenja masonskog ideala, da se monarhija strmoglavi i da se, po želji sljedbe, uspostavi masonska republika.

U ovoj političkoj bitci, koju je zadala masonerija, a koja je demokratski morala izgubiti, ali u kojoj je pobijedila, istakao se lik zlokobnog socijalističkog moćnika M. Spaaka, duše masonske urote, kojoj je strast sljedbe iznad viših interesa Domovine i iznad teškog stanja koji Zapada prijeti. Nitko mu ne može zanijekati sposobnost i junaštvo, ali to nikada ne će moći izbrisati mrlju njegove masonske neodgovornosti, kao čovjeka iz vlade.

Ne vjerujem da je ikada u povijesti demokracije zabilježena činjenica prljavija od ove, koju danas živimo, u kojoj manjina od četrdeset i tri posto svoju volju u zemlji silom nameće većini od pedeset i sedam posto, u vladi u kojoj sjedi jedna neznatna skupina masona, koja lakomislen i dobar

narod, dostojan bolje sudbe, mami i obmanjuje pomoću nasilja i štrajkova.

Od tada pa na dalje, brod belgijske nacije prelazi u ruke nesposobnih ljudi, bez iskustva, kojima upravlja masonerija i koja bi u protivnom slučaju u slijedećem razdoblju toliko pritiskivala, da bi u Europi bila razorena sva prijestolja koja danas postoje.

Belgijska pouka osvjetljava pohotu i pomračenje; masonerija se nikada i ni pred kim i ni pred čim nije zaustavljala, niti pred sustavima ustavne monarhije niti parlamentarne, koji su - u ostalom kao i Europa - željeli drugačiji ishod.

Revolucionarstvo i ateizam
13. kolovoz, 1950.

Tijekom vremena briga oko pronalaženja i izvlačenja zlokobnog djela masonerije na svjetlo dana za nas postaje neizbježna nužnost. Ako želimo promijeniti uzroke koji su svijet doveli u teško stanje koje trpimo, moramo snažno krenuti u potragu o tome, tko je u proteklim stoljećima predsjedao velikim nacijama.

Španjolska, koja u današnjim burnim vremenima svijeta, ustrajava kao jedan rukavac mira i koja izgleda kao da bježi od duha Zapada, niti je zgodna prilika niti je prirodna posljedica proizašla iz snage duha nad zlom koje dolazi da bi ga uništilo.

Jedan od najpronicljivijih širitelja naše vjere najavljen je već kao glas proroka u prošlom stoljeću:

"*Zakon uređen po Providnosti od narodne vlade zakon je Odmazde/Taliona, kojeg je nacija oblikovala po Milosti Božjoj – to čini Bog s narodom*."

"*Vlast koja Boga ne priznaje bit će od Boga nepriznata."*

"To je tada kada je riječ o zemljama koje ne mogu dobiti svoju kaznu u zagrobnom životu i taj zakon odmazde bit će baš uvijek ispunjen na zemlji."

"Autoritativni se glas Pape diže iz stoljeća u stoljeće, u ime pravoga Boga, protiv zla vremena, ali službeni svijet nacija oglušuje se o iskaz njegove proročanske riječi."

"Ateizam je uzdignut u pravni sustav civilizacije koja je svijet gurnula u more krvi", objavio je **Benedikt XV.** u svom nagovoru 1917. g. u obraćanju Presvetom Kardinalskom zboru.

"Budući da su ljudi kukavno udaljili izvan Boga i Isusa Krista prešli su iz svoje dobrobiti u potop mora zla", izrazio je u svojoj enciklici **Urbi Arcano Dei consilio** Njegova Svetost Pio XI.

Svi veliki umovi svijeta prepoznali su da "slabljenje kršćanskog prava u Europi predstavlja propadanje i nepostojanost ljudskih mogućnosti".

Pogrešno je dopustiti slobodan prolaz raznim pravnim zabludama, koje su rođene da se prostru zajedno sa svim zlom.

Vjera nacije bila je općenito priznata, sve dok se nije sunovratila i to ondje gdje su svoju vlast proširile vlade koje su bezvjerne ili ravnodušne, pa to katoličke intelektualce poziva da se jednoglasno suprotstave općim djelima racionalizma i naturalizma, jer ova čine da ondje gdje se provode život se kršćana razara do samih temelja.

No, izvor svih zala je taj val masonstva, koji već dva stoljeća radi na dekristijanizaciji svijeta, sa svim onim zabludama koje su definirane u enciklikama naših Papa i koje su urezane kao putokaz u borbi protiv uspostave masonstva.

Pobjedom u Tridentu razlaz tadašnje Španjolske s Europom laicizma i protestantizma, za nasljeđe je dobio ubacivanje zala preko najezde ideja enciklopedista, a posredstvom naših intelektualaca. Bitka zla protiv dobra, koja je začeta početkom XVIII. začeta u Europi, na svom nišanu nije mogla ostaviti one nacija koje su se dokazale u katolištvu, u kojima nastaju sveci, geniji, umjetnici i ratnici koji su svojim blistavilom zabljesnuli Europu iz prošlih stoljeća.

Utjecaj koji su Pariz i London provodili prema intelektualnom svijetu onog vremena objašnjava odlučujući utjecaj koji su imale ideje u modi, izvan naših granica, prema vladajućem staležu Španjolske.

Primanje u službu kod naših kraljeva i utjecaj koji su na dvoru i u aristokratskom društvu dugih godina imali lord Wellington i njegov Vrhovni stožer, znatno je doprinio stvaranju prvih loža. Kada je utemeljena prva loža u Madridu već joj je prethodilo rađanje one u Cadizu 1841. g., međutim, u odnosu na naš prekomorski svijet i kolonije, ta je imala odlučujući utjecaj u budućnosti.

Masonerija se od tada prihvatila ostataka starih krivovjernih i tajnih urotničkih udruga, koje su u Španjolskoj u prošlim stoljećima kanile pomutiti naš život. Svatko tko se osjećao progonjenim, ili preseljenim u daljine potražio je utočište i zaštitu u tajnovitosti.

Bilo je onih koji su pokušali naći srodnost masonstva i tajnih društava s onima u pogana u šesnaestom i sedamnaestom stoljeću, koji su se u našim gradovima urotili protiv

jedinstva vjere, ili pokušavali olabaviti moral naših samostana, gdje je postojala jedina veza koju su imali jedni i drugi, i trebalo je uspostaviti nekoliko različitih oblika zloduha urotništva, prihvaćenog pod okriljem sljedbe. Usprkos uspjehu masoni su ostali u zaklonu i pod sigurnim okriljem, povezani u svojim ložama i osokoljeni uspjesima prethodnih vremena naše povijesti, podigli su ložu u Avili, s pločom i nadnevkom, gdje je pisalo "*Orijent Mosen Rubi*", davši tako masoneriji drugačiju razinu, kao da postoji od davnina. Oduvijek bijaše uzaludna namjera masona da stvaranje sljedbe izdignu u prva stoljeća povijesti. Zbog toga teže ka simbolima i prividima kakve su ponudili u Avili. Ako se žele istaknuti ložom u Avili – nema tu ničeg osobitog, ali postoji podudarnost koju iskazuju s imenom tajnovitog stranca Moses Rubija s okolnošću koja okružuje smrt don Diega de Bracamontea, da bi tako učinili kao da se radi o njihovu prethodniku.

Tajanstveni događaj na koji se osvrćem od tih godina privlači znatiželju tamošnjih stručnjaka. Iste godine kada je u Aragonu odrubljena glava Lanuzi, u Avili je pogubljen plemeniti vitez don Diego de Bracamonte, pisac pogrdnog spisa, kojim poziva na pobunu protiv Kralja i vlade, obilato pripremljenog za glavni grad te provincije.

Tada bijahu uhićeni župnik, tri plemića, liječnik, javni bilježnik i licencijat, vjerojatno prava. Don Diego je bio priklan na trgu Merdado Chico, javnom gubilištu. Prema povjesničarima, bio je praćen velikim brojem redovnika, siromaha i članova bratovština, osim kojih se u prolazu prema trgu nije mogao vidjeti niti jedan pripadnik viteškog reda, niti plemstva. Sat i pol trajala je ispovijed optuženika, izjavio je da nema pomagača i obznanio je nedužnost dvojice uhićenih zajedno s njime.

Truplo Bracamontea pokopano je u kapeli Mosena Rubia, čija je struktura prihvaćena kao vrlo hirovita i nepravilna, izvedena s tri trokuta i na zidovima i prozorima, a prezentiraju je kutomjer i čekić. Kip prikazuje Mosen Rubija koji svojom lijevom rukom izvlači mač i svojom desnom rukom drži ženinu lijevu podlakticu, u stavu tuge, što je masonski znak. U prevladavajućim grbovima pojavljuju se kompas, kutomjer i čekić, te lijepi dječak koji na predsjedni-

čko sjedalo u koru nosi vijenac, tu je zemaljska kugla ili globusa proboden vitlajućim bodežom nečije ruke. Ljudi govore o tajanstvenoj jeci pri ulasku u crkvu, koja se oslobađa pod svodom pjevališta, poput udaraca koji se proširio po cijelom prostoru, bez čega se očito ne da objasniti razlog povremene akustične jeke, kao buke koja se na taj način izvodi u ponavljanju.

Njihovo konačište bilo je određeno za djelo dobročinstva, kao djelo milosti, a osobe kojima je povjereno skrbništvo svoje boravište dugo su imale u Nizozemskoj, što je bilo spojeno s crkvenim oslobođenjem od vizitacija i dijecezanskih obveza. Na kraju sve se to može shvatiti kao instituciju koja je zakonita i uljudna, ali i duboko sumnjiva, zbog njezinih utemeljitelja, koji bez dvojbe, traže da istražitelji spriječe završetak takvih djela.

Ne zaboravimo da su među ljudima koji su u Nizozemsku pratili Vladara bili i teolozi, koji su kao posljedicu ophođenja s protestantima primili mogući uzorak zaraze, koju je naša Inkvizicija kosila u samom cvjetanju. Da je utemeljiteljem bio jedan od ljudi zaraženih protestantizmom, za vrijeme boravka u Nizozemskoj, i da je arhitekt pripadao udruzi masonskih graditelja svoga doba, bio taj isti Mosen Rubi s njima ili ne bio, ne bi imao razloga zastraniti u svome radu i svojim obilježjima, koji su povezani s masonerijom i događajima tog vremena. Nepokornost don Diega de Bracamontea jedan je mali izraz urotništva ondašnjeg plemstva, uvijek podržavanog u okrilju sjene tajnih udruga, ali bez tobožnje veze s masonerijom koja, kako možemo vidjeti, prilikom ulaska u Španjolsku prihvaća i štiti sve buntovnike i urotnike protiv katoličke vjere i naše nacije.

Masonerija u Španjolskoj nije imala ono filozofsko obilježje koje su joj njeni utemeljitelji kanili dati. Rođena je i uljuljana u toplim francuskim vjetrovima i umetnuta u ruke stranaca poput Wellingtona i Napoleona, te je bačena u život s dopuštenjem prvih slabih i kolebljivih Burbonaca.

Antimasonska naredba
20. kolovoza, 1950.

Teško su razumljiva strašna zla, koja je masonerija proširila na suvremeno društvo, kada se živi u neznanju i u zaleđu istinske vjere, kada se podnose zla koja sadašnji naraštaj trpi i kada je za Božansku svjetlost već postao slijep. Kako je moguće da se može poštivati zlo dekristijanizacije naroda, a može se, jer se ne vjeruje u postojanje i moć tog Boga, kojeg se ne priznaje? Ako postoji jedan Bog i On je svemoguć, ne može ostati nekažnjeno ogromno zlo protiv Njegova zakona. Cjelokupna tajna *filozofije povijesti* počiva na volji i odluci Božjoj. Suvremeno društvo hoda na rubu ponora, jer je izgubilo duh i dušu. Jedno tijelo bez duše je mrtvac, koji na mjestu pada i sagnjili. Tako se ispunjavaju riječi Svetog Pisma:

"*Oni koji napuste Gospodina propast će*."

Nacije obasjane svjetlom evanđelja od Boga primaju bogatstvo, ili siromaštvo: On gura u pobjedu, ili strovaljuje s puta, oplođuje ili čini jalovim, izlijeva blagoslov, ili potresa kaznama, prema nekom je odan, ili prkosan kod nepoštivanja Njegova zakona.

Mogu li mladi narodi kratkog života, koji danas uistinu započinju živjeti, zatvoriti oči pred jasnim upozorenjima iz povijesti, ali i stari katolički narodi, koji poput naše nacije žive duboko u sjećanju na svoju veličinu i nose teret svojih nesreća, od svoje savjesti ne mogu odvojiti usporedbu koja se udomila između vlastitih dana slave i oživljavanja katoličke vjere u našoj zemlji. Blistave činjenice španjolske Reconquiste tj. preuzimanja zemlje od Arapa, otkrivanje i evangelizacija Amerike, pobjeda kod Lepanta, nedavna pobjeda narodne vojske u našem *Križarskom Ratu* zlatni su plodovi naše vjere. Dar Božanske volje, jednako tako kao i mnoge naše nesreće, podudaraju se u vremenu i prostoru s udaljavanjem našeg naroda od Boga i napuštanja vjere, ili otpadom od naših načela vladanja. Nije uzalud naša Sveta Crkva utvrdila, da: "*Kada Bog odlazi iz države, demon je onaj koji ulazi; država bez Boga upravljana je i vođena od demona i društvena apostazija vlast je sotone u svijetu…*"

Ako znamo da je Europa u prosvjećenosti kroz dvadeset stoljeća sačuvala središnje mjesto, onda iz vida ne možemo izgubiti da se to središte podudara s borbenim katolištvom koje tada, kao i danas, skreće s puta i zbog raznih tih nesreća slabi, pa središte prosvjećenosti seli na druge meridijane. Zbog svega tog što znamo da odlučujuću ulogu u tom zlu ima masonerija, a poznavajući njezino urotništvo i prepredenost, kao i namjere protiv istinskog Kraljevstva Božjeg, - ne možemo šutjeti.

Masonerija je rođena u svijetu otpadništva i pod krilom engleskog protestantizma, po volji i nastojanju jednog hugenota, ukorijenjenog u onom društvu, u suparništvu s katoličkom vjerom i u podmukloj borbi protiv Papinstva, a u svom su ustrojstvu utemeljili program potpune dekristijanizacije i sekularizacije zakona o obrazovanju, uprave, sveučilišta i cijele društvene ekonomije, dakle, sekularizacije koja razumijeva razvrgnuće s Božanskim načelom, njegovanje i širenje naturalizma, što znači odvajanje od objave i stavljanje pod moć razuma i prirode, koja čovjeka i društvo vodi prema savršenstvu. Njihova temeljna načela su sloboda savjesti i poistovjećenje zakona i ustanova, a sve je to prerušeno u krinku suzdržljivosti, nepristranosti, jednakosti religija, oslobođenja ljudskog društva od vjerskog reda, da bi mogli odijeliti javnu društvenu vlast od Božjih zakona i voditi ga prema putu na kojem će susresti otpadništvo. Slobodu savjesti jedan je čuveni kardinal označio s riječima "sloboda bogohuljenja". Cijeli taj predmet svjetovnih zakona sklon je društvu slobodnih mislilaca.

Ne radi se o djelatnostima, ili tajnim ciljevima sljedbe, koji bi mogli izmaknuti našim istraživanjima, nego o njihovim javnim ciljevima tiskanim u njihovim propisnicima i pravilima. Sve zlo kroz protekla dva stoljeća bijaše objavljeno u Enciklikama i zaokupljenostima naših Prvosvećenika, a sve to ima svoje podrijetlo i svoju rasprostranjenost u onome što je masonerija posijala po različitim nacijama.

Prva meta koju si je masonerija postavila bilo je prijeko potrebno uništenje jedne kršćanske Francuske, čije plemstvo je imalo otvoreno sva vrata za zlo koje treba uvesti u talijanske države, gdje je smješten pontifikat, utvrđeno katoli-

štvo Španjolske i u čijem su ograđenom prostoru bila jedna otvorena vratašca, za ulazak francuske dinastije. (Koso istak. ur.).

Ako su uspjesi koje je masonerija mogla ostvariti u Francuskoj i Italiji i bili značajni, budući da se za vrijeme prve polovice XVIII. st. masonerija sasvim dovoljno podigla, živo i privremeno, isto se ne bi moglo reći kad se Španjolska suprotstavila, jer prirodni otpor katoličkog španjolskog naroda i odjek koji je bula *In menti* **Klementa XII.** proizvela, unutar svijeta religije, to su zaustavili. Premda je protuučinak u oblasti moći bio spor, godine 1751. zabilježena je prva stvarna naredba protiv masonske sljedbe, učinjena po Ferdinandu VI., u kojoj se u njegovu vlastitom tekstu vidi oskudno poznavanje važnosti koja se daje radi njezina širenja. Budući da je to bila prva državna odredba protiv tog zla, zaslužuje tu čast da ju upoznamo:

"Kraljevska naredba:

Zatečen sam s obaviješću o izmišljotinama takozvanih Slobodnih Zidara i o njihovim sumnjama prema religiji i Državi i da su isti zabranjeni od Svete Stolice i da su pod izopćenjem, pa je tako i od zakona ove Kraljevine. Oni onemogućuju vjerske zajednice s gomilama ljudi i nisu poznati njihovi ciljevi i propisi po kojima se vladaju: tu tešku neprikladnost ima se po mojem punom autoritetu odrješito zaustaviti i, bez obzira na posljedice, pod kaznom mog kraljevskog negodovanja u cijelom mom Kraljevstvu zabranjujem skupljanje Slobodnih Zidara i ostalih koji su imali odgovarajuću krivnju i zapali su u taj grijeh. Svom Vijeću zapovijedam da objavi ovu zabranu, kao trenutačni proglas mog Kraljevstva, zadužujući za njeno revno ispunjenje upravitelje provincija i poglavare, osiguravajući pravednost za prijestupnike, dajući im priliku da za svoje pogreške polože račune pred istim tim Vijećem, koje će im odrediti zaslužene kazne. Za razumijevanje ovog predviđeno je da vojni zapovjednici, upravitelji tvrđava i utvrda, vojni glavešine, intendanti u vojsci i mornarici, navedenu zabranu marno provode kao općepoznatu, odredivši bilo kojoj službi ili pojedincu, u njihovoj izravnoj ili mješovitoj nadležnosti i koja pripada toj skupini, kaznu oduzimanja časti i izbacivanja s

posla, uz pogrdu. Ovo pokazati učenima i sve rasporediti na izvršenje, svakome na dijelu koji mu pripada.

U Aranjuezu, 2. srpnja, 1751."

Koliki je obujam zla masonerija pokrivala u to vrijeme? Malo nam je poznato. Tada je niknuo samo jedan podatak o zlu koje je uhvatilo maha i dolazi nam od opata Hervas y Pandura, u knjizi pod naslovom "*Causa morales de la revolucion Francesca*", u kojoj kaže da je:

"Španjolski veleposlanik u Beču obavijestio je naš Dvor da je godine 1748. zapažena jedna njemačka loža i tamo je otkriven rukopis naslovljen *Antorchas resplandeciantes* u kojem je rečeno da se među podudarne lože ubrajaju i one iz Cadiza, te da joj pripada osamsto masona." Kako se vidi broj nije odviše velik, međutim, okupljen je viši stalež i intelektualci iz oblasti luka i mornarice. Takav kozmopolitizam, posjeti stranih brodova, oskudno religijsko uvjerenje i liberalni običaji, učinili su da se masonerija u glavnim španjolskim lukama ukorijeni znatno više nego li u drugim mjestima.

Za širenje te zle vjere u Italiji bilo je brzo i značajno i njeno ubacivanje u Kraljevstvo Napulja, pa je među aristokracijom i kraljevskom obitelji, dosegnulo neslućene razmjere. Posredstvom masonerije na Dvoru su se, radi pridobivanja utjecaja i moći, usredotočile engleske i francuske spletke.

Čini se da je prilikom krunidbe na španjolsko prijestolje Karla III., vladara koji potječe iz Napulja, masonerija na Dvoru u Madridu uzela veliki zamah, iako sam Karlo niti u jednom trenutku sebe nije prikazao kao mason, međutim, jesu oni koji su ga okruživali i dopratili ga iz Napulja. Njegovo kraljevanje u mnogim područjima plodno i sadržajno, unatoč tome, bijaše zlokobno za našu vjeru i preko njega je bačeno sjeme onog zla koje će nas dočekati u slijedećem stoljeću.

Pobuna Esquilache
27. kolovoza, 1950.

Na drugom smo mjestu istakli kolika je bila važnost koju je u životu našeg naroda imalo oblikovanje morala, kojeg smo dobivali od svojih vladara i vlasti i u analizi tih zbivanja na svakom koraku vidimo naznaku pronicljivosti. U XVIII. stoljeću, koje smo istraživali, kao posljedica otpadništva od svojih kraljeva, koje se proteže na cijelu naciju, prikazuje nam se Engleska sa svojim vladama i diplomatima kao pokroviteljica širenja masonerije po cijeloj Europi, na putu gdje mlohavost raspadanja Burbonaca, slijedeći putove Orleansa i plemstva sa svojom uslužnošću prema sljedbama, strmoglavljuje francusku naciju prema padu u dekristijanizaciju. Međutim, što je za jednu naciju sadržaj zla za drugu biva poluga u iskorištavanju i širenju svoje moći i utjecaja, pa tako primjećujemo da Veliki Orijent Engleske uz pomoć diplomacije razvija politiku pridobivanja sredstava za upravljanje i nacionalnom aristokracijom i posredstvom njih obavlja odlučujuće uplitanje u većinu političkih zbivanja, koji su se odigrali u ovom stoljeću.

Britanski utjecaj na talijanske lože napreduje ubrzano i u Nizozemskoj masonsko zadobivanje plemstva stiže i uspinje se stubama prema prijestolju, dohvativši i članove kraljevske obitelji. Svemogući Tanucci, ministar i osobni savjetnik Kraljice Karoline, princ Caracciolo, njezin državni ministar, princ Caramanico, potkralj Sicilije, princ Otaiano, vojvoda od la Rocca i mnogi drugi plemići, *uključujući velik broj Malteških Vitezova*¸ uživatelja povlastica utjecaja i moći na Dvoru, *ulaze u masoneriju*, u kojoj se kao veliki majstor pojavljuje princ Caramanico.[24] Bez prethodnog sudjelovanja i pogibeljnih primjera prinčeva i upravljačkih staleža nemoguće

[24] Francov uvid o Malteškim vitezovima služi kao solidan dokaz koji potvrđuje najmračnije sumnje da je katolička grana tih vitezova pala u ruke britanske masonerije. Ako da sada nismo mogli povjerovati, od sada nema sumnje: Englez kao vrhovni meštar Malteških vitezova ne može biti slučajnost.

je objasniti brzinu kojom je masonerija prigrabila moć, kao i njezin utjecaj kroz godine koje su uslijedile.

Utjecaj koji su masoni uspjeli dostići na Španjolskom Dvoru Karla III. bio je jednako odlučujući. Malo je trebalo da Kralj postane mason i da svojim ministrima i savjetnicima dopusti pokornost koja je nadahnuto stizala iz loža. Pokušaj vršenja utjecaja na osobu Kralja dade se zaključiti po tome što je odgojiteljem svoga sina princa Ferdinanda imenovao princa od San Nicandora, poznatog slobodnog zidara, koji ga je, naravno, malo čemu trebao podučiti, a u cijelosti preobratiti.

Iako se bogatstvo smatra materijalnom vrijednošću, a gomilano je u brojnim godinama kraljevanja Karla III. - u čijem razdoblju se javna uprava prepoznala po djelu i uspješnosti, kada su provedeni nacionalni javni radovi, hrabri za ono vrijeme - usprkos duhovnom poretku naše povijesne sudbine, ono vrijeme nije moglo biti štetnije. Znajući samo što općenito za katoličku vjeru, a osobito za Španjolsku, predstavlja postojanje jednog Ignacija Lojole i njegovo veličanstveno djelo Družbe Isusove, može se točno procijeniti domet i podmuklost onog izgona jezuita kojeg je smislila masonerija i koji je u Španjolskoj izvršen s potpisom Kralja, utjecajem ministara masona koji su okruživali Karla III. Ovdje još jednom imamo za pokazati zla koja zemljama sa sobom mogu donijeti nesreće, radi izopačenosti i preko srodstava masonskih ministara, jednako kao i posljedice debilnosti, tupoglavosti, ili slaba tjelesna građa njihovih monarha.

Gruba pobuna, nazvana *Esquilache*, odlučno skovana od španjolskih masona, na izgled s ciljem uklanjanja talijanskih savjetnika Njegova Veličanstva, iskorištavala je nedužnost i dobru vjeru madridskog naroda, uvijek spremnog "progutati otrovne karamele", a imala je u pozadini veliki progon, koji se vjerojatno samo priviđao. Krojenje kabanica kao i zamjena šešira kod naroda bili su najmanje važni, s punim pravom na srdžbu, nakon što je Kralj u šest vojvodstava naredio objavu proglasa za ispunjenjem istog, jer ljudi su u grad došli kao na smotru mode, ali u Kraljevskom Vijeću bilo je važno poništiti nazočnost katoličkog markiza od Ensenade, razoriti Družbu Isusovu, dostignuti moć i kod Kralja postići znatnu prisnost za one masone, koje je masonerija odredila za

upravljanje našom Domovinom. Ako unutar pobune slučajno zamjećujemo određeni masonski raskol, to je više odraz tajne borbe, uz propast proglasa iz Napulja, između masona pokornih Englezima, protiv onih osamostaljenih i već od prije prešlih u Veliku Ložu Provincial iz Napulja, neovisnu nacionalnu napuljsku ložu.

Nečasno djelo engleskog veleposlanika Keenea i utjecaj koji je preko ministra Walla postigao na Španjolskom Dvoru za kraljevanja Ferdinanda VI. objašnjava mnoge stvari, koje su se dogodile kasnije. Protjerivanje veleposlanika upropastilo je našu prekomorsku trgovinu i našu mornaricu, djelo milog katolika markiza Ensenada, i na to se nadovezuje bezbožnost i sektaštvo ministra Walla, obraćenika, i njegove klike, vjernih izvršitelja britanskih spletka. Iz engleskog kruga na svim europskim dvorovima proizašla je stranka osnovana u toj godini - s nakanom novačenja pripadnika iz redova aristokracije, pisaca i odvjetnika, vojnika i ravnodušnika, a protiv Pape i Katoličke Crkve - koja već cilja protiv monarhije kao oblika državne vlasti.

Od strane liberalnih povjesničara, u dobroj mjeri masona koji, u odnosu na kasniju pobunu Esquilache nisu dobro pronikli u bit događaja, ističu se razne činjenice, koje ne uklanjaju mrlju sa spisa i isprava tog vremena. Nitko nije mogao objasniti kako to da je početak pobune, od skupine slabo naoružanih nemoćnika, prepušten razvoju događaja bez poduzimanja nužnih mjera zaštite. Zato je na prijedlog Vojvode od Arcosa smanjen broj momčadi, a nadodan je jedan konjički odred čuvara pobunjenika, čemu se suprotstavio markiz de Sarria, koji je izvršavao naredbu kraljevske vojske.

Kada se masa naroda približavala radi predaje stražarnice, jedan nesretnik iz straže, ništa manje nego zapuca u zrak prema nekom tko je ometao red i pobjegne prema svojim snagama, ali prepušten na milost i nemilost pobunjenika umre pod batinama i nogama gomile. Tu se na vidljiv način osjeća jasan zadah i smrad kukavičluka i smutnje masona.

Također, u povijesti ostaje zapisano da u tim događajima sigurnost okupljenog naroda nije bila ugrožena, da su pokorno podnosili naloge, da su jeli i pili po gostionicama, bez plaćanja usluga, što je prethodno pripremljeno, i da je po

krčmama i svratištima za par dana sve podmireno. O popustljivosti i mekoći načina na koji su poravnati dugovi, kao i oko tih zbivanja, godinama se skupljalo mnoštvo rječitih komentara, i bez toga bi u visokim krugovima po pitanju optužbi i javnih svađa bilo manje interesa, a na to su se nadovezale posljedice s teškim optužbama bogatog američkog voltarijanca, na procesu koji je uslijedio, usmjerenog protiv savjetnika Monarha, gospodina Hermosoa, čime je spriječena i zaustavljena njegova prirodna obrana.

Nepristrana, neposredna pobuna bijaše izazvana zbog gnusnog iskorištavanja naroda, duša ozlojeđenih s obmanama i zastrašivanjima Kralja, za što je jamstvo za obje strane događaja preuzelo ravnateljstvo koje sve nadzire. Ali, ono u što vjerujemo, nije zahtjevno i ne može se izbjeći, a to su razvezane strasti i ushićenje mase naroda, što je dovelo do toga da je veličina Kralja ocrnjena i posramljena, obvezom da iziđe na balkon i nakloni se zahtjevima pobunjenika, uz časnu riječ da će pristati na njihov prohtjev, ukoliko ga zamole.

Stigavši u postupcima tako daleko i tako strašno zastrašivši Kralja i neke od njegovih privrženika, u istoj noći i u tajnosti dvorjanici su izišli na sporedna vrata, napustivši Madrid u četiri kočije kraljevska obitelj s vojvodom od Medinacelija, de Arcosa, vojvodom de Losada i markizom od Esquilachea, stigavši pred osvit zore u Aranjuez, odakle se naređuje da se prepriječe mostovi, ustanovi izvidnica i prikupe snage topništva.

Uplašivši zavjerenike marširanjem Kralja i obavljenošću vojnih planiranja, nalazak izvan zone zastrašivanja može se označiti kao preispitivanje volje Monarha, da bi se ovaj mogao vratiti, pa je tako u kraljevskoj palači upriličena manifestacija na kojoj se Kralju klicalo. Neki povjesničari prve skupine pobunjenika optužuju za nisko podrijetlo, kao rulju s lošim preduvjetima života, kao pokvarenjake od zanata i ološ unovačen iz predgrađa, bijahu to ljudi bez nazora, a ne obrtnici niti dobar narod iz Madrida, kako se činilo u prvim trenutcima. Lažna pobuna optužuje. Koga? Jednu namjeru, iste one ljude kojima su prije prijetili pobijedili su bez imalo stida, - svojeg voljenog Kralja. Družina koja je iz loža radila za

novac umiješana je, kako smo vidjeli, u sva pobunjenička zbivanja u nadolazećem stoljeću.

Nije pobuna ciljala samo na preveliku prisnost markiza od Ensenade s Dvorom, koji se smatrao palatinom, već na namjere vrlo važnog ponovnog oživljavanja Španjolske Mornarice. Umiješala se engleska prevlast, te je njihov veleposlanik Keen za kraljevanja Ferdinanda VI., pad Ensenade postigao progonom. Raslojena Španjolska, bez mornarice, sve bi učinila da se ovo dozna i u cijelom prekomorju, da se za njega (Ensenadu) moli i da se ovo više ne ponovi, ali ništa nije bilo lakše nego li iscrpljivati one neuke jadnike, koji ne znaju za Ensenadu i njegovo djelo, koji se nadahu da među onima koji prisno okružuju Monarha ima onih koji o državi pravilno odlučuju.

Monarhovo neokaljano katoličanstvo dopuštalo mu je da istraži moguće stupanje u vezu s Družbom Isusovom, koja je bila glavni cilj manipulacije.

Danas pak izgleda, izvan svake sumnje, da su ministar Wall i Vojvoda od Albe, kao i samo slobodno zidarstvo, zajednički upravljeni i nadahnuti po novom engleskom veleposlaniku, te su nečasno rukovodili pobunom i da su u tome imali udjela grofovi od Arande, Roda, Campomanes, Floridablance, Azava i ostali slobodni zidari, bezvjerci, privučeni širenjem masonstva i ateizma.

U jednom svjesnom narodu zapravo se čini lako isusovcima pripisati da ne mogu biti daleko od osoba stavljenih u igru, niti za ciljeve niti za postupanje u korist onog što predstavlja Družbu Isusovu, ali sve je moguće kad se spekulira s dobrotom i nevinošću naroda, pa su i podlost i pokvarenost podignuti do neočekivano visokog stupnja, te se pred narodom koji ide za plemstvom i moćnicima čuvaju u srcu. Za one za koje se znade (da su zli) nema drugog doli odvesti ih i zatvoriti bez milosti, kao nečasne smutljivce, da se obrate u tišini, i u pokajanju. Kada moć zaslijepi i obmane i ako se ujedini i u kušnji prikaže kao materijalna pojava (novac), lako je razumjeti prihvaćenu prijevaru i zabludu.

Bilo je nužno da te materijalne kušnje uspiju, a nije se rodilo ništa; svijest smutljivaca odgovara dobroj školi masona, a kada ne postoje kušnje, onda se one izmišljaju. Tako su

postupili u tom slučaju, izradili su te lažne isprave i proglase, te tiskali pretpostavke koje su pripisali isusovcima. Kupljeni su svjedoci, promaknućima i nagradama potkupljena je pravda i uz tako malo, ili ništa, bilo je moguće polučiti uspjeh, a iako kušnje bivaju sunovraćene kod prvog spora, unatoč svemu to ostaje dovoljno da se prestrašenom Kralju istrgne naredba, kako su je postavili u zahtjevu. Tobožnje isprave upućene isusovcima iz Tucumana, njihovom bratu, ocu Rabagou, dovele su do potpuno uvjerljive krivotvorine, jednako kao i izmišljotine po kojima su htjeli otkazati poslušnost s Misijama u Urugvaju i Paragvaju, da bi tako stvorili jednu neovisnu Monarhiju. U spletki u svojim su rukama slavodobitnici imali sve nužno za istraživanje predmeta. Ovlaštenje vlasti Madrida, s vojnom vlašću, imao je grof od Arande, mason i neznabožac, kojem je Voltaire javno iskazao počast, kao politički izuzetnom, a u rukama slobodnih zidara držan je kao poseban po sebi i bio je u stanju urotu za koju ga se optužuje prikazati kao djelo svojih neprijatelja, a to je slučaj koji je već postojao, i bio je daleko od toga da bi otkrio prikrivenu tajnu i nečasne spletke sljedbe.

Što i tko bijaše Vojvoda od Albe? U suglasju s masonerijom kovao je urote, namjestio je pobunu i prikrpao ju je isusovcima i u povijesti se obilno iskazao. Jedan povjesničar, protestant Kristofor Mur, u svesku IX., stranica 229, svog *Dnevnika za povijest i literaturu*, s ushićenje nam potvrđuje da je vojvoda od Albe 1776. godine, pri umoru izjavio da je bio tvorac pobune i izmišljotina protiv isusovaca. Njegova izjava temelji se na iskazu svjedoka, koji je 1780. g. kada je to napisano, još živio.

Da su ministri koji su obmanjivali Karla III. bili neprijatelji Boga i Crkve dokazana je stvar, koju je Papa Klement XII. potkrijepio u svojoj ispravi *Tu quoque fili mi…* i uputio istom Karlu III. Da je njegov ministar Pravde i Milosrđa i Roda, bio mason i gorljivi progonitelj katoličke vjere vidi se iz njegova dopisivanja sa Choiseulom, ministrom Ljudevita XV., u ispravi s nadnevkom 17. prosinca, 1767., u kojoj proglašava: "*Ubili smo sina, još nam ostaje da isto učinimo s Majkom, našom Svetom Rimskom Crkvom*".

Izgon sedam tisuća španjolskih zaslužnika, bačenih pod teret strašnih kleveta Domovine s kaznom Njegovog Katoličkog Veličanstva, na nepravedan način, bijaše najteži mogući napad, koji je u Španjolskoj i njezinim kolonijama podnosio ugled katoličke vjere, u kojem se vidio izlaz, jer takvi zlotvori kao čvrsta prethodnica vjere u zlo do tada nisu postojali. Zla koja su iz toga proizišla žeti će slijedeće stoljeće.

Prodor masonerije
2. rujan, 1950.

Pobjeda masonske sljedbe, a što je ona sama označila kao glavnu pobjedonosnu bitku u XVIII. stoljeću, je izgnanstvo Družbe Isusove s Iberijskog poluotoka, a to što se dogodilo u našoj zemlji najteža je kriza religije toga doba. Tadašnja vlast proizvela je mnogo zla, nedostatak snage u obrani religije udružio se s najezdom jansenista, u mnogim dijecezama s opuštanjem klera iz Crkve, što je u vrijeme onog nesretnog kraljevanja u vrhove svjetovnih ustanova omogućilo toliko snažan prodor masonerije, da su inkvizitor Arce i tajnik Svetog Oficija, kanonik Llorente morali postupati kao poslušnici loža, učinivši tako da su razlozi postojanja ustanova izgledali kao čisto ruglo. Kada vlast postane suradnik u službi zla - ne može biti drugačije.

Izgon isusovaca bio je najjednostavniji oblik za olakšanje ulaska masonerije i njeno širenje po Španjolskoj i Americi. Osobiti iskaz poslušnosti Papi povezuje nas i čini predvodnicom pod vodstvom Vatikana, da nastupamo kao njegovi uzorni članovi, koji pokreću društvena sredstva i od prvog trenutka bivaju spremni prepoznati zlo, koje drugi ne mogu nadvladati niti vidjeti tako jasno.

Prepoznajemo u čiju se korist, zbog neznanja i mentalne lijenosti sprječava i zabranjuje ona bitka istine, koju masonerija pod teškim optužbama papinske odluke čuva skrivenu i olako se hvališe s blistavim intelektualnim dostignućima i napretkom znanosti. Premda se taj intelektualni pokret, koji dolazi iz inozemstva i koji je uspio postati moda u salonima viših staleža XVIII. stoljeća, samo prilagodio likovima koji su se ponašali tako kao da se natječu u povodljivosti i neukusu, negativnostima - on se nalazio u dosegu slaboumnosti i bezbožja koje ih ponižava.

U takvom društvu na širokom polju dolazi do propadanja filozofskih studija, jer je ponuđena filozofija kojom rukovode enciklopedisti, promičući bezočnost, koju je erudicija opasala konju o slabine. [25]

Cjelokupan razvoj političke misli u XVIII. st. obilježava nastup urotništva protiv načela kršćanstva. Njegov izravni predmet bio je proglašavanje ljudskog ustrojstva neovisnim od Božjih zakona od kojih masonerija čuva države raznih nacija i, od tog vremena pa na dalje, rukovodi svim pobunama. Manje je važno da je sljedba bila glavni sudionik koji je nemirnu rijeku iskoristio da druge ljude oslobodi njihove imovine i kroz cjedilo propusti svoju "braću" koja će svojom vladavinom uživati tuđu imovinu. Spletkama su ustrajno slavili gaženje prave vjere služeći se jadnom i nedoraslom buntovnom mladeži.

Samo u modernim vremenima, u pobunama, manifestira se žalosna sudbina, a španjolska Nacionalna Revolucija je jedna takva nesreća te su se u njoj, sa svime što su nataložila stoljeća, u najezdi ujedinili masoni i komunisti.

Bijahu li prinčevi i vladari ti koji su stvorili i pokretali zlo, svjesni štete koju su prouzročili, ili su to napravili zbog slabosti i vlastite želje za moći, ili po nečijem nalogu? To je nemoguće jasno odrediti. Da je Kralj, mlak u vjeri i tup i slab u odnosu na spletke svojih ministara, na tome radio skrovito, to nam se čini neprijeporno, kao i to da su glavni upravitelji masonerije poznavali cilj prema kojem se kreću, te odvojili javnu društvenu vlast od Božjih zakona i išli pod krinkom kulta slobode čiste i mirne savjesti, isključujući sve vjeroispovijesti, posvjetovljavajući zakon i obrazovanje i sve ono što obilježava mnogoslojni politički život naroda? U to nitko ne može posumnjati. No, isti materijal još jedanput nam, pokazuje različiti stupanj odgovornosti, među onima koji su u masoneriji prigrabili više stupnjeve i bili upućeni i svjesni ciljeva i izgona koji nam pokazuje prisega služenja i

[25] "konju o slabine": želi reći da se erudicija svela na razinu najprimitivnijeg empirizma, koji je - uostalom - došao iz masonske Britanije.

jednostavnog uvođenja u niže stupnjeve, koji su sastavljeni od statista, iskorištavanih za izopačenosti i pakosti "posvećenih".

U Španjolskoj je bilo mnogo masonskih pripadnika loža koji su zauzimali niže stupnjeve, a koji su u životu u vlasti i upravi postigli viša mjesta i zbog pohlepe unutar sljedbe bili su podignuti na više stupnjeve, prihvativši na sebe tajne i zla, koje je masonerija pripremila i proširila po svojoj Domovini.

Više od zlih i izopačenih prinčeva i vladara to su zbog neznanja skrivili utjecajni staleži, oni koji bi trebali nositi načela istine Božjeg zakona, te njihovo neznanje ili prezir glasa Crkve, unatoč širenju šteta preko pretjerano pogibeljnih primjera od prije. Gubitak duša zbog državnog bezboštva u mnogim je slučajevima postao nenadoknadiv.

Možda ova zla u Španjolskoj izgledaju blago, jer su u usporedbi s drugim zemljama poremećaji prilika i postupaka (kod nas) usporeni, kao i zbog protivljenja katoličke vjere kod našeg naroda, suprotstavljenih načelima ateizma i razuzdanosti, koje upravljački staleži svugdje proširuju bez srama, prkoseći odvajanjima zakona (od Crkve) u cijeloj Europi, umotavši ih tako da vrlo brzo budu spremni i za našu Domovinu.

Protiv Družbe Isusove
10. rujan, 1950.

Slavlje pobjede koju je u našoj naciji masonerija postigla protjerivanjem Družbe Isusove s našeg područja i gonjenje njenih članova do krajnosti, do nijekanja prava na život na tlu svoje Domovine, nije ostvareno radi straha od Reda, nego upravo suprotno, budući da osokoljeni slavljem masoni čeznu za širim i većim prostorom; njihova pakost i zloba idu puno dalje nego što cjelokupna savjest i čestitost mogu zamisliti i to što su imali uspjeha i Španjolskoj nije bilo ništa više od jednog dijela općeg plana, kojeg je masonerija pomno pripremala i što masonski ministri umeću u načela svog djelovanja po raznim državama. Nazočnost masonerije pri različitim prijestoljima zapadne Europe, počevši od burbonske dinastije, promovirane po vojvodi od Choiseula, prvom ministru Francuske i veledostojniku masonskog reda, te potpis na *Pacto de Familia*, s kojim je zapečaćeno prijateljstvo između Francuske, Španjolske i Parme, imali su za cilj olakšati urotnički razvoj masonerije.

Sljedbi nije bilo dovoljno častohleplja, niti to što su izgnali Družbu Isusovu iz raznih zemalja, te su pružili otpor i na ponude Austrije i Prusije, da bi ih na kraju, povodom nezamislivog čina ukidanja cjelokupnog reda od vlastitog Pontifeksa, prihvatila Rusija.

Mozak te sotonske urote utjelovljen je kao don **Sebastián Jose de Carvalho**, **grof od Ocyrasa i markiz od Pombala**, nedvosmisleni neprijatelj Boga i njegove Svete Crkve, koji je godine 1759. potpalio vatru izgonom Družbe Isusove s portugalskog poluotočkog teritorija i prekomorja i sa svojim javnim kampanjama i klevetama protiv reda u zapadnoj je Europi, u intelektualnim i filozofskim krugovima, stvorio nepovjerenje i gnjev prema Družbi Isusovoj, pri čemu su se drugi masoni uključili i podržali su ga. Ako su vojvoda od Choiseula i grof Arande činili dio masonskog trijumvirata, koji upravlja urotom, Pombal je svojom velikom gorljivošću i tvrdokornom mržnjom prema Katoličkoj Crkvi u zalog urote uistinu stavio svu svoju genijalnost i sposobnost.

Družba Isusova stvorena je u vrijeme kada je Luther širio svoju herezu i od prvih početaka i marljivo se borila protiv lažnih dogmi protestanata, koji su svoju protestantsku mržnju usredotočili protiv Reda, što su masoni spretno iskoristili, ali se to preokrenulo u zaslugu i slavu širitelja obrane istinske vjere, već tada kada je masonski neprijatelj napao svojim bajunetama, šireći se poput korova.

Kada se svemu tome priključi vrlo marljivo djelovanje isusovaca u Misijama, u podukama, u propovijedanju i uzdanje u mudrost, u vlastitu razboritost i vrline, uzdizanje naroda po vlastitim načelima, pri čemu se ne izdvajaju iz društva da se urotnici protiv reda u njem u zacrtavanju cilja razaranja prijestolja i katoličke vjere ne učvrste, kao i u nakani da unište sve ono što je stvoreno da ostane (kršćanski) postojano, jako i moćno.

Povjesničara zapanjuje kako katolička načela, ili ona koja se takvima čine, u takvim katoličkim nacijama kao što su Francuska, Portugal i Španjolska, dopuštaju da masonerija dosegne i postigne takvu pobjedu kakva je u XVIII. st. zabilježena protiv Družbe Isusove. Samo poznavanjem načina na koji masonerija djeluje može se razumjeti slava postignuta spletkama i podlostima. Zbog toga najbolja služba kojoj se u obrani vjere i pravde može pristupiti jest izvući na svjetlo i raskrinkati taj sustav uništavanja volje nacije, na koji se masonerija oslanja, ujarmljujući je u kola svoga častohleplja. Izgon Družbe Isusove iz Portugala i Francuske, kao i namjera utrnuća reda, što je u međuvremenu proveo Papa, maestralna su djela masonskog zla, prikladna za razmišljanje.

Od kada se masonerija proširila po Zapadnoj Europi i plemstvo i intelektualci-masoni progurali su se u Krunsko Vijeće i nadalje su vrlo oprezno i ustrajno nastojali raditi na razvijanju svojih tajnih planova. Masoni tako bodre kraljev nemar i lijenost idejom udobnosti po kojoj Kralj samo treba kraljevati i biti sretan i zadovoljan i udobno uljuljan dok brige prepušta Vladi i njezinim ministrima. Uklanjanje vladara u njegovu palaču, uz uslužnosti kojem mu se od vlasti dodjelju-ju, masonima prema Kralju i povlaštenom okruženju dopuštaju olako uzdizanje. Koja god bila strast, ili ispraznost, nedostatak opreza kada princ skače u pomoć drugom princu, velikašu, ili

miljeniku, masoni su uvijek izrabljivači prilike za ili protiv, već kako im odgovara, ili im se odredi.

Ne gubivši vrijeme, kao jednu od svojih prvih zadaća, masonerija je poduzela da masonima po Europi razglasi kako je nužno da se pripreme za budući odgoj prinčeva, koji trebaju pasti u ruke intelektualaca – privrženika sljedbe. Tako se u Španjolskoj dogodilo i s našim Monarhom,[26] koji je s petnaest godina otišao u Italiju i uz pomoć vrlo religiozne i uzvišene majke Isabel de Farnesio, asimiliran je okruženjem popustljivim prema masonima – koje je zaposjelo Napuljski Dvor.

Njegova blaga privrženost Družbi Isusovoj rezultirala je time da je svom trećem sinu predao Krunu dvaju Sicilija, kako je rečeno u pismu moćnog ministra Tanuccia, u kojem je ovaj najavio: "*Reći ću vam također da mogu uzeti ispovjednika, ali ne i isusovca*." I dok je taj dobri Kralj bio podvrgnut španjolskim običajima, odabirući svoje ministre od Enciklopedista i zidara, učinio je to s ponešto blagonaklonosti, postajući zapravo igračkom njihovih spletaka. Samo je nazočnost Kraljice Majke, dok je živjela, postavila prepreku napretku masonskih osvajanja.

Slučaj Portugalca, markiza Pombala dovoljno je poučan. Rođen u siromašnoj obitelji, nakon što se oslobodio važnih novčanih tereta u Engleskoj i Njemačkoj i kada se uvukao u prisnost s ložama, uz pomoć jednog od najviših odličnika, pojavio se u Portugalu da bi postigao naklonost i zadobio vlast nesposobnog Kralja Jose I., slabašnog i bojažljivog, uvijeno tražeći put do kraljevskog ispovjednika, isusovca Moreire, a preko uvođenja jednog svog sina u Družbu Isusovu. Prikazan je samo prvi korak ovog teškog puta, a i dalje nastavljajući tako inteligencija Pombala, njegova drskost, njegovo vlastohleplje i nedostatak obzirnosti lako su učinili ostatak. Sposoban i djelotvoran u mnogim oblastima vladanja, uspio se izdvojiti od ostalih Kraljevih savjetnika i postati prvi tajnik države, a zatim i prvi ministar, pokorivši svojoj volji slab i isprazan duh Monarha, čime je

[26] Žalosno je da je Franco vlast predao masonski odgojenom Huanu Carlosu, koji ga je izdao iz istih razloga – zbog kraljevske obitelji koja je očito bila privržena masoneriji. I tako je propala Španjolska.

izazvao sumnjičavost i zavist zbog naklonosti i otmjenosti princa, njegova brata. Loše raspoloženje i zlovolja naroda dovela je do toga da je savjest Monarha potkopana klevetom da isusovci štite i podupiru spletke i, čak štoviše, u duši Kralja potpaljena je vatra, te je nastupila oluja usmjerena protiv Reda, a kao znak Providnosti došao je i potres, pa požar u Lisabonu g. 1753. i na kraju je uslijedio progon. Djelo Providnosti, kazna Božja? To je slučaj kada u tom trenutku milosrđe Lojolinih sinova sjaji na poseban način. U toj prilici prijatelji i neprijatelji prepoznaju potrebu i priskaču Redu u pomoć, probijaju se preko zidova kraljevskog prebivališta i dosižu stubište prijestolja.

Mnoštvo je pitanja u to vrijeme, a Pombal zna čekati.

U svom djelu promicanja moći protiv Družbe Isusove prvi ministar ne popušta i smjesta u Portugalu vidi "svjetlo", te prevedeno na razne jezike na sve strane i nacije bijaše raspršeno djelo pod naslovom, "*Kratak monolog o isusovačkoj republici u provinciji Paragvaj, u prekomorskom posjedu i o ratu izvršenom i podržavanom protiv vojske Portugalaca i Španjolaca"*. U obliku bajke paragvajska urota prikazuje preobraćenog isusovca, po imenu Nikola I., kao imperatora te zemlje i bezobrazno kleveće Družbu Isusovu, koja je u tom djelu posvećena zabranjenoj trgovini te, nasuprot bijedi naroda, pliva u zlatu i bogatstvu.

U Španjolskoj već kraljuje dobri Kralj Ferdinand VI. i kada je Pombal po prvi put kanio upustiti se u novu pustolovinu, odbijen je od svih ministara osim vojvode od Albe, koji je već uključen u urotu, a Kastiljansko Vijeće dosljedno naređuje javno spaljivanje nečasnog i pogrdnog spisa; u Francuskoj i Italiji, međutim, udaljenima od stvarnosti, knjiga je učinila istinsku štetu. Mržnja Pombala na katoličku vjeru nije poznavala granica. Drugi primjer je neuspio projekt, a odnosio se na promjenu portugalske vjere u anglikansku, preko namjere da kći kralja, mladu kraljevinu Mariju, oženi s vojvodom od Cumberlanda.

Jedan događaj, naizgled nepredvidiv, koji kao da masonerija nije pripremila, pojavio se koristeći Pombalu protiv isusovaca, za napadaj i njihovo razdvajanje, a smišljan je dugo vremena. Dogodilo se to onda kada, vraćajući se u

svoju palaču, portugalski Monah u kasnim noćnim satima, u zoru 3. na 4. rujna 1758., praćen od svog pouzdanika Pedra Tejeire, bijaše napadnut od tri naoružana čovjeka, na konjima, koji su ispalili metke i Kralja ranili u ruku. Slučaj se dogodio u tišini, pa je namjera bila da se sve sakrije, pod okolnostima šutnje, a ljudi koji su o tome nešto znali, potvrdili su kako je to posljedica jedne ljubavne epizode, te da se radi o osveti i obrani časti. Nakon više od stotinu dana od izvršenog atentata, kada su već učinci širenja vijesti razmotali tragove do vlasti i otišli u narod, u nastavku su se zaustavili na isusovcima, pa su ovi, za atentat na Njegovo Veličanstvo, javno proglašeni krivcima.

Sakupljanje dokaza nije se odvijalo po prijekom postupku, zahvaljujući poštenju opunomoćenog javnog tužitelja don Antonia de Costa Freyrea, a uzdizala se osobna moć prvog ministra, koji je nesreću pokrenuo i koji će mnogo kasnije biti progonjen kao sukrivac i zaboravljen u podzemnoj ćeliji zatvora. Pombal, prema povjesničarima onog doba, bijaše onaj koji je vrijedio dok je izvršavao upute, a on je trideset dana govorio u pero ili svojom rukom pisao izjavu u kojoj je za glavnu kaznu optuživao ugledne optuženike. Pravo koje pri suđenju može imati plemić niti jednog trenutka nije uzimano u obzir. Pombal je u Portugalu započeo ono što je u Španjolskoj poznato kao vlast obrazovanog silništva (despotismo ilustrado). Kraljevska naredba ustanovila je presudu bez priziva i time je pravorijek potpun.

U razmišljanjima i sudu javnosti ukorijenilo se uvjerenje da iako je presuda neuspjelog pokušaja kraljo-ubojstva pripisana vojvodi de Aveyra, to je ipak djelo mladog markiza de Tavore, nepromišljenog i protiv Kralja vrlo gorljivog zavodnika njegove žene, done Tereze, a bačena je sumnja na markiza Pombala, koji bi činjenice iskoristio da bi se osvetio plemstvu, a koji je povukao sporazum s obitelji Tavora jer su omalovažili njegova sina i njega, rušitelja Družbe Isusove, koji je kao trebao biti žrtva mirenja.

Mnogo godina kasnije, 7. travnja 1781. pokrenuta je obnova proces tog slučaja, pri čemu je ustanovljeno da su sve osobe, bilo žive ili mrtve, nad kojima je izvršena presuda sukladno pravorijeku od 12. siječnja 1759., koje su izgnane ili

zatvorene za zločine koji im se pripisuje – bile nedužne. U taj postupak nepravedno je uključeno više isusovaca, razumije se, pod optužbom da su pomagači - i nije im određena kazna - a radilo se o starijim ljudima, ili istaknutim u vrlinama, nedužnim od svega za što ih se teretilo.

To su bili: ispovjednik markize de Tavora, svekrva done Tereze, otac Matos, svojta obitelji de Riveira, prezreni de Carvalho, otac Juan Alejandro, prijatelj Tavore i čovjek iskusan u misijama i u službi karitasa, u Portugalu i njegovim kolonijama. Dana 19. siječnja 1759., prema jednoj kraljevskoj uredbi, kao krivci i kraljoubojice osuđuju se i svi isusovci Portugala, Azije i Amerike, te ih se lišava njihove imovine i raspoređuje ih se prema želji biskupa, stavljajući im na teret mnoštvo zlodjela, s ciljem da kod vjernika ostanu prezreni. Oni koji su se žalili bačeni su u podzemne tamnice i izgnani su kao zlotvori, stavljeni su na dnevni obrok kruha i vode, oklevetani su i izvrgnuti ruglu.

Za poništenje lošeg učinka ove mjere koja će izazvati nasilje među portugalskim katolicima, povučen je Pombalov agent u Rimu, veleposlanik Armada, jer njegova je bila krivotvorina u obliku Papine poslanice, u kojoj se odobrava kraljeva molba za provedbu postupka smrtne kazne za odgovorne u kraljoubojstvu i kao posljedica osude na smrt dopušta se raščetvoriti oca Moreiru i još četiri isusovca, na dan 31. srpnja 1759., kada se slavi Sv. Ignacije. Tako je, po krvožednom Pombalu, otac Moreira platio svoju slabost, što je u red uveo svog štićenika i uputio ga na životni put.

Biskupi Cangranón i nadbiskup Cochin iz zaljeva Svih Svetih (la Bahía de Todos los Santos), koji su promaknuti radi svoje gorljivosti postavili su izložbu, na izgled zbrkanu, te su objašnjavali misije, progone, izgnanstva, otpuštanja iz kaptolske službe i ponovno pribavljanje svojih položaja.

Od dvjesto isusovaca koji su ostali utamničeni u Lisabonu, osamdeset i osam ih je trpeći podleglo a, u svom bijesu, Pombal je naredio isključivanje svetaca Družbe iz kalendara. Nečasne klevete portugalskih masona, provođene od Pombala, u masonskoj su borbi protiv Crkve išle za vršenjem užasnog utjecaja koji je masonerija pokrenula. Ozloglašavanje i podmetanje izgledalo je kao đavolje sredstvo

usredotočeno prema Papi, relikvijama, Providnosti i kruhu našem svagdašnjem.

Neposrednog učinka na Španjolsku, kako je Pombal očekivao, nije bilo. Još uvijek je živjela milostiva i pobožna Kraljica Elisabetta Farnese: bitka masona bijaše potom izgubljena i Kraljeva uredba od 19. veljače, 1761., potpisana po Karlu III. (a koju je i nadalje izvršavala već mrtva Kraljica), osudila je progonstvo isusovaca iz Portugala.

Djelovanje u Francuskoj
17. rujna, 1950.

Proganjanje Katoličke Crkve od masonerije svoje podrijetlo ima u raskolu koji je proveo Henrik VIII., pokvareni britanski monarh, uvevši u do tada katoličku Englesku protestantizam, kao posljedicu borbi u korist zadovoljavanja svojih nagonskih strasti.

Stvaranje masonerije je u uskoj bračnoj vezi s anglikanskom Crkvom, pa su rimski Pontifeks i istinska vjera otvoreno polje na koje se usmjerila glavnina urota, koje su proizvele lože.

U cijeloj literaturi, u kojoj se kroz XVIII. stoljeće razvilo širenje djelovanja protiv Družbe Isusove, iskrene braniteljice pontifikalnog nauka, pojavilo se pripovijedanje o "naprasnoj uroti" ili "spletkarskoj živahnosti", kojima je – krivotvoreći povijest i klevećući Red – masonerija kanila degradirati i pogoršati ugled koji je u Engleskoj uživala Družba Isusova. Od kada je u Engleskoj buknuo raskol, svi oni biskupi koji su uskratili priznanje prvenstva Kralja u Crkvi i nisu se priključili novom bogoslužju – a isto se to danas dogodilo u mnogim zemljama koje su pale pod komunistički jaram – bijahu uhićeni ili izgnani, poneki i umrijevši sa svojim svećenicima, u zatvoru ili u progonstvu. Katolici laici, lišeni razboritih usluga i brižnosti svojih svećenika i misionara, otišli su u druge zemlje, ranjene duše i svijesti zbog progonstva smišljenog od Kralja, te natjerani u bijeg od ministara i članova obaju Domova, koji su provodili i podržavali gnjev, rigajući kletve i proklinjući ih na dan 5. studenog, 1605. godine, čime je označeno otvaranje Parlamenta.

Povijest je pokazala da su prvaci te urote bila dvojica gospode drevnog plemstva: Percy iz kuće Northumberland i Cate, svi iz jedne druge velike engleske obitelji, koja je u blizini Parlamenta imala unajmljenu kuću, spojenu podzemnim hodnikom, koji vodi ispod mjesta gdje Kralj i razni odličnici i zastupnici dolaze na svečane sjednice. Tu je stajalo uskladišteno trideset i šest velikih bačvi baruta.

Povijest Percyju pripisuje nerazboritost jer, želeći pomoći jednom velikom prijatelju iz Parlamenta, tajanstvenim

savjetom pod utjecajem iz inozemstva, opomenuo ga je da svečanosti ne nazoči, a činjeničnim istraživanjem vlade bio je motiviran (za urotu) i zbog tog (savjeta) u podrumu je pronađena špilja prepuna eksploziva. Razotkriveni glavni urotnici dali su se u bijeg i gonjeni snagama reda branili su se te su oni, koji nisu poginuli u susretu s progoniteljima, sprovedeni u London, gdje su podnijeli mučenje, sve do smrtne kazne.

Pojednostavljeno: Činjenica je da se u tim danima u glavnom gradu Velike Britanije našli stari misionari Družbe Isusove, Enrique Garnet i Eduardo Olldercone, koji su bili sasvim izvan tog slučaja i koji se iz grada nisu micali ni prije ni poslije događaja, a kroz neko vrijeme uključeni su u komplicirani slučaj i od tajnih agenata optuženi su za urotu, za koju se primjenjuje smrtna kazna.

U tim slučajevima, iz daleke 1605. g., u kojima su nepravedno smaknuta dvojica nedužnih isusovaca, nalazi se temelj kampanje koja je od strane neprijatelja Katoličke Crkve zapisana živim bojama i kroz XVIII. st. preko masona je počela juriti svijetom, kao prethodnica i pokazateljica duha urote i osokoljenog buntovništva protiv Družbe Isusove. Bajka o kraljoubojstvu urezala se tako u svijest naroda i u daljnjem slijedu za atentat na kralja Josea Portugalskog bilo je lako svaliti krivicu na isusovce, kao i za buduće urote, na njih koji su po svojim vrlinama i apostolskom revnošću nesposobni za takva djela, jer su suviše gorljivi branitelji vjere, te su na taj način urotnici iz sljedbe Družbi stvorili teške zapreke.

"Podvaljivanju baruta" koje je poslužilo izvanrednom Vijeću sljedbe, doprinio je i Španjolski Kralj, odlučivši se prethodno svojim činom za nepravičan progon, te je postao prethodnica za sramotni progon iz Portugala.

Progonstvo Družbe iz Portugala i Španjolske i proširenje na Francusku, kampanjom koju su masonski rukovoditelji provodili svojim klevetama i lažima, olakšalo je posao masonima iz susjednih nacija, koji su je iskoristili za oživljavanje starih nepravdi, iskoristivši kao povod atentat od 5. siječnja 1757., kada je jedan napadač, zvan Damiens, u prsa Ljudevita XV. zabio nož, što je pripisano Družbi Isusovoj, da bi se time kraljevska naklonost odvratila od njih, ali je čak i

Voltaire proturječio klevetnicima, uskrativši im objavljivanje tako užasne klevete. Rečenice koje je glasoviti filozof jednom propagatoru tada napisao ne ostavljaju mjesta sumnji:

"Već si mogao znati da na isusovce ne gledam s razumijevanjem. Dakle, dobro, ako sada njih pokušavate optužiti za zločin koji je počinio Damiens, Europa će to saznati i jedino što biste postigli jest pobuna budućih pokoljenja, u njihovu korist, a ja ne očekujem ništa više nego li neugodnu jeku jansenista".

Riječi odista jasne i odlučne, od jednog neprijatelja vjere i ogovaratelja Družbe, koji u ovoj prigodi nije mogao biti sumnjičav.

Uza sve to, povijest je pokazala da je zločin Damiensa dobro poslužio, jer je u prvim godinama svoje mladosti bio s isusovcima, a kada je počinio atentat bio je vatreni jansenist i našao se u službi filozofa i masona parlamentaraca, koji su se na isusovce bacili klevetnički, koristeći krivicu da pred licem nacije odagnaju sumnju Kralja, kojem nedostaje snaga hrabrosti i slušanja, pri čemu ga je preuranjeno starenje, u prolaznom životu između neobuzdanosti i grizodušja, dovelo do osjećajne bešćutnosti.

Uz napore vrlog nadbiskupa Pariza, Christopher de Beaumonta, te dobro raspoloženje Kraljice i Dauphina (prijestonasljednika), Isusovci su uživali veliku naklonost i povjerenje: ali jansenisti i filozofi stječu položaje i na kraju potkopavaju samu Monarhiju.

Poznavanjem masona i urotnika nacije dobri savjetnici ozarenih lica kane utvrditi obranu postojanja Družbe, a jedan izlaz, kao vrlo prihvatljivu odstupnicu stvorila je markiza de Pompadur, inače prevrtljiva, častohlepna i zlovoljna žena, čiji zagovor i dobrostivost, te vjersko obrazovanje i opće poštovanje, koje je uživala, lako mogu privući i postići rezultate u korist onog tko osvoji osjećaje i strasti u njezinu srcu. Međutim, otac Desmarets iz Družbe Ljudevitu XV. odrješenje i svete sakramente dao bi samo ako se istinski popravi i promijeni dosadašnji život, što završava (njegovom) odlukom o potpori u korist sljedbe. Do tada prisan s Monarhom Desmarets gubi njegovu naklonost, te među

mnogim dvorjanicima plane srdžba, pa oni od sada, zajedno sa sljedbom, započinju napad na sinove svetog Ignacija.

Računajući već s kraljevom blagonaklonošću, iz redova masonske sljedbe od sada su počeli galamiti, pisati i klevetati, širiti rasprave i pogrdne spise, proizvodeći time nove strahote, ali kao posljedicu rata koji je bjesnio između Francuske i Engleske, isusovci su se iz oluje koja je godinama bjesnila protiv njih - uspjeli izvući i preživjeti.

Budući da je bio uništen trgovinskim ratom Martiniqueu je oboreno gospodarstvo otoka, koje je došlo pod nadležnost trgovačke ispostave za poslovanje s kolonijama, gdje je djelovao isusovac otac La Valette, koji je stvorio uvijete za gospodarski napredak Indijanaca. Ne mogavši zadovoljiti svoje obveze i obustaviti im plaćanja, masoni i filozofi prema Družbi su razbuktali sramotnu kampanju, želeći ih razriješiti dužnosti i odgovornosti za tu ispostavu, te ju slomiti i učiniti neovisnom o Redu, odnosno, izuzeti ju od utjecaja misionara.

Družba Isusova jasno je iskazala svoje nesudjelovanje u poslovanjima koje je otac La Valette, kao kolonizator, mogao sklopiti, kao i u prisezi koju je dao pred sudcima, u kojoj ni predstojnici Reda niti pojedinci među njima nisu imali udjela. La Valette je radi klevete, koju je njegovom "krivicom" snosila Družba, svu svoju braću molio za ispriku i sudca je preklinjao da uz pravorijek u javnost pošalje i očitovanje da je sve učinio po vlastitoj slobodnoj volji, prisežući da ni od koga nije bio prisiljen niti nagovaran, jer je sve to proizlazilo iz mržnje neprijatelja koji žude zadovoljiti svoju žeđ za osvetom nadahnutom od gospođe Pompadour, te jansenista i novih filozofa.

Pošto je dana 26. siječnja, 1761. g. preminuo kreposni prvi ministar Belle Isle, na tom važnom mjestu zamijenjen je vojvodom Choiseulom, taštim čovjekom bez vjere i nemjerljivog vlastohleplja, koji je Družbu predao na milost i nemilost najekstremnijem dijelu sljedbe, te je time pokrenuo smrtno gašenje Ustanove Svetog Ignacija, potpuno prepustivši nebranjenu Družbu Parlamentu u Parizu, u kojem mnogi članovi bijahu masoni, odlučni po pitanju stečaja Martiniquea (Martinik), dobivši prigodu da iz Parlamenta trenutno iskoriste

stanje i problem prebace na vjersko područje, zloupotrijebivši položaj, isprave i statut Družbe Isusove i zabranjujući im prijam u svoje okrilje bilo kojeg kandidata kao i nastavak podučavanja teologije, stavljajući interdikt na papinske bule, poslanice i kasnije donesene koncesije, koje su uživali. U tom obliku, kako je vrijeme prolazilo, takva je odluka i kasnije upropastila djelo i vjersku zajednicu isusovaca, koji su se bavili održavanjem duhovnih vježbi vjernika, ali zato je postalo dopušteno umnožavanje masonskih loža, koje do tada u mnogim provincijama nepoznate, počinju bujati i širiti se po svim mjestima koja su pod vlašću francuske Krune, uz pogoršanje stanja unutarnjeg mira i nedostatak evanđeoskog nauka.

Upozorenje Kralju o drugačijem razvoju događaja bio je povod za sazivanje Biskupske Konferencije, u kojoj su se međusobno ponovno ujedinili kardinali, biskupi i pedeset i jedan prelat (visoki crkveni dostojanstvenik) koji su se sa četrdeset i pet glasova izjasnili u korist isusovaca, uz samo šest glasova protiv, od čega je pet bilo podčinjeno Choiseulu, no sve je to odgođeno za kasnije rješavanje, sa željom da se istovremeno ne će moći paliti svijeće i Bogu i vragu, odnosno sjediti na dvije stolice, uz pretpostavku uspostavljanja određenih preinaka u Redu. Sedamdeset prelata, koji su bili odsutni, pripojili su se naizgled, većini.

Ugled ove odluke masone je natjerao u očaj, protestanti, jansenisti, filozofi i ostali neprijatelji Crkve umnogostručili su napadaje uz pomoć i potporu Choiseula, koji je zahtijevao usredotočenje pozornosti cijele zemlje na taj slučaj i izdvajajući ga iz teškog stanja koje zemlja trpeći podnosi, nakon velikog i nesretnog rata iza kojeg je Engleskoj morala ustupiti Kanadu.

Dana 1. travnja 1762. g., u vremenu koje je stajalo na raspolaganju za uspostavu reda, koji je vladao u Francuskoj i njenim kolonijama, zemlja je preplavljena pisanim djelima i tiskovinama, koji su na svijetlo iznosili sve klevete i krivotvorine, kakve su na Zapadu bile u opticaju od vremena progonstva u Portugalu. Nije postojao pogrdni spis u kojem se neki zločin ne bi pripisao sljedbenicima Sv. Ignacija, kako bi isusovci postali okaljani sukladno doktrini **Instituta za**

Revoluciju, koji je oduvijek i stalno protivnik Suverena, te koji podržava mišljenje i ideju kraljoubojstva spletkareći protiv dogme i morala.

Kampanja je odmah polučila uspjeh i 6. kolovoza, 1762., u Parlamentu u Parizu proglašena je necjelovitost osude (isusovaca), te se posredstvom podmetanja krivotvorina i klevetanja isusovcima naređuje da se odreknu svojih pravila, svog habita, života u zajednicama, održavanja prepiske s ostalim pojedincima iz Družbe i da se imaju riješiti svih dugova i tereta i bez priziva smjesta moraju biti suglasni s naredbom.

Parlamenti provincija surađuju s masonima i drugim neprijateljima Crkve, udružujući se s manjinama, osim u jednom slučaju, ali zato u suglasnosti s Parizom, pretvaraju se u izvršitelje raznih neutemeljenih masonskih optužbi: tako npr., jedan mason je kukavan lupež i laskavac, pripadnik neke utjecajne manjine zadužene za spletkarenje, drugi su ulizice i udvornici, koji se natječu u prljanju, u svakojakim nastojanjima prokazivanja, zavidni Redu zbog povjerenja i visokog ugleda, koji uživa u narodu i, općenito, zbog neumjerenih želja za proširenjem njihova djelovanja i značaja.

Kralj se našao usred lukavog manevra kojeg mu je namjestio Choiseul, ali prihvatio je uvredu te je svojim potpisom odobrio sramotni zakon koji je, među ostalim, odredio da "*Družba Isusova nikada ne će biti prihvaćena u njegovom kraljevstvu niti u područjima i posjedima njegove Krune.…* " Članove Družbe stavio je pred monstruoznu dilemu da se *"ili odreknu svoje Institucije i svojom zakletvom prihvate kao istinite optužbe izrečene u presudbama*, *ili da im se nametne građanska smrt*." Svih četiri tisuća članova Družbe bez oklijevanja prihvatilo je put žrtvovanja. A vrlo brzo francuskoj dinastiji doći će na naplatu, s nebeskim prokletstvom, ono što je napisala protiv svoga Boga i Gospodina.[27]

[27] U francuskoj revoluciji, masonerija je oborila monarhiju i pogubila francuskog kralja i veći dio plemstva.

Zločini
24. rujan, 1950.

Izgon Družbe Isusove iz Francuske bio je odlučujući korak kojim je zaokružen progon u Zapadnoj Europi i usmjeren prema nekim drugim manjim državama, kao što su Parma i Napulj, koji su preko španjolskog kraljevića, prinčeva iz kuće Burbon sučeljeni u svojim sudbinama, pa sukladno *Obiteljskom Dogovoru* (Pacto de Familia) ostaju povezani, šireći tako zlosretan utjecaj ostalih Burbona. Tako vojvoda od Parme, pod utjecajem smutljivaca, svog mezimca markiza Felinija, velikog magnata masonske sljedbe, isusovce progoni početkom 1768. g., a kralj Napulja 22. travnja te godine postupa jednako. Iste nakane u Beču i Njemačkoj nisu urodile očekivanim rješenjem, a s obzirom na stanje masonstva kod Fridricha Pruskog, koji u dosluhu sa religijskim stavovima svojih podanika bez razloga i dokaza ništa nije htio prihvatiti, vodeći računa o unutrašnjim problemima i međusobnom jedinstvu, koje mu je i te kako bilo potrebno.

Nezadovoljni ishodom, koji nije ostvario ono što je bilo zamišljeno, niti pomoću mahnitog ludovanja "sinova udovice" (sinonim za masoneriju) niti bezvjernika i jansenista pridruženih im u napadanju, kada nisu ispunili nadu svojih loža, koje su prema učenicima svetog Ignacija razvile strahovitu mržnju, želeći ih vidjeti istrijebljene, masoni ostaju u čvrstom uvjerenju da dok god je na nogama ovaj religiozni Red s i jednom skupinom pojedinaca, ustrajnih podanika njegova svetog pravila, dotle se protiv Družbe Isusove na životu mora održavati stalna prijetnja i u rukama njezinih protivnika mora se nalaziti oružje kojom će ju pobijediti. Vidjevši da su im se želje udaljile od cilja i da su se isusovci vratili u život, oni odlučiše posegnuti za pakosnom idejom prvog portugalskog ministra, te se staviše na čelo provedbe postupka opće navale prema samom Rimu i Papi, koji je trebao donijeti odluku o gašenju, odnosno ukidanju isusovačkog Reda, jedinog sredstva zbog kojeg će katolici različitih nacija osjetiti i vidjeti obvezu ispunjenja papinske naredbe.

Španjolska bijaše prva zemlja na koju se, posredstvom svog veleposlanika, usmjerio Pombel, s jednim dopisom i

obrazloženjem, u kojem sažima sva zbivanja u rimskoj državi i na dvoru, zbog tobožnje prevlasti isusovačkog generala i Družbe, pri čemu se posebno značenje daje spašavanju Pape i zebnji za njegovim životom, iz "tame u kojoj živi", pa se usrdno moli za djelovanje kojim će se zajednički postići da se Rim prisili na ono što bi inače trebalo napraviti pomoću blagih postupaka. Španjolska je vlada bila uvjerena u osnovanost nakana i svrha, što je potvrdio i Kralj, pa je za Grimaldija prilagodila i odgovor, koji je poslala opunomoćenom ministru Španjolske u Rimu, don Tomasu Azpuru, da ga uruči Njegovoj Svetosti.

Licemjerje koje prožima dopis otkriva masonsku ruku, koja ga je upravila:

"Poticanjem katoličkog kralja, u ovoj prigodi, koji je ispunjen sinovskom ljubavlju prema Crkvi i prepun ushićene revnosti za veličanje slave zakonitog ugleda i časti Svete Stolice, kao i za mir katoličkih kraljevstava, brižno Vas uvjeravamo da javnost neće postići sreću i zadovoljstvo, dok traje ova institucija …, te s najvećom pokornošću preklinjemo Njegovu Svetost da potpuno i bezuvjetno ukine Družbu Isusovu, posvjetovi sve njezine pojedince, bez mogućnosti dopuštenja za osnivanje neke druge vjerske zajednice, ili udruge, pod bilo kakvim drugačijim nazivom, niti da im dopusti da žive u pokornosti nekih drugih poglavara, ili biskupijskih dijeceza, gdje trenutno prebivaju, ili se ondje nađu nakon posvjetovljenja…" Na dan 16. siječnja 1769., u ruke Pape dostavljen je španjolski memorandum i u dane 20. i 24. slične je zahtjeve primio od Francuske i Napulja. Inozemnim predstavnicima Njegova je Svetost odgovorila da je to za njega velik i težak posao koji iziskuje mnogo vremena, pa ga mora proučiti.

Smrt Svetog Oca 2. veljače, 1769., samo jedan dan nakon što je pod strašnim pritiskom primio opunomoćenike i veleposlanike kršćanskih kraljeva, zbog velikog pritiska iz nacija iz kojih je došao prikaz stanja, pred slijedeću je konklavu s razlogom nabacala veliku brigu i razdor, koji je opterećivao njegove kardinale. Ljudi Crkve u purpuru, stigavši iz inozemstva jasno su vidjeli koga se nagovara i želi pridobiti za razloge ukidanja Družbe, kao i nakanu kome na glavu

pričvrstiti trostruku krunu, a taj se potpisom na ispravi imao obvezati da će odmah ostvariti odvratne, gadljive i demonske namjere i suzbiti neprijatelje bez obzira na zajedničku savjest.

Uza svu svoju dobru volju, kardinalski kolegij nije mogao uzmaknuti pred ogromnim navalama koje su, pri vršenju priprema za izbor Pontifeksa, vršili predstavnici katoličkih nacija, kao i neki njihovi grimizni članovi, a po kojima je izbor trebao pasti na osobu njihova povjerenja, ali nedostajao je netko tko bi se pokazao kao otvoreni neprijatelj zagovaratelja ukidanja Družbe Isusove. Jedna od nezgoda koje su se na skupu dogodile i zbog kojih je likovala pakosna manjina, nasuprot većini koja zastupa dobru vjeru, bila je ta da poslije više krugova biranja nitko nije osvojio potrebnu većinu i kada je postalo beznadno da se nekog od predloženih kandidata izabere, dolazi prijedlog nadbiskupa Seville, Solisa, prihvaćen od kardinala Rezzonica koji je, kako je izgledalo, stigao od neprijatelja ukinuća Reda, pa je tako za Pontifeksa izabran kardinal, pobožni franjevac, fra Lorenzo Ganganelli koji je, iako do tada nije bio povezan ni sa kim, kao osoba papinskog dostojanstva izgledao, međutim, podjednako udaljen od dva tabora na koje su se na konklavi bili podijelili.

Jedni su prikazivani kao branitelji Družbe, prisni uzdanici naklonjeni sjedištu katedre svetog Bonaventure u Rimu, koji su isusovcima često kazivali hvale, a Španjolci koji su s njima sa svoje strane održavali tijesnu vezu, na razumljiv su se način poslužili uzrokom kojeg je proizvela situacija i tako je 19. svibnja izabran Veliki Pontifeks, koji se nazvao **Klement XIV**.

Od kad se kardinal Ganganelli uspeo na Stolac Svetog Petra pao je pod ogroman utjecaj i pritisak markiza de Aubeterrea, francuskog predstavnika u Rimu, te don Jose Monina, novog predstavnika Karla III., zaduženog da kod Pape na bilo koji mogući način, pod svaku cijenu ishodi ukinuće Reda, a za nagradu će biti počašćen titulom grofa od Floridablance. S obzirom na prijetnje kojima je bio izložen, položaj novoizabranog Pontifeksa nije bio lagan. Ako ne udovolji onima koji se nazivaju katoličkim monarsima, veleposlanici mu prijete novim raskolima unutar Crkve, koji dolaze odozgor, tj. s Dvora, ako pak to učini ta užasna

nepravda pretvorit će se u izvršno sredstvo spletkarenja sljedbe, protiv izvornih branitelja vjere, te bi se onda na taj način neprijateljima Crkve potpuno otvorio put prema još većim i težim sablaznima.

Da ne dođe do sukoba, Njegova Svetost otezala je koliko je god to bilo moguće, ispričavajući se jednom zbog teških poslova, drugi put potrebom kako mora čuti što misli kler, na općem koncilu, ali računao je i na nedostatak jedinstva među monarsima u čijim zemljama prema isusovcima postoje kruti zakoni, kao i na potrebu da prođe stanovito vrijeme da se može promisliti kako ukidanje Družbe Isusove nije bilo sporazumni uvjet za njegov izbor, ali monarsi i masoni nisu se složili s čekanjem i predstavnik Karla III., don Jose Monino, podnio je Papi hitan zahtjev, prijeteći i vrijeđajući.

Odbijanje Njegove Svetosti da izvrši ono što ga se molilo, želeći ga temeljem činjenica privući u zajedništvo s kraljevima, dovelo je do kraljevskih prisvajanja prava na pontifikalne provincije Avignona, Beneventa i Pontecorva, pod prijetnjama rata i raskola, pa je jadni Papa 21. srpnja, 1773. obznanio svoje kratko "*Dominus ac redemptor noster*", u kojoj bez osude nauka, sustava i običaja isusovaca, ukida Družbu, temeljem tužbi nekih monarha.

Tako je u kratkom vremenu u katoličkom svijetu prouzročeno zaprepaštenje, a javni tisak u Rimu proizveo je opće zgražanje, koje je ražalostilo Kardinalski kolegij i cjelokupan episkopat. Vrli nadbiskup Pariza Cristophor de Beaumont toliko istaknut po svojoj razboritosti i svetosti, savjetima je odvraćao Njegovu Svetost, jer da je "*dokinuće Družbe Isusove štetno za Crkvu i da ga kler u Francuskoj ne bi dopustio*", što je u njegovom Kraljevstvu javno objavljeno. U Prusiji i Rusiji njihovi kraljevi uskraćuju dokinuti Red, što je u Parizu razdražilo filozofe i masone. Katolički svijet, usprkos izvršenju Dokinuća Družbe, smatrao je da je Papino pismo bilo iznuđeno prisilom i da Papa nije imao mogućnost djelovanja, pa su to do kraja priveli predstavnici civilnih vlasti, zauzevši njihove kolegije i prigrabivši njihova dobra. I u samom Rimu, pod nadležnošću Vatikana, general isusovaca Ricci, njegovi pomoćnici, tajnik Reda i mnogi drugi redovnici bijahu sprovedeni i zatvoreni u tvrđavu Sv. Anđela.

Pismohrane Družbe i spisi Reda, u različitim nacijama bijahu oteti i konfiscirani i nikada nisu mogli biti iskoristivi kao razlog da na bilo koji način terete krepost sinova Sv. Ignacija. Postupci koji su pokrenuti protiv Družbe većinom su pokazali svetu pravednost zabilježenu u godišnjacima redovničkog progonstva.

Jedno blago olakšanje stava prema Družbi pokazalo se u sadašnjosti, kada je Pontifeks u želji da se Crkva u konačnici ne izloži pogibelji, na budućnost gledao malo ugodnije, te je ukidanje Družbe u ime Papinskog pisma bilo formulirano tako da u nekoj drugoj prilici omogući opoziv, imajući tako slabije posljedice nego li bula s pečatom o ukinuću, koja bi imala veći i teži doseg. Papinsko pismo ovlaštenim predstavnicima Reda nije bilo priopćeno službeno, nego stidljivo, bez smionosti i drskosti, i nisu ga pribili na vrata bazilike Sv. Petra.

Izjave suvremenih pisaca kažu da su oni pomoćnici, koji su stajali uz Papu kada je potpisivao papinsko pismo u ukidanju Družbe, slušali ove proročanske riječi: "*Ovo ukinuće će mi donijeti smrt*". Ideja opsjednutost navalila je tada na njegov mozak. Njegova savjest pobunila se pred nesretnom sudbinom, koju je dodijelio nesretnim sinovima Crkve i kao čovjek koji u tančine poznaje vjersku misao po salonima svoje palače jezovito je zazivao: "*Oprosti"! Oprosti! Učinih prisilno! Učinih prisilno*", opterećujući se stalno, do predaje svoje duše Bogu.

Autopsija učinjena s čuvenim znanstvenicima uistinu je pokazala da je umro prirodnom smrću, ali jedna izvanjska okolnost opteretila je zauvijek uspomenu sumnjom da bi se radilo o nesretniku.[28] O tome su se očitovali i povjesničari: "*Kada je s Kvirinala bilo njegovo tijelo prenošeno u Sikstinsku Kapelu i pripremano za balzamiranje, bilo je gotovo raspadnuto, pa ga je trebalo pripremiti i ogoliti do samog kostura. Niti jedno tijelo ne bi se moglo tako raspasti, u tri dana, a posebno ne zadnju noć, te je lijes pažljivo zatvoren pomoću pakline, zbog nesnosnog smrada koji je širio sponicama*."

[28] “Radilo se o nesretniku“, ovom se frazom i opisom raspadanja valjda želi reći da je taj Papa možda završio u paklu.

Izbor novog Pontifeksa, Pape Pija VI., promijenio je vidokrug progona, protivno obećanju španjolskom predstavniku u Rimu, don Jose Moninu, pa nakon što su general i isusovci osuđeni od Rimske Kurije, Vrhovni je Svećenik, uvjeren u nedužnost redovnika, htio osuditi i istu tu Komisiju imenovanu pod pritiskom Španjolaca od Klementa XIV. i završiti suđenje izgovarajući njegovo povoljno rješenje, kojim je u potpunosti oslobođen optuženi Otac Ricci, još uvijek zatočenik dvorca Sant Angelo, od kojeg nije postojala niti jedna izjava osim dostojanstvene nedužnosti časnog starca. I dok još nisu svečano proglasili njegovu nedužnost, časni je starac umro je 9. studenoga, 1775., nakon što je, oprostivši svojim progoniteljima i izvršivši svoje svečane zavjete časno, te dokazujući lažnost navoda i nedužnost Reda, otpraćen s ljubavlju svojih sinova. Papa je želio izraziti svoje osjećaje i veliko poštovanje koje je imao, slaveći svečani pogreb, kao javno svjedočanstvo njegove ljubavi i poštivanja Reda.

Ali šteta ispravljene klevete i nepravednih trpljenja, po naređenju Pape stoji zakopana u istoj Crkvi, zajedno s drugim pokojnim generalima Družbe.

Pohod protiv Isusovaca
1. listopada, 1950.

Bez podrobne analize urote protiv Družbe Isusove, nije moguće donijeti sud o dosegu moći spletkarenja masonske sljedbe. U tom razdoblju masonerija nije dostigla stupanj razvoja koji prema nacijama ima danas i ondje su se susretali s katoličkim načelima koje su mogli i htjeli prevladati kroz neku težnju za nečim novim, pa svoja načela ostavljaju postrance ili umotavaju u jedan oblik socijal-kršćanstva da se vidi njihova tobožnja poniznost, ne koristeći zaštitu vlasti i vodstva država kojima upravljaju masoni, da s druge strane izgleda kao da vlade i parlamenti i nadalje bivaju ugroženi od nadiranja nečasne sljedbe. Samo svemogući Bog može uništiti njihove spletke i ne dopustiti da se istinska vjera ugasi i da se društvo oslobodi od pada u ponor u kojeg ga masonerija gura.

Ispitivanjima dokle su se ti ljudi usudili ići i bili kadri napredovati, kada su se toliko izlagali da završe na vješalima, može se shvatiti dokle će se njihovi nasljednici osmjeliti ići danas, ukopani svojom neodgovornošću u parlamentima i pseudodemokratskim skupštinama, postavljeni da slijede davno otvoren i zacrtan put, na kojem farizejski spletkari kliču barabama i nitkovima, a osuđuju istinskog Boga.

Činjenice koje smo pokušali rastumačiti imale su za posljedični cilj dekristijanizaciju europskog društva i da bismo se mogli opravdati pred očima naših čitatelja, s tim događajima, koji su Španjolcima u raznim oblicima nepoznati i dan danas, nakon tolikih povijesnih istraživanja pročišćenih iz suvremenog kuta gledanja morali smo se zadržati na kratkoj razdaljini.

Dva stoljeća liberalne povijesti, skrojena su uglavnom prema zamisli masona, odnosno prema događajima prikazanim tako da izgledaju kao "urota masonske šutnje", preko koje masonski svijet tumači zbivanja prikazujući ih naopako. Povijest se ne pripovijeda niti prepričava na način filozofa, protestanata ili jansenista, već ju se neodgovorno i zlobno prešućuje. Postojanje i djelovanje masonskih sljedbi ovisi o kvaliteti masona kao ljudi, koji u potpunosti nadziru sve činjenice, od vremena kada je masonerija utemeljena u

Engleskoj i nakon što se proširila po Europi, nadgledajući i pokrećući većinu događaja u međunarodnoj politici, jednako kao i danas, iako su današnje organizacije mnogo moćnije i snažnije, kako u Europi tako i u Americi, pa oni mogu i smiju naređivati bez posljedica i odgovornosti, jednostavno, jamačno iznad izvršne vlasti, i usprkos svim parlamentima i ne obazirući se na njih, pa tako odlučuju o sudbini većine naroda.

Kada proučavamo način na koji masonerija vlada i upravlja, suprotno načelima i interesima kao i vjeri vlastitog naroda, odlučno ne poštujući želje i volju istog tog naroda, koristeći se blaćenjem i promičbom putem knjiga, spisa i pamfleta, vidimo da to čini dobro procijenivši elemente koje nudi moderno društvo s parlamentima, tiskom, knjigama i radio valovima, kojima masonerija manje-više opunomoćeno dirigira, da bi krivotvorila zbivanja i odlučno prevarila narod, bivajući oduševljena dobitkom i korišću.

Preko slučaja nazvanog "naprasita urota" pojavljuju se masoni iz Engleske, općepoznati po nepravdi i progonu Družbe Isusove: po kraljoubojstvu, izazvanom zbog odmazde jednog uvrijeđenog plemića i njegove časti, što je potakao Pombal, kao prvo takvo djelovanje protiv institucije. Zatim dolazi do "pobune kabanica i šešira", kako se to tada zvalo, protiv stranog opskrbljivača i napuljskog odličnika u službi Karla III., ministra financija, rata i pravde, te general-potpukovnika, bez službe u policiji, što je sve zajedno rukovođeno i šireno u svrhu izgona Družbe Isusove. Koristeći slične slučajeve Choiseul je, pomoću gospođe Pompadour namjestio urotu, kojom je ova postigla da senilni i bezbožni Monarh izda proglas o njihovu progonu: potom su masoni plasirali razne zamisli koje su proširili na Madrid, po kojima je Njegovo Veličanstvo bio vanbračni sin, te su izbacili neistine o časnoj i vrlo voljenoj majci Monarha, kojekakve masonske izmišljotine na račun isusovaca i druge zlobe i krivotvorine, koje su na kraju dovele do ukidanja Družbe.

Na sve te klevete i progonstva Družba Isusova odgovorila je veličanstvenom strpljivošću. Urotnici, moćnici, buntovnici, oni koji ugrožavaju prijestolje i prekomorske zemlje, iščeznut će iz naroda, a ostat će ponizni, koji nisu otvorili usta, pitom i krotki, kao i njihov glavar. Mogli su se

osloniti na naklonost i privrženost indijanskog naroda kojeg su podučavali, dakle, ne samo na ljude u Europi ili Americi, ili ondje gdje bi bio manji otpor, već i na poniznost ljudi, koji su u tim zemljama ipak ispunjavali dužnosti nametnute od bezbožnih moćnika, ali su podržali pečat slave Reda, ukazujući tako na laž i pakost progonitelja.

Vrijednost svih tih tužakanja, lažnih potkazivanja i blaćenja, u raspravama, pogrdnim spisima i u tobožnjim, isfabriciranim, dokazima ne znači ništa i protiv Reda ništa ne donosi, te bilo što od toga niti ne utječe na bilo koga od članova. Ta priča toliko širena, razvlačena i ponavljana od masona u Europi, a u prekomorskim zemljama usmjerena protiv isusovaca, - koji odvojeni morem i udaljeni "žive na visokoj nozi", oblače raskošna ruha i izrabljuju nedužne i nemoćne vjernike, te kako ti isti isusovci namjeravaju podignuti jedan svoj veliki imperij, s veličanstvenim Carem Nikolom I., što je umetnuto u pamfletu, i pripremaju državu uz zahtjev Burbona da to odobri Apostolska Stolica - u cijelosti se strmoglavljuje o prvom dašku vjetra životne stvarnosti.

U tom pogledu vrlo su zanimljiva pisma generala Ceballosa, koji se iz Buenos Airesa s trupama uputio da bi uništio neovisnu državu veličanstvenog Cara Nikole I., a koji odlučno optužuje "kako je sve to jedna čista bajka, razotkrivena uz razočaranje krivotvoritelja i izmišljena u Europi da bi naudila isusovcima koji, kako sami kažu, nikada nisu vidjeli tako poslušan, pokorno miran, primjereno religiozan i misionarski revan narod. Sve u svemu, osvajanje se odigralo s vjerom, u državi čije oružje se zove krotkost i umiljatost, te je dobar primjer milosrđa i carstvo je sastavljeno od socijaliziranih divljaka, koji su dragovoljno molili i željeli upoznati Zakon Križnog Puta Isusa Krista i pokorili mu se u dobroj milosti sa zajedničkim životom u cjelokupnom jedinstvu povezanom u Evanđelju. Tu je vrlina otvorena prostodušnim navikama i običajima, kakvi su vladali u prvim stoljećima kršćanstva…" Uobrazilja, koja je masonskom pakošću iskovana protiv isusovaca u Paragvaju, i koja je na izvanrednom Vijeću Španjolske jedan članak zakona primijenila na teret Družbe, zauvijek je upropastila viteški status časne Španjolske Vojske.

Od velike moći isusovaca, od njihovog izobilja, od otimanja desetine od Crkve u Americi i sramotne trgovine na tom kontinentu nije ostalo ništa. Ni jedna časna osoba ne može reći da su posjednici, bilo Španjolci, bilo Portugalci, u prekomorskim zemljama ikada odlučili protivno časti i da je zabilježena neku stvar, koja miriše na prijevaru u nekom poslu ili trgovini, da su za sebe iskoristili plodove domorodaca, kao što je žetva na poljima, ili da su organizirali prodaje, ili razmjene na štetu drugih. Kolonizacija je iziskivala da daleko od napučenosti mnogi vjerski misionari od crkvenih kao i civilnih vlasti budu zaduženi ne samo zato da čuvaju duše, već također i zato da daju savijete i obavljaju administrativne poslove za opće dobro, te posreduju prilikom raščišćavanja raznih dugova, da budu skrbnici i staratelji, i da za vlast na tom području izrađuju godišnje proračune.

Masoni poslušno vjeruju u lozinku i naputak slavne rečenice Calvina: "*Isusovce treba ubiti, ili tlačiti klevetama*". I neprekidno su progonili Družbu Isusovu smrću i klevetama, na toj Kalvariji XVIII. stoljeća, na kojoj su se oni ponizno obećali Gospodinu Bogu.

Malo je trebalo pa da se stvarnost pokaže drugačijom. U proizvodnji i u falsificiranje dokaza, kada je u potrazi za postizanjem cilja, slobodno zidarstvo nema grižnje savjesti. To je politika zvana "*kleveći pa će nešto ostati*" i koristeći ju u svojoj promičbi masonerija znade prevrnuti svijet da obori istinu, pa kada je šteta već učinjena, uz ledenu tišinu, bez da trepne okom, znade prikazati svoju tobožnju zabrinutost.

U ovoj žalosnoj povijesti za nas je posebno neobj-šnjiva činjenica da za Karla III., koji je potpisao zahtjev za ukidanjem Reda, progon Družbe Isusove predstavlja užitak. Iako nam povijest dovoljno osvjetljava zloglasnu spletku, koju je Monarh prihvatio, za nesumnjivo velike zločine podmetnute Družbi, sada u rimskom sjedištu izranjaju neke isprave generala reda, oca Lorenza Riccija, poslane provincijalu u Madrid. Tamo se govori da može biti nekog prisluškivanja, te su prilikom njegova svrgavanja podređeni bili uzbuđeni korupcijom, tj. s bogatstvom Društva, koje se činilo pretjerano fantastičnim. Ali kraljevski bijes se još više raspalio, jer protiv njegove neporočne pokojne majke bijaše podmetnuto lažno

svjedočenje. Ta je isprava poslana Njegovoj Svetosti kao vjerodostojan dokument, što je ispitalo jedno povjerenstvo, u kojem je sudjelovao prelat koji će kasnije postati Papa Pio VI., a koje je otkrilo da je isprava izdana u Španjolskoj i kasnijom analizom otkrivena je i godina izdavanja. Isprava je nastala dvije godine prije nego li je na njoj pisalo.

Francuski povjesničar Cretineau-Jolie ustvrdio je, što se toga tiče, "da kada je trebao umrijeti vojvoda od Albe, bivši ministar Ferdinada VI., oduševljeni, neumorni i gnjevni neprijatelj isusovaca, povjerio je na ruke generalnog inkvizitora, don Felipe Bertrana, biskupa Salamance, jedno očitovanje u kojem priznaje:

prvo, da je bio jedan od glavnih tvoraca pobune protiv *Esqilache* i širitelj mržnje prema spomenutim vjernicima, koju im je podmetnuo,

drugo, da je u najvećem dijelu sastavio ispravu za generala Riccia i

treće, da je on smislio bajku o Caru Nikoli I. i da je jedan od tvoraca kovanog novca s likom čuvenog Monarha. Još je dodao da je isto očitovanje napisao Karlu III..

Kušnja masonske podvale i laži nije mogla biti presudnija.

Drugi povjesnik, anglikanac Adam, objavio je sličnu inačicu o zamisli, koju je stavio na dušu Kralja, kod kojeg je iščupan potpis protiv Družbe Isusove, pa ističe:

"Zle zamisli i zločini pripisani sinovima Lojole mogu se vrlo lako staviti pod sumnju, kada znamo prirodu vjere neprijatelja, koja je protukršćanska, čime je Kralj prouzročio svoju propast, a jednako je presudio i vladama na koje je utjecao i koje su sve to prihvatile s lakoćom". U svemu tome ima podudarnosti i s drugim protestantskim povjesničarima. Ovdje se vidi kako su masoni okruživali Karla III., te da su proučili dubinu njegova srca i njegovo djelovanje, nagovarajući ga poticali su njegov bijes, od kojeg se nije znao obraniti, vrijeđali su njegov ponos i sve su radili da pokrene napadaj, natrpavši mu teret na pleća.

Masonerija jučer, kao i danas ne posustaje u sredstvima za postizanje svojih ciljeva, ne poznaje moral, obmanjuje narod i ne popušta i, kako smo pokazali, prema Bogu nema dužnog poštovanja.

Politika i izdaja
8. listopad, 1950.

Nismo se umorili prikazujući politička obilježja masonerije. Za nju je proganjanje naroda posredstvom masonske vlasti ono u čemu žele uspjeti, jer nemaju obzira. Masonerija razvija zacrtani program, savršen u svojoj opakosti i djelotvoran kroz stoljeća, koji je u proteklom vremenu u svom izgledu pretrpio samo male i lagane promjene, u ovisnosti o tekućem razdoblju u prošlosti.

Vidjeli smo da je u XVIII. st. masonerija posvećena potkopavanju duhovne moći, koju predstavlja Katolička Crkva, potom slijedi slabljenje i obeshrabrenje i mlakost Kralja, koji im je poslužio da uz pomoć sposobnih masona prigrabe i pod svoj nadzor stave volju suverena, što je onda širom otvorilo vrata ulasku sljedbe u politiku, u kojoj su mogli ubirati željene plodove.

Ako se s tog španjolskog stajališta ispituje djelovanje masonerije u tom stoljeću, može se vidjeti kako upravljaju međusobnim suparnicima u narodu da bi pomoću otpadnika i raznih nezadovoljnika razorili jedinstvo i oslabili zajedničku snagu, pripremajući na taj način raspad naše prekomorske vladavine.

Sjetva učinjena za vladavine Karla III. na vjerskom kao i političkom polju bila je za masoneriju vrlo korisna i svrhovito je poslužila nasljednicima, koji su svoj vrh neobuzdano dosegli u XIX. st. Na nekim sektorima djelovanja Crkva je onemoćala i postala obeshrabrena, zbog razvoja moći i onesposobljavanja aristokracije i politike u koju se ubacila masonerija i koja je preko ministra Njegova Veličanstva u Španjolskoj zavladala 1788. g., a nesposoban i neinteligentan Kralj Karlo IV. od svog je pretka kao konačan savjet primio da se u slučaju Floridablancha ne suzdržava, što je novi Monarh obećao poslušati. Unatoč tome jedan novi čimbenik odlučio je o daljnjem smjeru španjolske Monarhije: to je bilo vlastohleplje Kraljice Marije Luize od Parme, koja nije pripuštala da išta zasjeni njezinu moć.

Na nagovor Marije Luize g. 1792. odvojen je Floridablanca, što je grofu od Arande dalo priliku da se

ponovno popne na vlast i koji je za samo nekoliko mjeseci napustio obvezu prema ljubomornoj Kraljici, koja je na njegovo mjesto žarko željela postaviti svog mezimca, koji je došao obasut častima i blagonaklonošću. To je bio jedan zgodan i naočit mladi čovjek od dvadeset i osam godina, bez iskustva, izabran od Kraljice za prvog ministra oslabljene Monarhije. Francuska revolucija i utamničenje Ljudevita XIV. u europskim je monarhijama izazvalo preokrete, potaknuvši duboku zabrinutost na našem Dvoru, koji je od tada trpio nagovaranje drugih suverena, sa željom da se revoluciji odupru i na francusko prijestolje vrate kralja, koji je svrgnut. Ako je Floridablanca bio pobornik naklonjen španjolskom uplitanju, grof Arande zahtijevao je suprotnu politiku, ali mučenje (francuskog Kralja) Ljudevita XVI. i opći dojam uzrokovan stanjem u zemlji kao i odbacivanje španjolskih prosvjeda od strane francuskog Konventa, djelovali su na odluku ambicioznog Godoya, koji se u međuvremenu postavio na čelo španjolskih ratobornika, priklonivši se volji Kralja za savezom.

Postavljanje ratnog rasporeda protiv Konventa dalo je sjajnu priliku za vojni pohod našeg generala Ricardosa da Rosellona, s protunapadom na Provinciju Baskiju u koju su provalili Francuzi. Ova zgoda, kratkog vijeka, završila je mirom u Bazelu g. 1795., kojim su Španjolskoj vraćene utvrde u Kataloniji i Baskiji, čime je Godoy zavrijedio titulu Princa mira, s velikim posljedicama pri analizi masonerije, s naše točke gledišta. Od tada na svijetlo izlaze, kroz velike kušnje čestitosti i privrženosti, s jedne strane, i mnoge slabosti s izdajama, s druge strane, koje daju ključ za velik dio izborenih pobjeda prema teritoriju koji nam Francuzi duguju, a pod upravom su masona znatno više nogo li pod vojskom i vještinom zapovjednika; to je bila pobjeda koja je samo umanjila domoljubno ponašanje, odlučnost svećenstva i stupa-nj pobune napadača.

Povjesničari ovog (XX.) stoljeća prikupili su sasvim dovoljno rječitih činjenica: među njima strši jedna, koja je stvorena u kancelariji u Valladolidu, protiv don Pabla Carresea, njegovih sinova, njegova zeta Aguirre, don Martina Zuvivurua, don F. de Anglada i drugih, koji su Francuzima

izručili Tolosu. Posebno istaknuta među njima je činjenica da je u vrijeme kada je jedan optuženik uhićen i privođen u Valladolid, drugi dotle pobjegao u Pariz, gdje je uredno prihvaćen i zaštićen. Prema izvješću španjolskog suda, koji je uključen u postupak, bjegunci su za sebe od izvršne uprave uspjeli dobiti propusnice i, kako se kasnije ispostavilo, te su isprave uručene od našeg veleposlanika, koji ih je pak preporučio i ponudio na zaštitu kod francuske vlade…. Nastavljajući slučaj i saznavši za njegov tijek, preporuka se ponovila uz prijetnju. Isti taj sudac, koji je uzeo propusnice, dao je iskaz o uplitanju Godoya i tako učinio usprkos tome što su zločinci osuđeni, a k tome vlada se požurila oprostiti kaznu i osloboditi prekršitelje zakona.

Uklanjanje Floridablanca i Arande iz vlade nije ostvarilo oslobođenje od utjecaja masona, koji su za vrijeme prethodnog Monarha već moćno gospodarili i preko političkih medija i aristokracije u vlasti razmnožili svoje pipke, koja okružuje Krunu.

Na dvoru okolina je omlohavila, vlada bezbožnost, volterijanstvo i skepticizam, a jedna osoba, potpuno razjarena i bijesna u slučaju da joj se protive, bila je blagonaklona prema nadiranju filozofa i jansenista kao i pohvalama koje su dolazile od slobodnih zidara: na Dvoru vladala je drzovitost, na jednoj, a puzavost na drugoj strani. Na tom putu našao se jedan momak imenom Urquijo, koji se počeo penjati od jednostavnog časnika Državnog Vijeća i prevoditelja Voltirea, prometnuvši se, s trideset godina, u ministra Krune i samostalnog političara. S njim je, na dnevni red u politiku ušlo lukavstvo, prepredenost i nedostojna sredstva i, uz neviđenu uljudnost i umišljenost, na dohvat ruke masona Urquijo je blistao uz ne manjeg masona markiza Caballera.

Manjak u blagajni, koji je proizišao kao posljedica rata s Engleskom i srdžba naroda zbog odnosa Kraljice i njezina mezimca, vijesti su koje su bile razglašene i sablaznile su narod, te potakle opće nezadovoljstvo, zbog čega je Kralj Godoya zauzdao i odalečio iz vlade.

Smrću Pija VI. Monarhija je započela slabiti i stigla je raskolnička naredba od 5. rujna 1799. g., po kojoj masonerija i jansenisti namjeravaju provesti raskol, razbijajući stegu i

ovisnost o Crkvi, naređujući biskupima "*da u cijelosti koriste svoja prava*". Mlitavost od strane španjolskog episkopata zatrovanog jansenizmom, koji je postao privlačan, potaknuo je osudu mogućeg raskola, pa je zato novi Pontifeks odlučio poništiti smutnje slobodnih zidara.

Nuncij je Monarhu prikazivao kakve su smutnje protiv jedinstva Crkve napravili masoni i otkrio je Kralju kolika je bila pakost i izdaja koja ga je okruživala i izazivala krize u kojima je Monarh bio pod utjecajima i savjetima Godoya, te ga je taj skrenuo s puta kraljevskog povjerenja i odvojio od moći prepustivši ju drugima: no, Kralj je ustrajao uz Godoya, koji je uživao kraljevsku naklonost, usprkos tome što smo se kretali u susret politici popustljivosti prema Napoleonu i njegovom neukrotivom vlastohleplju.

Prevlast engleske masonerije nad našom nacijom dogodio se pod zanosom Godoya i utjecajem Francuza. (Istaknuo ur.) Kraljevanje Karla IV raspoznaje se po prihvaćanju međunarodnih naloga, kao odgovor protiv Engleza, što ih je potaklo da potpišu onaj Sporazum o savezu napadaja i obrane, tako nesretan za našu Domovinu, koji je dotukao već uništene financije i pružio novu prigodu za slom naše Mornarice.

Napoleon je umjetnik u vladanju narodom i u suprotstavljanju prilikom prijelaza u napadaj na utvrde. I tako je poželio vidjeti vrijedno španjolsko prijestolje, taj čovjek koji je otvorio prolaz svome vlastohleplju, slomivši naciji volju i pripisavši španjolsku naciju jednoj od svojih baza za proširenje svog imperija. Prva predaja na milost i nemilost moćnom miljeniku bila je želja za ekspedicijom na Portugal, koju je naredio Godoyu, s obvezom toj naciji da prekine svoj savez s Engleskom, zatvorivši time strateški položaj portugalskih luka.

Država koja je u ratu između Engleske i Francuske ostala nepristrana, kao što je Španjolska, mora Francuskoj ponižavajuće plaćati šest milijuna pezeta i njihovim brodovima dati slobodan ulaz u naše luke, a na to se pojavi prilika da Engleska zarobi četiri španjolske fregate, koje su došle iz Amerike, pune vrijednog tereta, pa je Španjolska toj naciji bila dužna objaviti rat, u istoj godini 1804., kada se

Napoleon proglasio Imperatorom Francuske. Prinudna podložnost naših mornara u ratu i nesposobnost francuskih admirala bili su uzrokom slavnom rasulu kod Trafalgara, u kojem su se u toj bitci naši mornari sjajno borili i žrtvovali.

Jedan od najvažnijih čimbenika u hvaljenju i kovanju u zvijezde "Velikog Puta", misli se na Napoleona, bijahu moć i spletke, koje je uživao i koje su ga podupirale, a dolazile su iz masonskih loža francuske nacije, što je imalo utjecaja na druge narode, potičući ih da to i iskoriste. Predaja Godoya pod Napoleonov utjecaj spretno je iskorištena za zbližavanje s našim susjedima, zahvaljujući sporazumu iz Fontainebleaua, prema kojem je trima kraljevstvima obećano usaglašavanje oko podjele Portugala. Na taj način nahranjeno je njegovo nezasitno častohleplje i naša nacija Napoleonovoj vojsci otvara vrata.

Iznenađenje i izdaja učinili su ostatak i s najezdom francuske vojske gradovi našeg poluotoka zarazili su se fracuštinom i masonskim ložama galske obedijencije.

"Slučaj Escorial"
22. listopad, 1950.

Kroz ponavljanja objasnili smo da u našoj naciji ne bismo imali nesreća da ove nisu došle udružene s masonskim spletkama. Samo preko nje i njenih lukavih urota, masonerija je pokazala kako je moguće uništiti moć naše nacije i u pitanje dovesti vrijednosti jednog naroda, koji je kroz osamnaest stoljeća bivao jednim od glavnih čimbenika zapadne civilizacije. Kraljevanje Karla IV., po mnogim prosudbama toliko zlosretno, imalo je poguban završetak, pa se moglo očekivati da će Dvor dopustiti da na površinu isplivaju sramote i sablazni. Porastu mržnje kod naroda je doprinio povlaštenik Godoy, koristeći se nesklonosti nasljednog kraljevića prema ocu, nahuškanog od zlonamjernih savjetnika, koji su stvorili urotu poznatu kao "Slučaj Escorial". Uhitba kraljevića i iznuđena izdaja razlozi su da Karlo IV. naredi proglašenje sramotne i teške *Uredbe o razrješenju*, po kojoj je na vidjelo izišlo izdajstvo nasljednika, protiv svoga Kralja i oca. Dapače, nije prošlo puno vremena, dok ta slabost, koja označava kraljevanje nesretnog Monarha, nije dovela do toga da, na zahtjev Kraljice, tj. njegove supruge, svoga sina amnestira od nedostojna čina i objavi Uredbu prema kojoj se cijeli teret baca na savjetnika kraljevića, pa prema tome i sveukupna odgovornost za podlost. Unatoč tome što je pred očima naroda imao razloga da odstupi, zbog narušavanja ugleda jednog kraljevića, a budući da je strastveno mrzio Godoya nije to napravio, nego je smatrao da vlastitog nasljednog kraljevića treba tetošiti, misleći da se time poistovjećuje s osjećajima naroda.

Međutim, za važeće pozicije i časti koje im pripadaju nije bilo dovoljno zadovoljiti ambicije bez granica, nego je u kraljevstvima trebalo promijeniti gospodare i velmože, a osluškujući što pričaju razni poslanici, saznao je da u jednoj od triju država, koje su po Imperatoru Francuske međusobno trebale podijeliti Portugal, Napoleon kani promijeniti službenog Kralja. To, bez sumnje, bijaše razmišljanje sveopćeg ministra i generalisimusa vojske na kopnu i moru i povod da

Francuskoj Vojsci otvori naše granice, radi prolaza imperijalnih trupa za pohod na Portugal.

Ovaj ustupak, sklopljen u zao trenutak, označio je pristizanje najsjajnijih generala Imperija i najizvrsnijih korpusa Francuske Vojske, u naše gradove, koji su se vrlo brzo rasporedili na sjeveru države. Najezda na Španjolsku bila je žalosna činjenica i malo je tko vjerovao u istinitost Napoleonovih nakana i, dok su Kralj i njegov prvi ministar radi okupacije bili strašno iznenađeni, spremali su se odstupiti na jug poluotoka, s nakanom da organiziraju otpor, kad odjedanput evo pobune u Aranhuezu, vođene od grofa Montijo pod imenom "stric Pedro", u kojem jasno vidimo vođu španjolske masonerije, gdje se kao miritelj pojavljuje isti onaj kraljević, zahtijevajući Kraljevu abdikaciju.

Dok se sve to zbiva u Aranhuezu, dobar španjolski narod slavi i časti, uz klicanje, proglašenje Ferdinanda VII. Kraljem kao i njegov slavodobitni ulazak u Madrid, na dan 23. ožujka, uz bučno odobravanje i zanosno oduševljenje grada, ali nagoviještaj lijepog i sretnog vremena uskoro zasjenjuje dolazak Francuske Vojske u predgrađe Madrida, na čelu s Muratom.

Vođenje istrage protiv Godoya i imenovanje nove vlade primljeno je s općim glasnim odobravanjem javnog mnijenja, ali se s novim ministrima vratila i masonska hidra i zaposjela je Krunsko Vijeće: Floridablanco, Jovellanos, Ceballos u zadnjem su izdisaju vlade pali u nemilost i izgnani su, a zatim velikodušno pomilovani.

Ulazak francuskih jedinica u Madrid pripremljen je u dogovoru s masonskim uplitanjem i važnim predstavnicima s Napoleonom na čelu, u jednoj lukavoj i mračnoj spletki, koja nema premca u povijesti. Uskoro je stigla vijest da će u posjet Dvoru, na sastanak s novim Kraljem, stići Imperator i da ovaj na dan 10. travnja u pratnji svog državnog ministra Ceballosa i jednom skupinom plemića treba izići pred njega te ga primiti s naklonom no, međutim, Monarh je otišao u Burgos gdje se, naravno, nije sastao s Napoleonom. Kraljeva nespretnost i tupoglavost, te zloća i pakost poslanika i savjetnika tijekom puta su Monarha preusmjerili, zahtijevajući da putovanje nastavi prema glavnom gradu Alve, u kojem je već čekalo

40.000 francuskih vojnika, koji su oko grada zauzeli položaje. Kralj se našao pred činjenicom da je zatvorenik i samo je nedostajao čin uhićenja. Više nije bilo povratka nego li proslijediti put prema granici, gdje je odlučio čekati Napoleona, ali ga je susreo dan kasnije. Savary, zapovjednik francuske policije, Kralju je bez ikakva okolišanja objavio da je Imperator odlučio skinuti ga s prijestolja.

Nemoguće je opisati Kraljevu tupost i nedostatak osjećaja, kao i odsutnost elemenata predviđanja vlastite vlade, neznajući za upletenost vlastitog državnog ministra u poslove masonerije, koji je bez srama i crvenila na licu, smjesta otišao vidjeti i pozdraviti ministra novog Kralja Josepha Bonapartea.

Propustivši Ferdinanda u Bayonu u Galiciji, gdje se susreo sa svojim ocem i nesretnim miljenikom, dok su se marljivo spremali za odreknuće prijestolja u korist Napoleona, narod Madrida, koji je nekoliko dana prije klicao Kralju, sada je u vjetar bacio vijest i pozvao na uzbunu i otpor, poznat kao *Nacionalni ustanak od 2. svibnja*, koji se kao munja proširio cijelom nacijom.

Napušten od svog Kralja i svoje Vlade, bez zapovjednika i vođe, bez vojske i novaca, narod se pokrenuo hrabro, veličanstveno i junački, kako nije zabilježeno stoljećima, i tako je otvorio najznačajniju stranicu u našoj povijesti.

Jedno stoljeće kasnije, u našem ratu za naslijeđe u kojem su se prepirale francuske i engleske vojske, po prvi put zbog masonskog prvenstva nad našom Domovinom, Napoleonova provala ponovno se preokrenula u španjolsko bojno polje, na kojem su se nakon stoljeća borbe, sukobile dvije masonerije – od tada suparničke.

Napoleon je Španjolskoj odlučio donijeti novi ustav, sazvao je Cortes (Sabor) u Bayonu kojem je nazočilo tuce pofrancuženih zastupnika i drugo naše otpalo plemstvo. Na deset sjednica iskušan je nacrt, nakon čega je pod prisegom Kralja Josepha ustav donesen, s tim da ga je prethodno pregledao sam Napoleon. Sve to društvo visoke kohorte španjolskog plemstva, na dan 9. srpnja, preko naše granice prešlo je s novopečenim ministrom Urquijom Anzaza, O'Farillom, Mazarredom, Cabarrusom i Pinuelom, te Caballosom – do zadnjeg časa državnim ministrom Kralja

Ferdinanda, a istom Kralju kao ministar financija služio je i Anzaza i također general O'Farrill, koji je bio ministar rata. Kako se vidi, jedna izdajnička masonska zbirka.

Gdje god je prošla Francuska Vojska, po glavnim gradovima Španjolske bilo je i pofrancuženih masonskih loža. U tom sustavu najvažnija loža bila je "Sveta Julija", ime uzeto po svetištu mlade djevojke, svetice i zaštitnice Korzike, odnosno rodnog grada velikog Napoleona. Stare španjolske lože nisu se pripojile novom ustroju, koji je francuska masonerija štitila i španjolski masoni koji se nisu pofrancuzili složili su se uz Luzitanski Orijent, koji je Veliki engleski Orijent. Nasuprot osvajača na vidjelo je izronila masonska izdaja, koja je uzrokovala njihov najveći međusobni rascjep.

Udruženim Francuzima mnogi su se predali bez otpora, a oni koji su se odlučili za bijeg, generali i zapovjednici koji su spašavali život u kritičnom trenutku, kada im nitko nije dao upute o postupcima, onako puni straha od opasnosti i sasvim tjeskobni, pali su u ruke suparničkih masona. Kod Španjolaca i stranaca ima različitih povijesnih prikaza, a u onima prikupljenim u masonskom časopisu *Latomia*, vide se masoni – zatvorenici, koji su sklopili sporazum s Kraljem, primivši na taj način posebnu odjeću i provijant.

Nije potrebno ići predaleko, kad imamo svježi primjer koji smo čuli iz usta uglednog vojnika, o tome kako je u jednoj oslobodilačkoj akciji u ratu za oslobođenje Španjolske, na sjeveru zemlje, prilikom polaganja oružja jedne jedinice iz Baskije, strani zapovjednik koji se borio u našim redovima, kao mason, glavešinama suprotne strane dao jasan znak, kaneći tako za svoje nesretnike (masone) doći do izlike, te ih ukrcati na brod koji je bio usidren u luci, kako bi ovi pobjegli, ali ovo je izbjegnuto zahvaljujući jednom španjolskom časniku, koji je revno obavljao svoju dužnost. Govoreći kasnije o neobjašnjivom zapovijedanju tog čovjeka, po njegovim drugim suradnicima otkriveno je da je isti bio vrlo zagrijani mason, poznat kao takav u svojoj zemlji.

Vratit ćemo se malo u dane našeg prvog rata za neovisnost i prijeći u stari glavni grad mornarice, gdje su na zadnji bedem španjolske neovisnosti pobjegli oni slobodni

zidari koji se nisu osjećali pofrancuženi, nego su se stavili na raspolaganje Velikom Orijentu Engleske. I tako, dok su se domoljubi tukli za slobodnu Španjolsku, ovi drugi pleli su zamke za poniženje Španjolske.

Loža iz Cadiza godine 1752. imala je 500 pripadnika i tom prigodom osnažila je mnoštvom masona preuzetih iz drugih provincija, koji su došli pomagati Cortesu, koji je ozloglašeno Središnje Vijeće, koje ne predstavlja nikoga, niti je kome odgovorno, sazvalo na Lavljem Otoku u uvali Cadiza. Blizina Gibraltara i promatračnice postavljene od Engleza, kako bi uništili našu mornaricu, za čas su se pretvorile u alat za podrivanje našeg časničkog korpusa i već je mnogo zapovjednika u mornarici, plemenitaša iz gradova i španjolskih povratnika iz Amerike, lako upalo u raširenu mrežu loža.

Za neke male skupine domoljuba s dobrim namjerama osnovana je legija "skorojevića", tuđinaca, Europejaca i Amerikanaca, koji su bježeći od pucnjeve i slijedeći naklonost vlade, u odnosu na dim baruta došli do druge krajnosti, a to je mjesto na kojem masoneriji ne nedostaje spletaka i izdajstava, koje izranjaju odmah nakon prvih koraka. Oni nemaju poštovanja za plemenitu krv, koju su toliko domoljubi, bez obzira jesu li iz naroda ili iz plemstva, žrtvovali na polju časti i za slobodu Španjolske, taj tucet masona, parazita, častohlepnih kukavica, nesposobnih da uzmu pušku u ruke i idu protiv neprijatelja, jer oni spremaju slavlje i šutke se goste u vlastitoj prljavštini. Nelegitimnost ustava onog Cortesa je očita: u njegovu slučaju nedostaje povijesni ustroj, a posvjetovljenjem Španjolske krivotvorili su se zakoni, uredbe i propisi koji su na snazi, a u korist vjerolomne pakosti i cijele jedne klase obmanjivača, koji su se uzdigli kao vladajući sloj podvrgnut Namjesništvu i pod teškim pritiskom velikog niza agenata i potkazivača, doušnika i uhoda, te naravno masona iz loža u Cadizu.

Neobično je to da su pofrancuženici vođeni Urquijom, Ceballosom i ostalima iste vrste, u Bayonu pod bičem Napoleona priredili novi španjolski ustav, a drugi masonski

Kongres u Cadizu, pod zaštitom Velikog Orijenta Engleske drugoj Španjolskoj diktirao je *isti Ustav*! (Ukošeno ur.).[29]

Ispunjavajući masonske naputke ulazak Napoleona u Pariz slijedio je nakon Kraljeve pripreme po kojoj se ukida Inkvizicija i raspored klera usklađuje se u smjeru sekularizacije, određujući pravila plemstvu i njihovim vlastelinskim pravima. Istovjetne upute određuje Kongres iz Cadiza, slijedeći nadahnuća engleske masonerije, a po nalogu loža. Masonski pečat mržnje na Crkvu, na kler i plemstvo, nije mogao biti očitiji.

Španjolskom narodu, koji je prolio potoke časne krvi, malo je pomogla njegova pobjeda nad svakom vrstom oružja, prepuna oduševljenja, protiv masonske hidre, koja se hrani pobunama i kaosom.

[29] Ova igra su ustavom ukazuje na isti izvor masonerije – na Englesku, koja je pokrenula rušenje Španjolske i zadržala isti cilj.

Masonerija protiv vojske
3. studeni, 1950.

Analizirati utjecaj zlokobne masonerije na zbivanja u XIX. st., znači pustiti da na svjetlo dana iziđe mučno obilježje masonske iskvarenosti, unutar vojske kao ustanove. Nečasna i razorna masonerija kakvu smo upoznali i motrili iz religijskog i političkog kuta gledanja dostiže još veću težinu kad ju motrimo s vojnog stajališta, gdje pojam Domovine zauzima prvo mjesto. Čast je zrcalo u kojem se vojska mora sagledavati, a pravda je nesumnjiv temelj njezine stege, odricanja i samoprijegora i to je polje na kojem ona mora služiti i djelovati. Masoneriji, dakako, ne pripada to mjesto.

Vidjeli smo da se masonerija služi svojim ciljevima, koji nisu za korist Domovine, nego suprotno od toga, djeluju izravno protiv njezinih interesa, stoga na prisegu danu svom narodu - kojem vojska pripada - pada ljaga, a vojnik kao takav, pridružen masonskim ložama i njima podložan svojom vlastitom voljom, podređujući im se potpuno predano, biva izdajnikom. Brojne osobne tragedije odnose se na vojničku različitost među kolegama, koji zbog neiskustva i mladosti zapadaju u mreže koje pletu masonske lože. Koje li žalosti kad čujemo da su mnogi znameniti generali iz prošlog stoljeća, pod kraj svog života dali prisegu na služenje uputama iz loža, protiv svoje savjesti i interesa Domovine. I tako su se pobunili protiv nje i presudili sami sebi, cijelom svojom težinom pavši u blato sramote. S koliko lakoće se ulazi, posebno ako osoba može poslužiti nečijoj koristi, a tako malobrojni izlaze!

Ako je vojna služba jedna djelatnost časnih ljudi, onda se ona ne može prikazati suprotno, ili drugačije od opće važećih zakona, a nikako prema zakonima masonerije. Ciljevi koje masonerija slijedi srljaju za grabljenjem tuđeg, koristeći tajnovitost i licemjerje vlasti, pa kada su njihovi interesi u pitanju, žrtvovanje moralnih načela im ne znači ništa, sve može biti upravo suprotno od praktične i poštene primjene etike, kod njih se na djelu nikad ne može susresti jasnoća, plemenitost i viteštvo, niti čist način izražavanja.

Ako razmišljamo o stezi, u tom poretku nema ništa užasnije nego li je prevratnička djelatnost, koju u vojsci

provodi masonska obedijencija. Razaranje, malo po malo, u kopnenoj vojsci i mornarici, bio je jedan od postupaka kojim je masonerija zadužena za podrivanje vojske. Pod nesretnom Republikom, koju Španjolci moraju trpjeti i podnositi, za njene vladavine na svjetlo, odnosno na površinu, izlazi obilje mrzovolje, koja se kod vojne hijerarhije učestalo pojavljuje i primjećuje, a to dolazi iz loža tj. položaja pod predsjedanjem Velikog Majstora, kojem je ova podložna.

Može li u ustrojstvu, dostojanstvu i vojnoj časti postojati nešto udaljenije i oprečnije od ove pogrdne stvarnosti, u kojoj vojska živi i kada masonska izopačenost ulazi u njene redove?

Još i više od potkopavanja snage, masonerija nam na tom polju nudi još jedan biser: zaštitu i potporu između braće masona, po bilo kojem drugom pitanju, ako se štogod pojavi, i tako se istinske zasluge zapostavljaju, a pravičnost i pravosuđe bivaju sasvim zanemareni. Zasluge i promaknuća, koja se temelje na usavršavanju i doprinosu vojnoj službi ne mogu biti ugroženija i izvrgnutija ruglu, nego li kad se u stožeru, na zapovjednim mjestima, pojave masoni.

Ako ova razmatranja nisu bila dostatna, možemo nadodati da skoro sva zla kob u kopnenoj vojsci i mornarici u Španjolskoj, u proteklom stoljeću podnose sramotu koju im donosi masonerija. Dovoljno je samo prebaciti se u prostor onog nesretnog stoljeća, u kojem su pomoću milosti Kralja, kojim su upravljali ministri, masoni ušli u časnički kadar, sve do vrhovnog stožera, a primjer potkopavanja vojnih ustanova više nam pomaže nego li opis zlosretnog stanja u kojem se nalazi naša Domovina.

Nije moguće zamisliti vojsku bez ukorijenjenih kreposti i ideala, koji su utjelovljeni u časnicima, a masonerija ubija i gazi oboje. Za vrhunsku kušnju i izlaganje života potrebni su vjera i visoki ideali, a ako se to niječe i razara i kada to završi u svijetu materijalizma, onda nastupa tupost i glupost, otme se redu i krene naopako, kada udari rat. To je ključ cjelokupnog okruženja u kojem diše Europa.

Zbog toga jer je masonerija toliko oprečna dobrim načelima po kojima djeluje vojska, časnički ju korpus odbacuje, a kada protiv svoje volje, zbog okruženja i vanjske

zaštite, pusti istu da se ugnijezdi, tada te vječite tražitelje koristi dobri vojnici promatraju stidljivo i krišom, blagonaklono i oprezno.

Suvremena masonerija
3. svibnja, 1951.

Budući da se u naše vrijeme živi u žurbi, ali ipak ne tako bezvrijedno i površno, postoji uvijek nekolicina ljudi koji razbijaju dosadu zadržavajući se na analizi nekih činjenica, koje nas često iznenađuju i dojme se na strastven način, ali se brzo i zaborave, kao što udaljavanje od činjenica može izgledati da ove nestaju. Isto se događa i s masonerijom. Štete koje su njihovim urotama nanesene našem društvu ogromne su, a nagomilana su i ogromna iskušenja, kako smo već ranije pisali, koja na vjerodostojan način pokazuju da se masonerija ne umara, da od svog rođenja slijedi iste mete, a to su Katolička Crkva i oživljavanje Španjolske. U Europi postoji Vrhovni Odbor pod nazivom Međunarodna Masonska Udruga, preko koje se protiv Španjolske neprekidno obavljaju urote, jedna za drugom, obrascem i načinom kojim treba djelovati u politici nekih europskih zemalja pa i protiv Sjeverne Amerike, čija masonerija, iako je pridružena Udruzi, nije nepropusna za utjecaje, koji se tajno provode prema hispanskim ložama, da bi ove služile tajnim nalozima svojih gospodara.

Više puta su anglosaksonska masonerija ponovljeno je dizala tužbe, izjasnivši se protiv našeg dokumentiranog pisanja, koje je prijeko potrebno i ima vrlo jasno i vidljivo mišljenje, po kojem masonerija može proizvesti krvnike i žrtve, u onih nacija u kojima masonerija osniva posebna tijela za djela protiv neke druge nacije i koja stanovito vrijeme trpi urote, koje organizira masonerija iz inozemstva. O katolicima prebjeglim iz krila kršćanstva ne može se razmišljati na isti način na koji to čini masonerija, koja je te iste katolike držala u poniženju i napadala ih u raznim rovarenjima U zemljama u kojima je masonerija dopuštena, ona se ne susreće niti sukobljava s općim raspoloženjem, niti s načelima vjere, a kada se radi o zemljama s katoličkom vjerom smisao njezine borbenosti nesumnjivo je vrlo jasan i tada masonerija postaje tajni instrument u stranoj službi, sa svrhom razaranje i uništenje dotične nacije.

U nizu napisa, ovom dnevnom listu,[30] artikulirano je dovoljno uočljivo obilježje i to vrlo istaknuto, u svezi masonske djelatnosti prema Španjolskoj, i kada mi je na ovoj zadaći bilo dopušteno malo predaha i okrijepe, pojavili su novi oblici masonskog djelovanja, zahtijevajući da se moje umijeće lijepog pisanja ponovno vrati na scenu. Ako se masonerija od svog zločinačkog rada ne odmori, neosporno ćemo i dalje ratovati i pred njihovim napadajima pretvorit ćemo se u vjerne čuvare našeg ognjišta.

Ne smijemo nikada zaboraviti da unutar protušpanjolskih poraženih snaga, nasuprot Nacionalnog Španjolskog Pokreta, značajno mjesto zauzimaju masonske snage iz naše Domovine koje, međutim, iako ograničene u svom broju, bijahu raspoložene obrambeno, a ne izdajnički i kojima su, u stvarnosti, bila otvorena vrata Domovine.[31]

Pokušaj rušenja Republike, od jedne male manjine masona, koji su na prijevaru podigli ustanak nacije, neosporno je osmišljen u onom masonskom hramu u kojem lukavstvom, pakošću i obmanama bijaše kovana španjolska propast.

Masonerija se u ratu podijelila na dvije skupine: glavne gazde, koji na sebi imaju tešku zločinačku odgovornost, koji su pobjegli, i oni drugi koji nisu imali javnu ulogu i djelomice su nepoznati.

I dok su ovdje ostali živjeti i na izgled se stopili u narodni život, uživajući u miru i unutarnjem poretku naše nacije, drugi su izvan granica nastavili svoju zločinačku protušpanjolsku djelatnost i na britanskom BBCu, Radio Parizu i mnogim drugim krugovalnim postajama, gdje su dobili službu, bijahu stalni bukači. Od tada, toliko koliko nas zapuhuju vjetrovi izvana, toliko su ti isti glavni pokretači, koji

[30] Članak je objavljen u dnevniku “ARRIBA“, početkom 1946. g., - primjedba F. F. B.

[31] Danas možemo konstatirati da je upravo taj maleni dio koji se borio u Falangi 1977. g. izdao Franca i izručio je Španjolsku masonskim demoNkracijama, koje su je ponizile i uništile:
danas Madrid priznaje pravo na homoseksualni brak! Francu se povraća i u Raju!

je u svojoj masonskoj zločinačkoj djelatnosti raspršeni po ložama cijelog svijeta, u koje su kasnije primljeni kao podrška, paraziti i kao kvasac zla.

Što masonerija jednom proizvede umjesto pobjede izvuče kraći kraj, odnosno, prevari se. Kći zla, njezina bjesomučnost i opsjednutost đavoljim duhom, preživljava i stalno se utjelovljuje u novim oblicima i na novim teritorijima. Ne zaboravimo svjetlo i slavu ponovnog oživljavanja i želje da se oslobodimo neizbježne tame i klopke masonerije.

Dva su razloga zbog koji nas masonerija napada: jedan je mržnja na španjolsku neovisnost ne samo te masonerije, nego i stranaca, a drugi je uskrsnuće katoličkog duha u našoj naciji, koji se kao katolički, rimski i apostolski pretvorio u najmiliju metu masonske urote.

Poslije deset godina velikih napora, nastojanja, lomova i nesreća, danas u našoj Domovini ponovno osjećamo duh razdvajanja, koji dolazi iz masonskih loža. Kada se na međunarodnom obzorju pojave prividna i živahna obećanja, tada povratak veleposlanika najavi stazu masonskih urota i počinju igre s komunizmom, privode se kraju pripreme za groznu urotu OUNa, i nastupa pravo vrijeme za pretvaranje protiv nepokolebljivog Caudilla i njegova naroda - i opet se na obzorju ukazuju masonske spletke i njihovi poslanici protiv mira i unutarnjeg reda u našoj Domovini. I dok krugovali u službi Moskve, promukli od svoje promičbe protiv hrabrog iberijskog bedema, kao i masonski upravitelji iz zapadnih nacija, kane potkopati strateške kao i vojno-političke vrijednosti naše zemlje, pred prijetnjama koje svijet trpi, to isto masonsko djelovanje, čiju sposobnost smo dobro upoznali, rukovanjem s mrežama spletaka zasjenjuje naše sunce i razdvaja nas u pokušaju iskorištavanja lošeg stanja, opće oskudice i raznih drugih okolnosti, koje se ispreplіću i nadvijaju nad našom Domovinom.

Ne radi se o ničem novom, nego o jednom napadaju više, pored mnogih koji su završili pošto je masonerija izazvala sukob, zamišljen protiv naše nacije, zlokobno iskorištavane preko suradnika, koji ničeg nisu svjesni, nego lakomisleno i neodgovorno nasjedaju, međutim, dovoljan je

jedan znak upozorenja pa da razotkriju stvoreno okruženje i vezu s masonima.

Koja vremena nisu lagana? Sve činimo da ih prepoznamo.

Koliko općenito pomažemo u životnim nestašicama, koje je mogu zauzdati, ali ne potpuno savladati? Izravno ili neizravno očito je da cijeli narod, plaćajući za protekli rat, Marshallov plan i pripremu ratnog arsenala Zapada, stvorio neoborivu činjeničnu spoznaju kako je cijeli ovaj trošak, koji vrijedi tisuću milijuna dolara - i to prema dobro upućenima, zatim skupoća životnih namirnica, - zapravo razdijeljen na sve narode svijeta, tako da se to manje-više odrazilo i na unutarnje cijene u svim državama.

Tko s punim ovlaštenjem svijetu može izreći i pronicljivo objaviti sva zla, koja se žanju radi ljudske gluposti, o krizi starog sustava za koji treba dati rješenje, za razne probleme sadašnjeg trenutka i još dalje, o potrebi da se otvore prolazi za ostvarenje kojekakvih prikrivenih tražitelja u mnoštvu znamenitosti ljudskog roda, a sve to ukoliko ne želimo pasti u kaos materijalista i antihumanista, koje predstavlja humanizam.[32]

Iz tog političkog kuta vrlo je jasna dvojba: ili se prepustiti i podnositi svoju neimaštinu u stanju mira, s čeznutljivim pogledom na određeni rok, ili pasti u kaos i anarhiju s neusporedivo većom oskudicom, koju masoni zagovaraju - svjesno ili nesvjesno.

Izgledalo bi dovoljno reći kako su oštroumni Španjolci izvukli pouke iz namjera, koje su proizišle iz uznemiravanja, prigodom dolaska veleposlanika i njihovih nakana da u našoj Domovini nešto pokrenu. Ali nikad nije previše, da radi gomile činjenica, ili sumnjičavosti ne pamtimo njihove životne putanje i veze u mućkanju s masonskom sljedbom, kao i s nalozima iz inozemstva; naše čitatelje podsjećamo na napis, objavljen u istom ovom dnevniku, u kojem otkrivamo čin razvoja događanja u zadnjim desetljećima, kad pri našim

[32] Vatikanski egzorcist Gabriel Amorth je g. 2014. rekao da je humanizam poklonstvo sotoni, jer u središte ne stavlja Boga već čovjeka. Franco je koristio ispravnu terminologiju kršćanstva.

sveučilištima masonerija na *Zavodu za slobodno poučavanje*, nečasne mu uspomene, na kojem su obogaćeni masoni prirodu naših studenata iskvarili školarinama, torbama i opremom za studij i zadrtim laicizmom. *Savez Sveučilišnih Studenata*, koji se u naciji, naizgled, udružio u skoro cjelokupnom broju studenata, u jedan učenički sveučilišni savez, iznutra rukovođen i nadziran, te je u masonskom argotu[33] nazvan "La F.U.E. Interna", ustanovljen od skupine studenata prisno povezanih s masonima i s ložama, koje su položaje zaposjeli u godinama 1930. i 1931., postavivši tako upravna vijeća iz kojih su mamili druge učenike, okaljavši svoju Domovinu i sveučilište, udarivši ih malo kasnije, pod Republikom, javno s leđa izjašnjavajući se masonima i utjeravši novac za svoju izdaju. Isto tako po završetku (našeg Križarskog Rata), dotični sveučilišni profesori, ljevičari i sinovi masona, koji su kažnjeni i uklonjeni, usudili su se ponovno dolaziti dan za danom i pomilovani su na ime domoljublja i iskrenosti jedne mladeži, koja Domovinu poštuje i čuva da ne propadne.

Neki izgredi i graja u Barceloni stvorili su uzorak jedne bestidne ustrajnosti, koju ondje koriste ostatci starog separatizma, koji potpiruju francuske lože i čak danas, štoviše, namjerno njeguju s one strane Pirineja.

Drugi, još jasniji primjer prisne povezanosti i mućkanja s masonerijom ostvaruje se iskorištavanjem svjetskog masonskog tiska, koji je zaključio da uobičajeni, svakodnevni događaji, kao što se studentska galama, ili pokušaj štrajka u vremenima nužde i neimaštine, kada se svijet izlaže štrajkovima, koji obustavljaju višetjedni život naroda, nagrizajući tako ekonomsko stanje i dovodeći time u opasnost i pitanje unutarnji život nacije – ističe se, umnaža i preuveličava naš mali radnički sukob, koji je upravo neophodno potrebna manifestacija i prikaz snošljivosti i velikodušnosti jednog sustava, koji svojom uzoritošću i hrabrošću može biti samo prvoklasan. U tom poretku koji ostaje ispravno jasan, neuobičajena su očitovanja *Komiteta za Vanjske Poslove* Francuske Skupštine, objavljena u njihovom novom desetom

[33] Argot: Pojam se odnosi na slang, tajni rječnik, koji korist izvjesna skupina, naročito ona čija djelatnost je protuzakonita.

dijelu uglednog masonskog časopisa, koji u tijesnom odnosu šuruje s glavnim katalonskim gradom i neposredno s njegovom masonerijom.

Masonerija ne radi i ne surađuje samo s vlastitim snagama, nego u to uključuje i neznatnu manjinu, jer postupa tako da djeluje pod sjenom kleveta, koje su upravljane, udružene i usmjerene prema nezadovoljnicima, a jer djeluje podmuklo i izdajnički, ona jednako tako nečasno postupa i iskorištava ojađene.

Tako je zadnja nakana koja je masoneriju stavila u pogon jedna tobožnja upravna izopačenost, kleveta koju je ljudska podlost smjesta spremna prihvatiti i, kao što smo na drugim klevetničkim istaknutim primjerima protiv Diktature i Monarhije vidjeli, naknadno se pokaže da se radilo o potpunoj krivotvorini.

Mi vjerujemo u čast, i pozvani smo u obranu časti skromnih i poštenih španjolskih dužnosnika, dostojnih punog uvažavanja i razumijevanja, čija je moralnost na mnogo višem stupnju, nego li je ona u ostatku naroda.

Kada španjolska Uprava ne bi bila nagrađivana, ne bi ni mogla pridonijeti Režimu, pa možemo zamisliti da je u njezinih devet desetina dijelova i svih visokih redova, koji su najpoštovaniji i koji su naslijeđeni iz doba liberalne Monarhije, Republike i iz vremena u kojima je masonerija ubačena u njihove redove, raspodijelili odgovornost u vladanju.

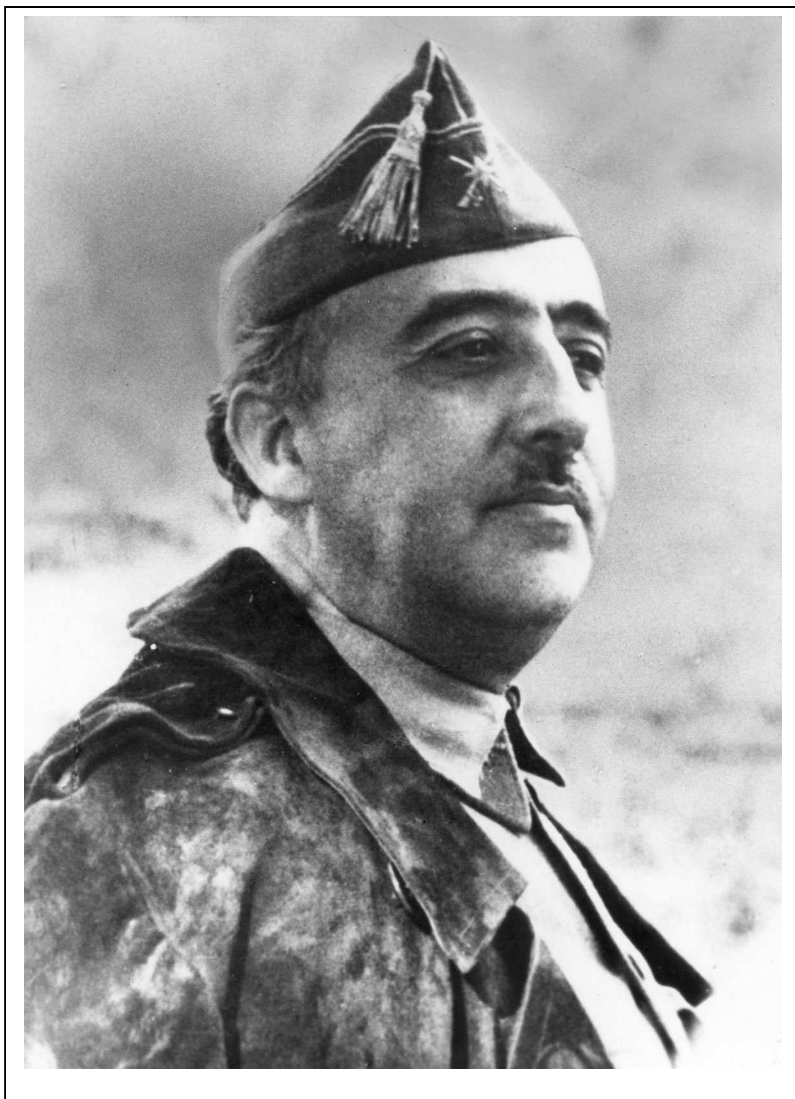
Paradoksalno je da je španjolska masonerija u svoje redove prihvatila one koji su se ogriješili o dužnosti, kao i pronevjeritelje iz cijelog Državnog aparata, a oni su se na urednu španjolsku Upravu namjerno nabacivali blatom. I to bi trebao biti demokratski svijet, pun velikih podvala i bezobrazluka, koji nastoji prihvatiti i pronositi klevetništvo, kakvo se izdiže iz loža! Upravo katolici znaju što od vlastitog dijela treba dati Bogu, jer narod ima moralne kočnice, za razliku od nezahvalnika na prostoru gdje prevladava materijalizam. Ako je, na žalost, u ostalim zemljama uvijek moguća ljudska podmitljivost, (španjolski) Sudovi pravde čestitim, poštenim i neovisnim ljudima za prijavljivanje i istraživanje uvijek ostaju otvoreni, da se podlosti mogu objelodaniti i potpuno ispravno i točno kažnjavati, kako registri točno bilježe.

Sve u svemu, poznato je djelovanje jedne skupine masona izvan nadzora, kažnjenih i prkosnih, koji pri veleposlanstvima i predstavništvima stranih diplomata, zagorčavaju život lažnim ispravama očajnika i posjetima raznih nepoželjnih osoba, čija je moralna vrijednost dobro poznata, postupajući jednostavnim radnjama, tj. hodajući po uredima za strance, gdje izlijevaju svoje loše raspoloženje i izdajništvo. Na taj način zagađuju prostor stranih diplomata, obmanjujući ih o vrijednostima našeg naroda.

Takvim masonskim djelovanjem nisu pošteđeni niti najviši krugovi crkvene hijerarhije, u koje se također nastoje ubaciti, kao i u sve druge oblasti, poput vojske, Nacionalnog pokreta ili sindikata, koji su masonima točka motrenja, jer su potporni stup na koje se režim oslanja.

Pozor, dakle, jer masoni i "*lowetones*" – sinovi od njih upućeni – svjesno ili nesvjesno, svi se pretvaraju u sredstvo borbe protiv Španjolske.

Preko njih postaje se prokletstvom Domovine.

Riječ (španjolskog) izdavača – Unutarnja tajna

Knjiga autora Joakim Boor, koja se predstavlja publici španjolskog jezika, pretresa sva ona važna pitanja koja ističu što je bila masonerija u Španjolskoj, njezina mračna sredstva, njezine ciljeve, nesigurne i manje poznate, a to je mržnja na Crkvu i povijesnu Španjolsku. Prvi puta jasno i oštroumno susrećemo tisuću događaja, do sada prešućenih, ili spretno preoblikovanih, u vremenu historiografije, koja je izrazito liberalno i masonski obojana. Prvi put vide se starija i novija zbivanja, razgolićena i razobličena u svojoj pravoj istini. Isto tako pobuna "*Esquilache*" u XVIII. st. borba je protiv Družbe Isusove, a također i ubod nožem u Monarhiju, kao i protekla (ratna) kampanja protiv Španjolske. I sve je to obrađeno ovdje. Ukoliko se žele upoznati glavni razlozi španjolskog propadanja, uvjetovanog neprijateljstvom glasovite sljedbe, to je knjiga koju nitko ne će moći prešutjeti.

Isusovci, masonerija i Hrvati

I.

Uzrok, vrijeme, mjesto i ime nastajanja Isusovačkog Reda ima svoj poseban razlog.

Iz života ovozemaljskog začetnika ideje o utemeljenju toga vidi se kako je to provedeno u djelo. Način na koji se dogodilo od samoga početka pa dalje govori samo po sebi. Dovoljno se zna o životu Ignacija Lojole pa da se može sve o tome razumjeti. Pojedinosti bi bile važne za neku drugu analizu, ali za ono što nama ovdje treba znamo dovoljno. Ono što je bitno je to da ideja rođena u glavi osnivača Reda ima svoj pravi izvor u nadahnuću koje je došlo od samoga Boga. To znači da je Božja nakana bila itekako potrebna i opravdana. Za to je izabran Ignacije Lojola, upravo on takav kakav je bio i on zato jer je tu ideju mogao najbolje provesti u djelo. To što je isti on bio najprije vojnik i poročan čovjek, jedva pismen, daje jasnu sliku o početku toga dijela.

Takav je na zemlji trebao stvoriti pokret kakvoga do tada nije bilo, a čija je potreba bila očita. Zbog čega netko drugi nije to učinio prije? Postojalo je puno vjerskih redova prije Isusovaca, koji su brojčano, materijalno i duhovno bili moćni, ali to nije bila njihova uloga. Na tome ovdje treba stati, jer nije više potrebno da se objasni ono što nama treba. Jedino što ćemo se kasnije usput vratiti na Franjevački red i ime njegovoga osnivača.

Ignacije Lojola je prema svemu sudeći vođen i upravljan od Boga. I to je lako vidljivo i protumačivo ako se zna ono što je zabilježeno od njegovoga života. On sam je govorio, a i njegovi iz družine, o svojim dvojbama u životnome putu. Osim toga on sam je doživljavao vjerske ekstaze, živio u vjerskom zanosu, imao vizije i provodio taj dio života i dalje do smrti u askezi. Ali nikada nije bio mistik, jer bi mu takav stav i ponašanje u životu samo smetalo, njemu je bilo namijenjeno nešto drugo. Nije on bio niti redovnik u organizacijsko institucionalnom smislu, a tako Isusovci nisu niti zamišljeni.

Što su onda Isusovci?

Kada se govori o redovničkim pravilima kao skupnoj kategoriji nema isusovačkih pravila. Pa i kada se govori o drugim disciplinarnim pitanjima nema nekih objašnjenja kao na primjer kod Benediktinaca, ili Kartuzijanaca.

Regule po kojima žive drugi redovi kod Isusovaca se vide i ne vide u isto vrijeme. Oni žive u svojim zajednicama, ali su individualci. Oni su sve samo nisu mistici, ali su i te kako za običnoga čovjeka misteriozni i nedokučivi. Tri su ključna zavjeta kod redovnika i to: čistoća, siromaštvo i poslušnost. Kod Isusovaca postoji i četvrti zavjet, a to je isto poslušnost, pokornost i poniznost prema Papi. I to bez pogovora i neograničeno.

Ove dvije riječi bit će odlučujuće za budućnost čovječanstva i cijeloga ljudskoga roda kao takvoga kada za to dođe vrijeme. Glavno geslo po kojem postupaju Isusovci a koje su oni sami sebi postavili, po Božjoj volji glasi: *Ad Maiorem Dei Gloriam, Idite, zapalite svijet*!

To znači da se njima izravno obraća nitko drugi nego sam Bog i to Njegova druga osoba, Isus Krist. Ne prva osoba niti treća osoba, iako je to isto, ali čovjek je tako naučen i zato mi najbolje razumijemo i doživljavamo drugu osobu, koja nam je put i smisao života. To je dakle osoba Isusa Krista, koju mi slijedimo. Isusovci, koji su zbog toga sami sebi dali takvo ime to čine bez pogovora.

Nositi takvo ime moralni je imperativ i zalog kojemu nema granica, kao ni njegova provedba. Sam Lojola je napisao propise i pravila o tome kako to ostvarivati i nazvao ih je *Konstitucije*, riječ koja sama za sebe ne govori previše.

Da bi se to moglo oživotvoriti i u svakodnevnici provoditi treba se posebno pripremiti. U tu svrhu Ignacije Lojola sastavio je i napisao upute koje su nazvane *Duhovne Vježbe*, o tome kako to činiti.

Budući da to ne može činiti svatko nego samo neki, onda su to postupci koji su posebni, a temelje se na načelu savladavanja samoga sebe. To traje dugo i zahtjeva puno.

Prije smo spomenuli Božanske osobe i tu želimo još nešto reći, da se ono što je važno za ovu knjigu može dalje bolje razumjeti.

Tri su Božanske osobe ili hipostaze. O tome se govori na drugim mjestima, mi ovdje o tome ne možemo, niti smo dostojni. Da bi se moglo razumjeti i objašnjavati ovu knjigu reći ćemo samo toliko da je uvođenje pojma osobe temeljno pitanje kršćanstva i teološke misli.

Prije utjelovljenja Kristovoga mi iz grčke kulture, a i ostalih znamo za pojam *čovjek*. Platon i neki drugi filozofi ne znaju za pojam osoba nego se govori čovjek i nasuprot njemu Bog ili bogovi nižega ranga ili polubogovi i tako dalje.

Dolaskom Isusa Krista, Njegovim utjelovljenjem, Njegovim preobraženjem, pokazuje se nešto do tada neviđeno. Bog postaje čovjek, jer On sve može, ali čovjek ne može postati Bog i s time se ne treba zanositi, ali mu zato Bog mora biti putokaz i uzor kakav treba biti i kojim putom ići i čemu težiti. Čovjeku je to pokazao Bog u svojoj drugoj osobi i to je Isus Krist. To je, znači, osoba o kojoj mi govorimo po kojoj i za koju se živi. On je taj kojega mi nasljedujemo.

Zato je čovjek apstraktum, a osoba je točno određeni pojedinac, svaki od nas. I svaki je čovjek pojedinac i to je točno, ali za razliku od osobe do čega se dolazi posredstvom Bogočovjeka.

Prema tome od Krista pa nadalje čovjek može postati osoba i kao takav živjeti, jer je u sebi prihvatio onoga koji životu daje novi i puni smisao. To nas uči Sveto Pismo u Novom Zavjetu. Novi smisao se sastoji u onome što smo naučili od Isusa Krista prema Njegovom životu iz Evanđelja.

Nakon Njega, Isusa Krista, čovjek je osoba, pojedinac, individua, koja ima svoju svijest i samosvijest. On pripada sebi i Bogu, a nije dio nečega, on ima svoju samostalnu svijest po Bogu kao uzoru. On kao ljudska osoba ne pripada nikome, a dio je cjeline ako to želi i koliko.

Osoba je samostalan pojedinac i to može biti ako hoće i ima hrabrosti za to, on kao osoba – čovjek, koji je dobio slobodu može birati između želje i htjenja za tom slobodom, a može je i ne izabrati. Ako je izabere onda je prema njoj obvezan i mora tako živjeti, jer je taj izbor trajan, a nije danas ovako, a sutra onako, pa je to odgovornost i to vrlo zahtjevna. Onaj tko ne izabere slobodu pada pod utjecaj nekoga drugoga, a onaj koji je izabere odgovara sebi, drugima i Bogu. Dakle,

izabrati slobodu u pravome smislu te riječi znači na sebe naprtiti i te kakav teret.

Tko nije izabrao slobodu ponaša se i vlada po drugim pravilima. Takvi ne vladaju samim sobom, nego to čine drugi. Ima tu i prelaznih oblika od djelomične slobode, malo većega stupnja slobode ili manjega do djelomičnoga ili potpunoga ropstva. Onoliko koliko pojedinac nije rob toliko je slobodan i obrnuto. Koliko je slobodan toliko ima svijesti o sebi i taj je odnos upravo razmjeran i suprotno tome ne svijest o sebi pokazuje stupanj robstva. Izbor slobode je prihvaćanje svijesti o sebi, a stupanj slobode pokazuje koliko je pojedinac blizak ili dalek od Boga. Kako apsolutna sloboda postoji samo u Bogu, onda je čovjek ne može sustići, ali neka joj stremi i to može samo preko vjere, što znači da je vjera put ka slobodi tj. Bogu.

Oni koji su nesposobni za slobodu, jer je ne žele preuzeti kao obvezu i odgovornost oni su robovi i neodgovorni u manjem ili većem obliku i bit će preuzeti od nekoga. Budući da nemaju svijest o sebi, jer je to obveza, oni imaju svijest za sebe, jer im je to potreba na nižem ne duhovnom stupnju nego običnom životnom, materijalnom.

Ljudi se preuzimaju na razne načine i to je vrlo lagan posao za dobre majstore. Kako su i oni ljudska bića i imaju također svijest na nižoj razini, koja nije samosvijest, oni pripadaju tzv. kolektivnoj svijesti, koja nije autonomna nego je heteronomna. Tko određuje kolektivnu svijest? To je ključno pitanje na koje treba odgovoriti oprezno i precizno.

Našli smo se pred odnosom osobe pojedinca, koji je izabrao slobodu i pojedinca koji ne želi biti osoba, ali je čovjek i nije htio izabrati slobodu. Taj čovjek je onda pripadnik nečega izvan slobode i pripada kolektivu ovakvom ili onakvom. Jedan od mogućih kolektiva, a zapravo ćemo uskoro vidjeti da postoji samo jedan antipod, je onaj kojim se bavi ova knjiga.

Knjiga koju držite u rukama je takva knjiga koja ne ostavlja dvojbe ni za koga. U njoj pisac pokazuje na pojedinačnim primjerima, koje je sam izabrao, a koji su za njega kao Španjolca znakoviti: kako se ponaša druga strana? Ta druga strana su masoni, koji vladaju svijetom gotovo u

potpunosti, a njima se još rijetki opiru i sve ih je manje. Ne zaboravimo da je knjiga napisana kao zbirka članaka u vremenskom rasponu od šest godina, a od toga je proteklo 60 godina. Ona ništa nije izgubila na značaju ili aktualnosti premda je proteklo dosta vremena, nego štoviše danas su stvari jasnije i prepoznatljivije.

Sukob se zaoštrava na svim mogućim razinama i na svim poljima ljudskoga djelovanja. Gdje će i kada kulminirati mi to ne znamo. Pisac ove knjige govori o metodama kojima se ta organizacija služi i kako u tome nema nikakvih prepreka sa stajališta morala i ćudoređa. Nema psine i svinjarije kojoj ne će pribjeći da dođu do cilja, nema žrtve koju poštuju.

Metode primjene su užasne za običnoga čovjeka, a kako masoni djeluju može se vidjeti u njegovim opisima. Iako su masoni svi iz istoga tabora njihova je tehnička organizacija komplicirana. Djeluju na svim razinama i na sve načine, a da jedni za druge uglavnom ne znaju, niti smiju znati, niti ih se tiče. U istom su sustavu i rade za istoga poslodavca, a strukturirani su piramidalno.

Načelo koje ih pokreće je sebičnost i osobni interes, ništa dalje od toga, a pravila su gregaristička i po tim zakonima se samo i znaju ponašati.

Jasno je da zbog zajedničke svijesti pojedinačno ne odlučuju ništa, jer su se već jedanput odrekli osobnosti. Njima je određena odgovarajuća uloga koja im se dodjeljuje prema mogućnostima i sposobnostima i to moraju bez pogovorno izvršavati. Masonsko članstvo je pod strogom i tajnom stegom i nema šale za one koji se otmu poslušnosti.

Autor knjige na puno mjesta opisuje kako masoni postupaju i čime se služe da bi postigli cilj. Lajtmotiv za masoneriju je izdaja, upravo izdaja kao smisao postojanja, što se iz knjige odlično vidi. Prema kome je okrenuta izdaja i za koga? Izdaja je modus operandi za svakoga masona, ona je cilj, ona je smisao, ona je sredstvo. Izdaja nema prepreke, jer je ona u ideji zlo. Izdajnici su najteži u osudi i uvijek su na dnu, oni su talog ispod dna. Uz njih idu i njihova obilježja kao sto su: laž, pakost, krađa, kleveta, podlost i brojni slični atributi što autor knjige izvrsno opisuje. Također smo vidjeli, i njihova sredstva kojima se služe, a glavno je ubojstvo na sve

moguće načine i u svim prilikama i na svakom mjestu uz poniženje i ruganje i demonski osmjeh.

Spletke, rovarenja, izigravanje, podmetanje, podvaljivanje, ruganje, oni se uz sve to ne smiju, oni se kese.

To su ljudi bez stida, bez obzira, bez poštovanja, bez dostojanstva, koji ponižavaju, tlače, gaze one ispod sebe, a pužu, cvile, kukaju, moljakaju bez srama i ponosa i izvršavaju sve što im se kaže odozgo. To su kukavice i beskičmenjaci, ljudske bijede. Nemaju nikakav osjećaj odgovornosti, jer nemaju savjest, koja proizlazi iz svijesti o sebi, ova opet iz izbora slobode itd.

Ovima je put obrnut, neodgovornost, nesavjesnost i zlo u mislima i djelima. Takve teške stvari koje oni rade moraju se dobro sakrivati, jer oni ne žele biti otkriveni jer tako bi bili raskrinkani. To je protivno onome što oni žele da ljudi u njima vide i o njima misle. Oni govore o sebi u superlativima, oni govore o nekom bratstvu među ljudima o jednakosti, o slobodi, i to sve pod teškim velom tajne. Oni kažu da su iskreni, dobrotvori, humanisti, altruisti, filantropi. Ne daj Bože da im se zamjeriš ili ih otkriješ. Treba čuti ili pročitati njihovu prisegu, pogledati njihov ritual, njihovu simboliku, koju toliko obožavaju i kojoj se posvećuju.

Tko je taj koji sakriva dobro, ili se kada ga napravi hvasta s njime kao paun i busa u prsa, kiti tuđim perjem, a u skrovištu po noći, ili iza leđa radi suprotno i uvijek spreman na osvetu, prijetnju i ucjenu. Oni ne znaju za pojam oprosta, milosti, praštanja i kajanja. Oni se ne će dostojno poniziti i kleknuti nego bahato, osorno i oholo hvaliti i vrijeđati uz ruganje i cerekanje. Kada nisu u nadmoćnom položaju onda su prkosni, kapriciozni, sitničavi i uvijek su tendenciozni i maliciozni spremni na podlost, pakost i osvetu bezobzirno i nemilosrdno. Oni su koješta što ne valja i pošten čovjek ne može niti zamisliti ono što su oni u stanju napraviti i sve to kasnije svaliti na drugoga.

Jednom riječju oni su iskonsko zlo i tamo im je ishodište i nepopravljivi su, za njih nema spasa jer su grješnici prema Duhu Svetome, a taj se grijeh ne oprašta.

Izričito im je značajan broj 13, što je vrlo znakovito. To je i broj izdaje Jude Iškarijota. Što je to grijeh koji se ne

može oprostiti, grijeh prema Duhu Svetome, kako ga je spomenuo Isus? Koji je to grijeh u životu i stvarnosti? Nama se uvijek govorilo da su svi grijesi oprostivi, koje može napraviti običan čovjek. I da su svi grijesi okajivi. Što je onda to i koji je to tako strašan grijeh koji je neoprostiv? Da li postoji takav grijeh koji je na ovome svijetu?

Evo odgovora na to iz pera jednoga Isusovca. On kaže da je to onaj grijeh kada netko zna da postoji Bog, ali u njega ne vjeruje. Teško da se to može primijeniti na čovjeka, a možda i može. Nadopuna na riječi Isusovca, a izrekao ih je jedna mistik i teozof, jest to kako Lucifer pouzdano zna da Bog postoji, ali ga to ne čini vjernikom. E, to je grijeh protiv Duha Svetoga.

Tko je Lucifer, tko ga je stvorio i kako je i zašto stvoren i zašto je pao i pobunio se? O tome je pisano puno i na puno mjesta.

Pisac ove knjige više puta ponavlja da masoni pored svih gadosti kojima se služe, a osobito lažima u svim mogućim oblicima, imaju patološku mržnju na katoličku vjeru i njezinu crkvu. Biti vjernik svete Rimske Apostolske Katoličke Crkve znači biti njihov smrtni neprijatelj. Nema toga što oni neće napraviti da takvoga ubiju na sve moguće načine. Nadahnuće za to nalaze u egzistenciji Lucifera, koji je njihov rodonačelnik. Taj pali arkanđel, koji je nekad bio prvi i nosio je svijetlo, odakle mu i ime, odmetnuo se, jer se pobunio protiv svog Stvoritelja i htio je vladati mimo njega. On zna tko je Stvoritelj, da je to Bog, ali je ulogu vladara želio preuzeti sam odbacujući upravo i svog stvoritelja.

I što sada nakon toga? Bog ga još nije kaznio za nedjela, a ovaj se razmahao svim silama uz pomoć svojih suboraca tj. drugih palih anđela i njihovih vjernih pomagača i pomoćnika na zemlji.

Oni svi zajedno truju svijet i ono što je izvan svijeta, razaraju i uništavaju. Mi to vidimo, osjećamo i trpimo na zemlji. Zastupnici Lucifera na zemlji jesu masoni i to je ključ za razumijevanje onoga što piše u ovoj knjizi, o čemu slikovito piše autor.

Do pojave Isusa Krista mi nismo znali objasniti niti rastumačiti taj sustav zla, koji se događao na zemlji. Druge

religije prije kršćanstva govore o zlu koje postoji na zemlji. Glavni Bog koji se bori protiv zla je Bog dobra, nasuprot ili uz njega su drugi Bogovi pa i Bog zla. Kršćanstvo ima jednoga Boga, koji se iskazivao na razne načine, uvijek tako da se zna kako je to Njegova nazočnost. Kada god bi se ljudi zaboravili On bi ih upozoravao, a onda je na svijet poslao svoga sina koji je rođen od Marije i začet po Duhu Svetome i to je Isus Krist iz Nazareta. Od Boga može biti samo Bog i ništa drugo.

Ali, za neke je, On Isus Krist, Kralj Nebeski i zemaljski Svevladar, Otkupitelj i Spasitelj, te napokon i Sudac, naprosto jedna velika laž, podvala, izdaja i ruglo, pa je tako i ubijen. U evanđeljima piše kako je iskušavan Krist. A tko može ispitivati i iskušavati Boga, zar je to uopće moguće, a tko može tek izdati Boga? Ipak se i to može!

Napasnik ovako tjera Isusa na kušnju pa mu kaže: “Ako si Sin Božji baci se dolje”! Ili mu kaže: “Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice i ako mi se pokloniš”. Ili “Ako si Sin Božji, zapovijedi da se ovo kamenje pretvori u kruhove”!
Isus Krist je na to odgovarao: “Čovjek ne živi samo o kruhu nego o svakoj riječi što dolaze iz Božjih usta. Ne kušaj Gospodina, svoga Boga. Odstupi sotono!“

U trenutku kušnje nad Bogom, tj. Njegovom drugom osobom Isusom Kristom, na ovome svijetu koje se zove zemlja, rođen je prvi mason. Ideja prvoga slobodnoga zidara stvorena je, a prije toga začeta onoga časa kada se posumnjalo u Spasitelja. Sumnja, nevjera, progon, ruganje, pljuvanje, klevetanje, bacanje octa i soli na rane, svakojako ponižavanje i podcjenjivanje, razapinjanje na križ i mučenje i još koješta do čiste fizičke smrti sve to učinjeno Isusu Kristu, neprihvaćenom Kralju neba i zemlje.

S istim arsenalom zla i nedjela služe se od tada nasljednici ubojice Spasitelja, pronositelji ideje zla i smrti i svega nevaljaloga, u nekim okolnostima, mutatis mutandis, do dana današnjega.

Ovi zlotvori od tada pa nadalje rade i djeluju po istim načelima i metodama, a njima nasuprot stoje oni koji nasljeduju Isusa Krista u smislu vjere u vječnu istinu i dobro posredstvom ljubavi i nade, a organizirani u Katoličku crkvu. Bez nje se Lucifer ne može pobijediti.

Dakle, Lucifer je pramason, on je prototip po kojemu isti djeluju. Današnji masoni služe njemu i pokoravaju mu se, a taj zloduh na poseban način sa slobodnim zidarima održava odnos i daje im upute. To je najtamniji dio svijeta i danas je u punom zamahu. Funkcionira po pravilima kolektivne svijesti o čemu je već bilo riječi i sada je potrebno toga se prisjetiti. Biti osoba znači toga biti oslobođen, a oni koji se toga odriču kandidati su ili potencijalni kandidati, ako već nisu formalni članovi takvih udruženja. To je siva masa koja uglavnom niti ne zna kome i čemu služi, ali su tu i djeluju. Kolektivna svijest im treba kao paravan i štit koja ih oslobađa i rješava odgovornosti.

U knjizi pisac dobrim dijelom, koliko njemu treba za objašnjavanje španjolskih prilika i posljedica na njegovu domovinu, tumači razloge i motive djelovanja masonerije. Autor ne ulazi u onaj dio koji se po njemu ne tiče Španjolske, iako zna da ova djeluje planetarno, ali za njega je domovina Španjolska središnja točka.

Uostalom, u Španjolskoj je rođena Družba Isusova i tu je njezin začetak, a rodila se jer je tu bila najpotrebnija. Španjolci su činili sastav prvoga nukleusa uz Portugalce, iako je sam utemeljitelj bio Bask. *Jesusen Lagundia* – tako se na baskijskom kaže D. I. Od prvoga trenutka kada je Papa potvrdio postojanje Reda oni su postali trn u oku suprotne strane, a i sami su nastali kao reakcija i odgovor te iste suprotne strane. Buđenje vjere po svijetu nije moglo ostati nekažnjeno i od onda počinju problemi koji se dalje samo povećavaju i zaoštravaju. Isusovci čije je geslo slava Bogu Sinu bez ikakvih ograničenja i uvjeta, postali su smetnja framasonima i ovi su ih zato trebali likvidirati. To su i učinili.

O tome piše u ovoj knjizi, a mi se još možemo zapitati dodatno u čemu je tolika, nazovimo to tajna, tih istih Isusovaca i njihove organizacije pod imenom Družba Isusova. Umjesto odgovora na to upućujemo čitatelje da pročitaju tzv. četvrtu probaciju Isusovaca pa će bolje razumjeti.

Više od dva stoljeća trajala je žestoka borba protiv ove Družbe, a bijesa, mržnje, zloće i svega tome slično bilo je čak i previše, a da se ništa ne promjeni. Sva moć svjetovne vlasti do okrunjenih glava bila je u funkciji uništenja toga Reda i teško

da bi bili do kraja formalno uništeni da se nije u to uplela i sama Crkva, pa je sam Papa stavio točku na i. Tim činom službeno su prestali postojati Isusovci, bila je godina 1773., nakon čega su mirno mogli umrijeti Diderot, D´Alembert, Rousseau i iznad svih Voltaire. Ovom potonjem na samrti Crkva je uskratila apsolucije, koje je on isti tražio.

Prema tome, Isusovci su otišli kako su i došli, priznanjem odnosno raspuštanjem od samoga Vrhovnoga Pontifeksa, Vikara Isusa Krista na zemlji. Ovozemaljski čovjek Papa Klement XIV., pod snažnim pritiscima je popustio i on sam redovnik pripadnik Reda Svetoga Franje, dakle franjevac, potpisao je i raspustio jedan drugi red, nakon čega je izjavio: "Sada sam izgubljen".

Sada, odnosno tada nakon disolucije Reda Družbe Isusove teren je bio čist i moglo se bez nekih većih smetnja i otpora ići u daljnje egzekucije. Put je bio otvoren i mogla se provesti francuska revolucija pod parolom: Bratstvo, jednakost i sloboda. Znamo što je bilo iza toga, a naši Isusovci, koji su ipak raspušteni samo privremeno, pobjegli su tamo gdje ih se primilo, a ostatak je trpio tamo gdje je ostao.

Otišli su u Rusiju, jer su tamo bili pozvani, a 41 godinu kasnije 1814. , Pio VII. ih je ponovno uspostavio i zato će najvjerojatnije postati svet.

Pripadnici Reda Družbe Svetoga Ignacija Lojole ponovno su preuzeli ono što im pripada i nastavili su dalje čuvati i širiti Katoličku vjeru, jer je potreba za njima bila golema, kao prije toga i poslije, a osobito danas.

Budući da taj Red živi besprijekorno i funkcionira takoreći sam od sebe i naizgled vrlo jednostavno, oni takvi nikoga živoga ne ostavljaju ravnodušnim. Svi oko njih imaju nešto za reći, ili ih se voli i poštuje ili ih mrze, a tako je bilo i s Isusom, ili - ili nema sredine: nema i, i. Taj Red nikada ne miruje niti ih se pušta na miru i po tome su znak protivljenja kao i Onaj kojega nasljeduju.

U današnje, najnovije vrijeme opet su na pozornici u prvom planu, u prvom redu. Vidjeli smo kakvo je djelo pokrenuo markiz Pombal, to se dobro vidi u knjizi i znamo kako je bilo dalje. Ukinuti su od samoga Pape, dakle iznutra. Danas nitko izvana javno i otvoreno ne traži njihovo

raspuštanje koliko se zna. Može li se ponoviti, pa da se to isto opet dogodi iznutra? Tada bi to morao provesti u djelo ovaj aktualni Papa, Papa Franjo.

Za masone simbolika ima presudno značenje, to se zna, a i vidjeli smo kroz povijest. Ima li ovdje neke simbolike, numerologija kod mnogih naroda puno znači i zatvara puno poglavlja. Može li zatvoriti i ovo? Židovi itekako vode računa o brojevima, a i drugi.

Papa Klement XIV., sa znakovitim imenom koje znači miran, dobroćudan i blag, iako više niti jedan Papa nije uzeo to ime, je bio franjevac, pripadnik Reda koje voli isticati siromaštvo, što voli i ovaj današnji Papa, koji je uzeo ime Franjo, tko zna zašto baš Franjo, po osnivaču Reda, čiji je pripadnik raspršio i izložio strašnim mukama i progonu, pripadnike Reda kojemu služi i sam Papa Franjo. Ako bi išli analogijom onda bi sam Papa raspustio samoga sebe i svoju Družbu.

Jorge Bergoglio je Isusovac isto kao i sveti Ignacije Lojola. Četvrti zavjet koji je on sam, dakle Lojola, posebno izmislio na hiper dostojanstveni način, u kojemu nema ni primisli na patos, trebao bi sada biti pregažen. Ponovno pitanje, može li se to dogoditi?

Papa Franjo, prvi je član Reda Svetog Ignacija Lojole, tj. Družbe Isusove izabran na tu dužnost. Njegova odgovornost je do neba. Što sa četvrtim zavjetom pod stegom, što s geslom koje stoji nad glavom svakog Isusovca?

Predzadnji Superior General Družbe bio je Hans Kolvenbach, dvadesetdeveti po redu, ali prvi koji je odstupio i kojemu je to dopušteno učiniti. Kada sam pred nekoliko godina upitao jednoga Isusovca zbog čega je to ovaj učinio odgovor je bio da se to ne zna. A na pitanje je li ga to netko pitao, odgovor je glasio: to se ne pita. I gotovo s time.

Nadalje imamo situaciju da je odstupio i Papa Benedikt XVI., potpuno neuobičajeno i nečuveno i neviđeno, još iz davnoga srednjega vijeka, kada Isusovci nisu postojali, a sada smo svjedoci odmaknuća dvojice Papa, bijeloga i crnoga. I jedan i drugi su još živi, ali o tome se ništa ne zna, o njihovim razlozima se duboko šuti.

Sa stajališta Rimske Apostolske Katoličke Crkve ovo je vrijeme znakovito, a brojevi su vrlo bitni simboli. Aktualni Papa izabran je posredstvom Duha Svetoga, kako se vjeruje u Crkvi, na dan 13. 03. 2013. godine. Ima li simbolizma u ovim brojevima i zašto su tako iznenada bez nama znanoga razloga odstupili spomenuta dvojica? Opet nemoguće pitanje!

Ignoramus et Ignorabimus!

Uvijek sam se divio nekom neuhvatljivom i neobjašnjivom smiješku, kojega sam primjećivao na licima Isusovaca, taj izraz lica kao da nije s ovoga svijeta. Ovaj tajanstven i nedokučivi osmjeh skoro da je bez izuzetka kod sljedbenika Svetoga Ignacija, kao i kod njega samoga. Na portretu Petera Paula Rubensa, kojega li paradoksa da jedan Rubens naslika jednoga Lojolu, a suprotnosti se neodoljivo privlače, a i istost, te vidimo božanski izraz lica koji zapanjuje.

Na potezu je Adolfo Nicolas Pachon, trideseti General Superior Družbe Isusove, doktor svete teologije, vršnjak Pape Bergoglia, čiji osmjeh na licu zagonetno treperi.

On je Španjolac, tamo je Družba nastala, Lojola je španjolski Bask, Papa Franjo dolazi iz Hispano-Amerike i volio bi čuti kako i kojim jezikom razgovaraju, je li to španjolski (?), kao i znati njihov međusobni odnos: do jučer je jedan bio nadređen drugome, a danas je obrnuto. Lojola je u njima obojici, ili nam se tek tako pričinja, stega Španjolca, koji je živio i pod režimom pisca ove knjige, siguran sam da nije ista kao i stega iz Južne Amerike.

Kobni rasplet se približava, a koliko smo mu blizu ili daleko vidjet će se, u glavama nam zvoni na uzbunu i moramo biti spremni, Isusovci su nam upozorenje, a ovaj puta čak i dvostruko. Sveti Ivan apostol i evanđelist je aktualniji nego prije, njegove riječi tutnje, razabire se buka i zvonjava, mi ne želimo kakofoniju i nesklad, mi ne želimo anarhiju, bezvlašće, kaos i za kojega nastupa ordo ab chao po Antikristu.

Mi hoćemo, želimo i molimo za parusiju.

II.

Pitanje koje se nama neizbježno nameće je kakav je odnos Hrvatske i Hrvata prema ovom problemu. Odmah treba reći da je taj odnos vrlo bitan i jak, a nije nikako periferan ni marginalan. Hrvatska Trojedna Kraljevina, što neodoljivo podsjeća i asocira na Presveto Trojstvo, s izrazito jakom sviješću u političkom, kulturnom i religijskom smislu itekako ima važnu ulogu, jer je ona kao takva baština stolice svetog Petra u Rimu, čiji su nasljednici okrunili Hrvatske vladare svojom krunom, pa je to stvarno i simbolično vlasništvo Rimske Apostolske Katoličke Crkve. Samim tim Hrvati su odmah postali i sljedbenici isusovačkog reda, koji ima duboke korijene među pripadnicima toga naroda i dao je veliki broj poznatih Isusovaca.

Kako Družba Isusova zauzima važno mjesto u Katoličkoj crkvi tako je i kod Hrvata, među kojima Isusovci uživaju veliki ugled, pa se Hrvati i Isusovci uzajamno prožimaju.

Katoličanstvo kod Hrvata ima duboke korijene i zadnje bi nestalo iz njih. Veličanstveni odnos s najdubljim tragovima kršćanstva u širem smislu i katoličanstva u užem smislu nalazima upravo kod Hrvata. Nema plodnijega tla od Hrvatskoga na koje je palo sjeme Isusove vjere, a time po tankoj crti slijed iste te niti i preko Isusovaca kao modusa vivendi.

Još iz vremena predkršćanstva u pradomovini gdje su Hrvati živjeli kao narod koji je slijedio učenje i nauk velikog proroka Zaratustre, koji je živio i govorio prije Mojsija i koji je najavio dolazak Isusa Krista, ti isti Hrvati su imali izvanredno razvijen osjećaj za pravdu, istinu, i dobro, što su kategorije proizašle iz ljubavi, nade i vjere, a nadahnute jednim i svemogućim Bogom. To uvjerenje nadahnuto Bogom naučavanom po Zaratustri, a ostvareno u punom smislu po Isusu Kristu prožeto je Hrvatskim ovozemaljskim, tuzemnim postojanjem. Hrvati su svjesni toga poslanja i uloge koja im je namijenjena i tu nema dvojbe ni kolebljivosti.

Kroz povijest brojni su pokušali to uništiti, ali im nije uspjelo, tako je bilo nedavno i tako će biti opet uskoro. Onaj tko želi pobijediti Božje djelo neće postići uspjeh, to neznabošci ne znaju i zato uzaludno ponovno pokušavaju i lome zube. I opet će biti tako, iako je protivnika puno i sve više. Tu se može potegnuti usporednica sa sljedbenicima Svetoga Ignacija Lojole. Narod u službi Boga, koji se ne dira u druge, ne može biti poražen. On će trpiti i podnositi, ali neće pasti, a narod koji nosi Hrvatsko ime ima poslanje koje otpadnici, kada se upute na svoj krvožedni pohod, ne razumiju. Neka ne misle da će u slijedećem naletu biti bolje sreće, jer će biti konačni gubitnici.

Hrvati Katolici za drugu stranu ne smiju postojati, oni po njima trebaju biti poraženi i nestati s lica zemlje, po njima mogu opstati samo neki drugi, ostali Hrvati koji to zapravo i nisu. Hrvati Katolici moraju biti uništeni na bilo koji način ili na sve moguće načine, svejedno za njih nema mjesta i točka. Svi tzv. Hrvati pripadnici kolektivne svijesti bit će pošteđeni, a Hrvati koji su osobe po objavi i došašću Isusa Krista moraju biti ubijeni i nestati.

Zato biti Hrvat katolik i tako živjeti i djelovati znači na sebe navaliti najteži mogući križ s neizvjesnim pojedinačnim ishodom. U povijesti je to značilo biti proganjan, tučen, ubijen, silovan, ponižavan i zlostavljan po svim metodama, koje opsjednuta ljudska luciferska priroda pozna.

Žrtve koje je za vjeru i slobodu podnio Hrvatski narod neopisive su i dalje će biti tako i od toga se ne može pobjeći niti to izbjeći, a pobjeda će na kraju biti veličanstvena, jer ideja Isusa Krista Kralja na nebu i zemlji najbolje je iskazana kroz Hrvate i Hrvatsku. Napisao je u tom duhu i Dante Alighieri u Božanstvenoj komediji ne bez razložno.

Isus Krist došao je na zemlji po Božjoj volji. Njegov dolazak najavljivan je znatno prije toga po prorocima.

Prepoznavanje, priznavanje i prihvaćanje Isusa Krista ostvaruje se vjerom u Njega koja u nas ulazi milošću Božjom. Dolazak Isusa Krista je dakle objavljen. Život Isusa Krista je prepun dokaza o tome da je Božji sin, da mu je Bog otac i da je istina ono što se najavljivalo čak i izvan judaizma kao što je

proricao Zaratusta, a što je vrlo važno kasnije, kada će Isusa Krista prihvatiti i ostali izvan kršćanstva.

Prema tome pojavom Isusa Krista sve se mijenja. Njegov život, muka, smrt i uskrsnuće dokaz je da je Spasitelj i Otkupitelj ljudi.

Logos, metonimijsko ime za Isusa Krista najveći je kamen prijepora za čovjeka, kojega zbog razuma razdire sumnja. Ali odricanje od te činjenica tj. sumnje, ne znači istodobno i prihvaćanje vjere u Isusa Krista.

Opći zloduh začet u Luciferu odnosno Sotoni provođen na zemlji po masonima i njihovoj organizaciji na čelu s tzv. iluminatima kojima su opet na nižoj razini podređeni Rotary klubovi, Lyonsi i razne građanske udruge koje u tu svrhu zloupotrebljavaju ideju o zaštiti prirode, ekologiju, zaštitu životinja i svega što je tobože prirodno (što predstavlja licemjerje i farizejrstvo), pa sve do nepotrebno izmišljenog vegetarijanstva, veganstva i slično kao i razne upute o načinu života, o ponašanju, o modi i načinu prehrane i pića. Ovim skupinama treba nadodati i one koji na izgled nisu u tim skupinama, ali manje ili više nesvjesno i polusvijesno takve podržavaju. To su oni pod utjecajem kreatora, javnog mnijenja iz oblasti kolektivne svijesti koji su jednom riječi manipulibilni, odnosno oni koji se daju manipulirati, jer idu linijom manjega otpora.

Koji su to i kako ih prepoznati?

2.

Na drugom mjestu smo rekli da ljudska osoba sa svojom sviješću i samosviješću proizlazi iz vjere u drugu Božansku osobu, a oni koji to nisu potpadaju pod zakone i utjecaj druge strane, one koja se tome protivi. Njihov izvor je Lucifer i to je njegovo područje utjecaja i djelovanja. Oni su jednostavno medij na koji on utječe, a razlog zato je sebičnost. Budući da su oni strukturirani po piramidalnom načelu, na čijem vrhu se nalazi opći zloduh, Lucifer metaforički ili simbolički, a i istinski, s prikazanim svevidećim okom, što znači kontrolom (to je tzv. Big Brother), oni isti mu se podređuju uz stanovite usluge za obavljeni posao, ili zadatak

prema poznatim pravilima. U zavisnosti o stupnju inteligencije, sposobnosti, mogućnosti i drugih karakteristika oni u toj hijerarhiji zauzimaju više ili niže mjesto, ali na istom općem zadatku.

Opće i zajedničko obilježje svima neprijateljima je mržnja na vjeru i Isusa Krista, bez izuzetka od pravila. U knjizi se na nekoliko mjesta navodi razlika između dvaju masonerija, engleske i one kontinentalne, međutim, esencijalno razlike nema nego se radi o čisto psihološko-didaktičkoj razlici ili jednostavno kozmetičkoj. Dok engleska masonerija kao lukava i perfidna, spretnija u podvalama dopušta neki verbalni spomen na Boga, nikako na Isusa Krista, iako se koristi simbolima križa pa čak i na zastavama, dotle to kontinentalna potpuno niječe. Zanimljivo je da potpuni nihilizam na Boga iskazuju one države i njihove masonerije, gdje je većina katolička za razliku od protestanata, koji su tu tolerantniji. To se jednostavno tumači činjenicom o zakonitosti konverzije, pa je po tome poturica gori od Turčina, a temelj je izdaja.

Međutim to je samo ogrtač ili krabulja, ali sa istim sadržajem. Evo zašto i kako.

Nasilnim otpadom Engleske od katolicizma i Rima, koji je u djelo proveo kralj Henrik VIII., zbog poznatih razloga, podloga je nastanka institucionalizarane masonerije, o čemu piše u ovoj knjizi. U knjizi također piše da je u Engleskoj nezamislivo biti nešto, a da se ne pripada toj sljedbi kada se radi o društvenom statusu, što znači da masona u Engleskoj ima na pretek.

Da Bog nije potpuno izbačen iz svijesti ljudi, milom ili silom, ne bi bilo takve masovnosti masonerije. To se postiglo lukavim učenjem o tzv. deizmu po kojemu je Bog doduše stvorio zemlju i ono što je na njoj, a onda to ostavio na upravljanje ljudima. Kojim ljudima? Ne bilo kojim nego izabranim od samih sebe, a to su masoni, graditelji hrama kralja Salamuna. Drugo je pitanje može li to onda biti netko drugi nego li židovi, ali Englezi tako ne misle. Deizam, čije ime je skovano u to doba danas se koriste jednim drugim neologizmom, koji zvuči efektnije, i to je agnosticizam. Oni i jedni i drugi dopuštaju postojanje Boga po svojim mjerilima i

trguju s time po potrebi isto kao i farizeji u kući Božjoj, za koje znamo kako ih je označio Isus. Dakle, agnostici su licemjerni trgovci svetim stvarima. To su ljudi koje ne poštuju ništa ni nikoga, osim sebe i svojih interesa. Kada netko za sebe kaže da je agnostik, znajte da pred sobom imate ljutu guju, bez srama, dostojanstva i obzira, spremnu na sve: taj je opasniji od ateista i iznad svega bezočni lažac.

Agnostici se vole dokazivati, oni rado ulaze u debate na razini visoke intelektualnosti, oni će u svoje lože metnuti i Bibliju da se vidi, ali i Kuran i Talmud, oni bi najradije odmah od toga svega napravili jedan religijski čušpajz, ili učenim rječnikom rečeno sinkretizam, jer preko materijalizma, empirizma i pozitivizma niti ne mogu doći do drugoga ishoda kada su samo sumnjičavi ateisti. Agnostici nižega intelektualnoga ranga, ali i oni malo višega, koji se uvijek služe znanošću kao alibijem za neznaboštvo i koji ističu tehničku inteligenciju kao vrhunac ljudske mudrosti, oni koji traže božansku česticu, tumače postanak svijeta velikim praskom i druge fizikalne teorije, pa misle svi skupa da će u laboratoriju stvoriti novi život i vječnoga čovjeka. Isti ti znanstvenici s epruvetama, retortama i alkemičarskim posuđem ne mogu dalje od ovce Doly ili nekoga humunkulusa s ispranim mozgom, upravo onakvim kakve pripremaju za dolazak svoga idola. Oni su osnovali institute, zavode i svakojake organizacije, te okrugle stolove iz kojih se manipulira s ljudima koji nemaju svijest o sebi i koji nisu osobe sa slobodnom voljom i odgovornošću i vjerom.

To su ti manipulibilni pojedinci, koji sebe zovu čovjekom, a ne osobom, to su oni koje je lako prepoznati jer nemaju svoje mišljenje, svoje stavove, oni po to moraju negdje ići i to preuzeti od onoga koji je u hijerarhijskoj ljestvici iznad njih, oni znaju samo slušati i služiti onome iznad sebe i uglavnom nemaju pojma o načelu subordinacije, ali ga uredno i poslušno provode. Njima je istina nepoznata kategorija, jer je istina samo ono što njima treba u datom trenutku, jer im tako koristi, sve ostalo ih se ne tiče: i laž i kleveta su istina kada im to donosi korist, oni su pokorni puzavci koji ne znaju za čast i autoritet koji se temelji na vrijednostima, za njih je autoritet

onaj kojega se boje i koji ih ucjenjuje te tjera na posluh ali i nagrađuje. I tako u krug. Naravno da ne znaju za ljubav.

Ako se nešto zna, a u to se ne vjeruje onda je to protuvjera, a ne nevjera, jer nevjera nema predmet na koji bi se odnosila nego negaciju same vjere. Nijekanje Krista i borba protiv njega je također dokaz da on postoji.

Je li bi bilo moguće znati za dobro i njegovo postojanje kad ne bi bilo zla koje je suprotno tome. S praktičnoga životnoga stajališta da, ali s teološko-filozofskoga ne. Dakle mi u to vjerujemo i ne tražimo potvrdu toga u zlu, nego u dobru. Da istina i ljubav, vjera i nada dolaze od Boga njima je nepoznato. Da je Bog apsolutna kategorija oni ne žele čuti, jer tu nema materijalnih interesa, te atribucije čovjek ne može imati, jer to proizlazi iz Boga samoga koji je apsolutni duh.

Oni (masoni) i njihovi povjesničari znaju da nisu u pravu, ali ne mogu drukčije i znaju da neće uspjeti, ali ne odstupaju, idu dalje u propast (i to je opsjednuće). Bogobojaznost proizlazi iz svijesti o Bogu i sebe samih, a to znači da osoba koja je vjernik i koja postoji i djeluje po Providnosti Božjoj nužno ima savjest. Savjest nije ono na čemu završava međusobni odnos Boga s ljudskom osobom, jer Bog po svojoj milosti ostavlja njemu da sam izabere, ovako ili onako što onda čovjek preko Providnosti pretvara u vjeru i posredstvom Isusa Krista postaje personifikacija Njegove Božanske druge osobe, odnosno težnje prema Njemu kroz poistovjećivanje.

Nije lako zatvoriti ovaj krug i živjeti u miru, spokoju i harmoniji. Ljudska osoba je stalno izložena zloduhu koji mu ne da mira i progoni ga, napastuje ga i propituje, iskušava i laska mu. Postavlja se pitanje kako ne podleći napasniku kada je on uvijek nazočan i kako se od njega obraniti?
Odgovor je samo jedan: jakom i nepokolebljivom vjerom kroz molitvu! Što više to bolje. Međutim, lako je to reći, treba to i činiti i otklanjati smetnje na tom putu. Jedan od putova pokazuju nam Isusovci, opisani u ovoj knjizi.

Sloboda volje kao izbor ponuđen od Boga po Njegovoj milosti za čovjeka je najvažniji izbor i odluka u njegovom životu. O tome će sve dalje ovisiti, kao i to koliko

će u tome ustrajati. Odnos izbora slobode volje čovjeka i milosti Božje daje odgovor na to pitanje koje je temeljno za svaku fundamentalnu teološku raspravu, ali to nije naš predmet u ovoj knjizi, iako ga se itekako dotiče.

Biti politički Hrvat i rimokatolik po uvjerenju i naravno vlastitome izboru predstavlja maksimalnu moguću odgovornost. Potpuna sloboda odlučivanja moguća je samo unutar katolicizma, dok je pravoslavlje autokefalno i zavisi od države do države i kolektivističko je. Ostale monoteističke religije, islam i judaizam bitno se razlikuju, jer one striktno propisuju ukupno ponašanje pojedinca od jutarnjega dizanja do večernjega lijeganja i sve ostalo do zadnjih konzekvencija, što jasno pokazuje ovisnost. Katolicizam daje upute i preporuke, ne diktira i to politički i društveno ostavlja slobodu u ponašanju, pa se može definirati kao prostor između cezaropapizma i ultramontanizma.

Družba Isusova napadana je zbog davanja prevage slobodi volje, pa prema tome i stanovitom volontarizmu unutar Crkve u katolika, a to je opet bio jedan od motiva za napad masona na Družbu, a zapravo na samu Katoličku crkvu. Teološku podlogu za to dali su im jansenisti, koje je onda osudio i sam Papa. Isti jansenisti su tako nesvjesno, a možda i ne, dobro došli masonima da udare po cijeloj Katoličkoj crkvi. Tako je masonska pakost i zloća iskoristila teološke rasprave za svoju korist, a da to Crkva nije odmah osujetila, a mogla je, ali nije, jer je progutala masonsku udicu.

Učinak je bio kolosalan, ali za masone, Jezuiti su ukinuti i rastjerani, a jasenisti su postali ili defetisti ili naprosto mistici. U tom trenutku jedni i drugi su za katolički svijet bačeni u drugi plan, ali sljedbenici velikoga Baska Lojole (jarraitzaile euskal Loyola handia), vratit će se nakon 41 godinu osokoljeni u još čvršćoj vjeri, jer sjeme Božje ne propada.

Tako je zatvoreno jedno veliko poglavlje u borbi masona protiv Katoličke crkve, međutim, borba se nastavlja sve jače i žešće na svim frontovima kako to kaže naš vrlo štovani i cijenjeni Caudillo generalisimo Franco. Slobodni zidari su sve moćniji, sve nestrpljiviji, sve opasniji, sve brojniji i sve im se više žuri. A gdje se to njima tako strašno

žuri? Da zagospodare svijetom, koji njima pripada, jer tako kaže veliki arhitekt svemira, ali prije toga još nešto treba i ostaje za učiniti.

3.

Opće je poznata činjenica da na zemlji, među ljudskim rodom, ima najmanje polovica žena. Vjerojatno ih ima nešto preko polovice. Iako navodno nema masona žena, autor knjige je rekao na jednom mjestu da je Eleonora Roosevelt bila mason ili masonka, ali ženski rod za sada u Hrvatskom jeziku za taj pojam ne postoji, što ne znači da žene masoneriji malo znače. One znače i te kako puno, više nego se misli i očekuje među običnim ljudima. Ovo je vrlo složeno i komplicirano pitanje i vrlo opasno. Područje ženskoga pitanja je vrlo sklizak teren i pristupanje tom pitanju je osjetljivo. Tu je puno važnija forma ili oblik nego sadržaj kada se njemu pristupa i zato treba biti pažljiv i dobro odmjeren kod zaključivanja.

Žene kao bića pripadaju tzv. kolektivnoj svijesti i to na poseban način i drugačiji od onoga kojemu pripadaju muškarci. One čine polovicu ljudskoga roda i u njemu trebaju ekvivalentno participirati na svim područjima i djelatnostima. To bi matematički tako trebalo izgledati, ali stvarnost nije takva, odnosno ravnoteža je poremećena. U čiju korist ili na čiju štetu? Ovdje bi bilo toliko odgovora koliko ima ljudi i naravno da bi se uglavnom razlikovali. To bi po nekom logičkom slijedu značilo da zapravo odgovora i nema. A i nema ga jer ga se traži na isključiv način i to je pogrešan put koji odmah vodi u ništa.

A ako bi provodili heuristički postupak, što se po stanovitim pravilima može izvesti, ne bi dobili nikakve rezultate. Odnos muško – žensko je najjednostavniji i najzamršeniji odnos u isto vrijeme, to je istost i različitost u jednome. Zbog toga se može interpretirati na milijun načina ili samo na jedan. Ali da ne gomilamo riječi, ja ću reći ovako. Muškarac i žena su suplementarni, ali ne komplementarni, što znači da se nadopunjuju, do jedne cjeline, a ne nadopunjuju unutar neke veličine u raznim omjerima. To znači M + Ž = 1, ili muškarac bez žene nije cjelina i obratno. Iz toga slijedi da je

odnos kauzalno povezan kao što su dio i cjelina, ili pojedinačno i opće, suprotnosti, čija je rezultanta cjelovitost, a to je matematički 1 + 1 = 1.

Prema tome muškarac i žena su oksimoron i u figurativnom smislu.

Ali muški i ženski princip su različiti, a rekli smo da su jedno, što bi onda značilo da su u proturječju i takve opozicije bi se mogle redati koliko nam u nekom trenutku treba za neku priliku. Npr., muško načelo je snaga, moć, vlast, agresija, a žensko blagost, mirnoća, pasivnost, ali idemo li dalje, vlast može biti blaga, ali također znamo da postoji i pasivna agresija. I što sada? Nalazimo se kako je rečeno na klizavom terenu, ali ipak jedinstvo muškarca i žene ostaje zadano. Oni su cjelina, u ovakvom ili onakvom omjeru, makar ta cjelina najčešće nije uravnotežena, čemu oni zajednički moraju stremiti. Zbog raznih utjecaja to nije lako provesti u djelo i nastaju problemi, a to je područje djelovanja zloduha.

Muškarac i žena moraju biti ujedinjeni u dobru, u ljubavi, u istini, na djelu, a od prije znamo da su to Božanske vrijednosti odnosno kreposti i vrline. Iz toga dalje proizlazi bračna zajednica, obitelj, odgoj djece i ostale kršćanske vrijednosti naslijeđene vjerom u Boga.

Zloduh u razbijanju suglasja među spolovima vidi svoju odličnu priliku za djelovanje i tako čini na svakom koraku potpaljujući vatru lukavim postupcima tjerajući žene, a i muškarce, premda uglavnom i pretežito žene na solo akcije potpomognute različitim feminističkim udrugama. Cilj takvih pokreta je razaranje zajednice zvane obitelj, na bezbroj načina, koji se provode manipulacijama od kojih je glavna neravnopravnost spolova, što ženama predstavlja primamljiv lijepak. One to olako i nepromišljeno progutaju kao mamac i nekritički ne razmišljajući o posljedicama narušavaju prirodnu i socijalnu ravnotežu. Rezultati su vrlo učinkoviti i zato imamo propast svakoga trećega braka s užasnim posljedicama za djecu i ukupno društvenu higijenu. Točno, jer je krajnja namjera stvoriti što više problema na svim razinama, obitelj kao vrhunsku vrijednost uništiti, načela ćudoređa poništiti uvođenjem na velika vrata LGBT zajednica kao legitimne kategorije i u konačnici proglasiti anarhiju i opći nered,

odnosno po masonima kaos, preko kojega onda slijedi apsolutna diktatura, jer se sve preokreće za 180 stupnjeva.

Dakle, iz potpunog relativizma, naravno i neizbježne demokracije kao ženskoga principa, do anarhije, bezvlašća i razularenosti do kaosa i novoga reda odnosno poretka, na čelu s masonima i židovima. To bi trebao biti put za ostvarenje, na kojemu se nalazimo i na kojem smo daleko odmakli i tu smo pred vratima, čekamo konačni rasplet.

Međutim, postoji jedna velika prepreka, koja se sada tako ne prikazuje, čak što više djeluje u funkciji sotone ili bar tako izgleda. Opet smo na klizavom terenu, koje vrhunski manipulator neće prevladati, jer isti onaj medij preko kojega je fantastično provodio svoje zamisli i kanalizirao svoje akcije okrenut će mu leđa, zato što će se osjetiti prevaren i osvetit će mu se. I to krvavo, bez milosti upravo njegovim vlastitim metoda.

4.

Hrvati, koji su podnijeli najveće žrtve u Europi od provale Turaka do danas imat će posebnu ulogu u tim zbivanjima. Povijesni i etnički prostor na kojemu su živjeli i žive je tzv. Ilirik i on pripada samo njima i ostalima ako su lojalni u i na njemu. To je naslijeđeno po katedri svetoga Petra i tako ima biti, ali ima puno onih koji to ne prihvaćaju i ne biraju sredstva da bude drugačije.

Ako je rimski car Konstantin Veliki kroz vizije, koje su nadnaravne, morao prihvatiti kršćanstvo i zapovijedati po njemu, tko smo onda mi danas ili oni, koji bi htjeli po svome? Tu možemo postaviti bezbroj upitnika, ali nećemo dobiti odgovor, jer on već postoji, ali na žalost postoje i oni koji to niječu. I tu je bespoštedni sukob, koji se mora dogoditi, tj. on se već dogodio, jer kako nema razlike između apsolutnoga i relativnoga vremena i prostora, onda nema niti povijesti, jer je sve jedno, a to je Bog. Iako to nevjerojatno izgleda, jer smo sve komprimirali u jednu točku, koju možemo sada i rastezati, ali ne mijenja se bit rečenoga.

Vjerovali ili ne ovu teoriju je pokazao i dokazao, nitko drugi nego jedan Hrvat, jedan Isusovac, jedan Dubrovčanin.

Genij u kojega nitko nije posumnjao: Ruđer Bošković, ponizni sluga Družbe Isusove, onaj koji zna mjeru i red stvari, skroman čovjek bez zahtjeva za nečim posebnim. Autoritet čije misli i zaključke nikada nitko nije niti pokušao dovesti u pitanje. Zanimljivo je pogledati izraz njegovoga lica. I sam je doživio raspuštanje svoga Reda. Ali idemo dalje.

Jedan drugi Konstantin, zvan Porfirogenet, koji za razliku od svoga imenjaka Velikoga, nije bio nezakonit, nego suprotno tome rođen u grimizu i ne prvorođenac, što je vrlo važno, ali odabran, također car, ovaj put istočno-rimski, piše isto o Hrvatima i to ne bilo što i bilo kako. Za njega su Hrvati moćan i veliki narod u svakom pogledu i vojnom. O tome se piše u više poglavlja vrlo jasno i nedvosmisleno i opširno dokumentirano.

Historiografija o tome šuti, jer za to ima razloga naravno svoga. Njegovo djelo, koje se zove *O upravljanju*, nije pisano u dokolici staroga cara, nego kao priručnik, kompendij i upute za svoga sina da može lakše vladati svojim podanicima i tako to treba gledati i tumačiti. Ali falsifikatori nemaju mira, oni to moraju preurediti za svoje potrebe. Tko su ti?

To su razni manipulatori na čelu s onima koji žele prekrojiti svijet po sebi i za sebe, ne vodeći računa o ničemu što nije njima u interesu, pa tako određuju i podučavaju kakva treba biti povijest, ali kroz tekuću politiku određuju i sadašnjost, a žele i budućnost. I o tome piše u ovoj knjizi.

Papa Inocent IV. je godine 1248. Hrvatski jezik proglasio svetim jezikom i odobrio njegovo korištenje kao takvoga u liturgiji, uz glagoljaško pjevanje, prema tradiciji svetoga Jeronima na cijelom hrvatskom etničkom prostoru zvanom Ilirik, a to je Panonija sa Slavonijom do Biograda na Savi, Bosna do Drine i Boka Kotorska.

Dokaz povezanosti Rima odnosno Svete Stolice s Hrvatskom dobio je osobitu potvrdu posredstvom veličanstvene obitelji Frankopan. Obitelj koja je bila jedna od tri najmoćnijih u Rimu kroz stoljeća je bila obitelj Frangipani. Njezin grb svjedoči o izravnoj povezanosti s Isusom Kristom i njegovom lozom sve do kraja Davida (Davidova zvijezda i tvrđava i lomljenje kruha kod svete pričesti). Hrvatska obitelj

Frankopani ogranak je te rimske obitelji, a da u to ne bude sumnje organiziran je i dogovoren svečani ceremonijal na kojem će to biti potvrđeno i obznanjeno. I tako se obistinilo i dogodilo u nazočnosti brojnih Hrvatskih velikaša na čelu s Banom Nikolom (Mikulom) Frankopanom s jedne strane, dok je na drugoj strani s dokazima iz Vatikanskoga arhiva stajao u svojim raskošnim prostorijama uz punu velikodostojničku kardinalsku suitu sam Sveti Otac Papa, Martin V., nitko drugi nego pripadnik jedne od triju najmoćnijih Rimskih patricijskih obitelji Colonna.

Dotični Martin V., jedan od najvećih Papa u povijesti, znamenit po tome što je okončao veliki zapadni crkveni raskol i ujedinio pontifikalnu stolicu (prije njega su bila trojica Papa i antipapa), po tankoj rodovskoj crti rođak Hrvatskoga Bana Frankopana predao je dokaze Banu Nikoli uz topli zagrljaj. Dakle, trostruki Ban (Slavonije, Hrvatske i Dalmacije) tj. neokrunjeni kralj dobio je insignije od vikara Isusa Krista na zemlji. Zbog čega je ovo bilo potrebno reći i napisati?

Koja će se cijena platiti za to? Ogromne posljedice slijede iza 1430. godine kada se to dogodilo. Budući da su Frankopani u tijesnoj rodbinskoj svezi sa Šubićima – Zrinskima i jedni i drugi su uništeni, a s time i dio hrvatske državnosti, jer su ujedno i katolici.

Sada je vrijeme za zaključak koji se najavljuje sam po sebi, a to je da Hrvate treba ukloniti s ovih prostora. Prvi dio plana je propao, slijedi drugi čin po receptu Engleske, a i kontinentalne masonerije, čiji su glavni egzekutori naša nesuđena “braća“ s Istoka s kojima masoni konstantno manipuliraju, a da oni toga nisu uglavnom niti svjesni. To rade uz pomoć domaćih masona izdajnika instaliranih na svim razinama, jer im je obilježje manipulibilnost. O njihovom ponašanju već znamo sve. Njih treba razotkriti i izvesti na svjetlo, raskrinkati i pokazati javnosti da se vidi laž. Tako će nestati kao i meduze na suhom.

Žene će masonima otkazati poslušnost, a to pitanje ne mogu riješiti, jer je iskonsko, ali sada s njima upravljaju. Zanimljivo će biti prestrojavanje tzv. malih ljudi, koji će se morati opredjeljivati u roku od 24 sata, kao i cijeli narodi, koji će preko noći postati sljedbenici Spasitelja.

Družba Isusova, toliko značajna, zanimljivo bez ženske grane, postat će zajednički nazivnik i zaglavni kamen općega otpora i nerješivo pitanje za Lucifera i njegovoga pijuna na zemlji tzv. Antikrista, kojega toliko ljube, slave i iščekuju masoni.

Sinovi Svetoga oca Ignacija (seme aita santua Loyola) nemaju ni laikat, ali možda mogu zazvati sljedbenike jednoga drugoga velikoga Španjolca i sveca, jer to će trebati, očito je, a to je Jose Maria Escriva iz Opusa Dei koji, što je vrlo neobično, ima zaista zanimljiv grb. I u tome uistinu ima znakovite simbolike.

Zoran Vernazza,
prevoditelj
18. veljače, 2014.

Narudžba

www.emilcic.exactpages.com
Naručujem knjigu
pouzećem (+ poštarina)
www.slideshare.net/emilcic/katalog-naklade-e-i

1. Povijest hrvatskih neprijatelja, 250,oo kn ___ kom.

2. Anglo-američki establishment, 250,oo kn ___ kom. (rasprodano)

3. Plovidba Sv. Brendana opata, 120,oo kn ___ kom.

4. Glazbeni aspekti u filozofiji umjetnosti Miha Monaldija, 100,oo kn ___ kom. (rasprodano)

5. Hrvatska glazba i glazbenici, 300,oo kn ___ kom (rasprodano)

6. Hrvatski skladatelj, 150,oo kn ___ kom (rasprodano)

7. Globalizacija i hrvatski nacionalizam 150,oo kn ___

8. Religijsko filozofski aspekti u književnosti A. G. Matoša, 120,oo kn ___ kom

9. Eseji o glazbi, tvrdi uvez, 165,oo kn ___ kom (rasprodano)

10. Liturgijska glazba u Hrvatskoj nakon II. vatikanskog koncila, 180,oo kn ___ kom

11. Hrvatsko-irske kulturne veze br. 1, 180,oo kn, ___kom, (rasprodano)

12. Hrvatsko-irske kulturne veze br. 2,
180,oo kn ___kom

13. Hrvatsko-irske kulturne veze br. 3, 220,oo kn ___kom

14. Tiranija i oligarhija, 160,oo kn, __ kom

15. Stoljeće ljevičarskih laži hrvatskom narodu, 200,oo kn, __ kom

16. Krist u ulici Connaught, 100,oo kn __ kom.

17. Ogoljela laž logora Jasenovac, 100,oo kn, ___ kom

18. Hrvatski zvjezdani trenutci - glazbene interpretacije br. 1, 250,oo kn,____ kom

19. Hrvatski zvjezdani trenutci - glazbene interpretacije br. 2, (2011. g.),
250,oo kn,____ kom

20. O glazbi, Sv. Augustin, 150,oo kn, ____ kom

21. Masonerija, Francisco Franco, 130,oo kn, meki uvez ____ kom, tvrdi uvez 150,oo kn ____ kom

Adresa i tel. naručitelja
____
____
_________________________MB_______________
Potpis i pečat
naručitelja____________________________